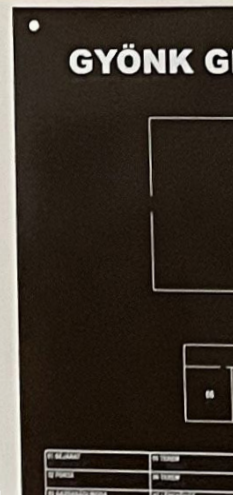


# EIN-STEIN

## #ÉLETÜNK A TLG

## (UTÁN)



# 44. A TOLNAI LAJOS GIMNÁZIUM DIÁKLAPJA

# Tartalom

- 4. Több mint médiatábor
- 5. Készülj, TLG, jövőnk!
- 6-7. Mentoraink a táborban
- 8-13. Ismeretlen ismerősök
- 14. Pic-túrák
- 15. Élet az újvárosi egyetemen
- 16. Az Ein-Stein hagyatéka
- 17. TLG-ből a Blikkbe

- 29. Pic-túrák
- 30-31. Épületeink régen és ma
- 32-37. Jó volt gimnazistának lenni!
- 38. Aranyköpések 2.
- 39. Gasztro-rovat
- 40. Utam egy vállalkozásig

- 41. Egy au pair élete
- 42-43. Egy nyár az USA-ban
- 44-45. A TLG-ben érettségizett tanárainkat kérdeztük
- 46-47. Gondolatok a jog körül
- 48. Interview with Gábor Biró
- 49. Pic-túrák
- 50-51. Interjú az emlékérmessel

- 18-20. Kis helyről is nőhetsz naggyá
- 21. Versek - ódák
- 22. #INSTA
- 23. Merj nagyot álmodni!
- 24. Interview with Ábel Gerth
- 25. Aranyköpések 1.
- 26-28. Ausztriai élményeim

- 52-53. Végzősök üzenetei alsóbb éveseknek
- 54. Végzőseink
- 55. Egy gólya első szárnycsapásai
- 56. Nyári munka? Diákmunka?
- 57. Ajánlók
- 58. Keresztrejtvény
- 59. Impresszum

# Bevezető

Gyönk egy kicsiny város Tolna vármegyében, a Tolnai-hegyhát szívében. Sokan azt sem tudják, hol van ez a település. Utána néznek az interneten, igen, megvan, van ott egy gimnázium. Na és? Semmi érdekes nincs ott: nincs pláza, nincs mozi, nincsenek szórakozóhelyek, ezért aztán gyorsan el is felejtik, hogy létezik ez a hely. Viszont vagyunk mi, több százan, akiknek Gyönk sokkal többet jelent, mint egy kisváros!

Egy életérzés Gyönkön lenni, teljesen más világba csöppenhetünk bele! Olyan, mintha hazaérkeznénk, amikor betesszük a lábunkat a kisvárosba! Sok ismerős arc, hely, megannyi emlék tárul elénk. Ha valaki azt gondolja, hogy itt nem történik semmi, az nagyot téved! A legtöbben közülünk négy, illetve hat évet töltöttünk a Tolnai Lajos Gimnázium falai között. Ez az a hely, ahol mindenki ismer mindenkit, a folyosókon köszönünk egymásnak, jókat beszélgetünk, nevetünk, sokat viccelődünk, valamint újra és újra élményeket gyűjtünk. Ha valaki azt gondolja, hogy itt csak unatkozni lehet, szintén téved. Lehetőségek tárháza nyílik ki előttünk, sokféle program közül választhatunk. Itt mindenki megtalálja a maga érdeklődési körének megfelelő elfoglaltságot.

Miért olyan fontos nekünk Gyönk és a főleg a gimnázium? Nehéz mindezt egy szóval összefoglalni, mert itt nem csak tanulunk, nem csak azt várjuk, hogy mikor csejtenek már ki és mikor mehetünk haza. Itt a közösség rendkívül fontos: már-már olyan, mintha egy nagy család lennénk. Teljesen mindegy, hogy ki melyik évfolyamra jár vagy melyik évfolyamon érettségizett, hiszen a gimnázium összeköti az idősebbeket a fiatalokkal. Akárhol találkozom egy Gyönkön végzett diákkal, örömmel beszélgetünk és elevenítjük fel az itt töltött éveinket. De ne felejtsük el azokat az embereket sem, akiktől rengeteget tanulunk: mindenkori tanáraink segítőkészek, empatikusak, figyelnek ránk, terveinket támogatják, mellettünk állnak minden kérdésben és velünk együtt fejlődnek. Kicsit olyanok, mint a mindennapi szuperhősök, akik óvnak, védelmeznek és tanítanak minket. Sokat köszönhetünk nekik, akkor is, ha ezt gimis fejjel még nem igazán értékeljük, a későbbi életünkben azonban már annál inkább.

Egy gimnázium, egy életszakasz, megannyi emlék és rengeteg szeretet. Egy gimnázium, mely nyitott az ifjabb generáció felé, öregdiákjait pedig mindig barátként fogadja. Egy diákújság, mely most éppen arra keresi a választ, milyen is az az életérzés, melyet a gyöнки gimnázium nyújt számunkra. Immár öregdiákként ajánlom figyelmetekbe az augusztus végi médiatáborban készült tartalmakat, érdekes interjúkat, a közelmúltban érettségizett diáktársaim írásait. Köszönjük TLG, hogy mindig mindenben számíthatunk Rád, és kívánjuk a jelenlegi, valamint a jövőbeli diákoknak, hogy megérezzék, átélhessék mindazt, amit mi!

**Folkmann-Papp Petra**

volt főszerkesztő, öregdiák - 2021



MAGYARORSZÁG  
KORMÁNYA

Európai Unió  
Európai Strukturális  
és Beruházási Alapok



**BEFEKTETÉS A JÖVŐBE**

# TÖBB MINT MÉDIATÁBOR

Kétnapos média-tábor szervezett 2023 augusztus végére a TLG és az Ein-Stein (volt) szerkesztősége. Két és fél hónap után már hiányzott a kollégium, a társaság és a gimis is. Szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy jó döntés volt feliratkozni a táborozók listájára.

Nagyon különleges volt találkozni olyan volt diákokkal, akik ugyanoda jártak, mint én, csak egy kicsit előbb. Azok alapján, amiket meséltek a suliról, elég sok minden változott, de több dolog maradt a régi, például a tanáraink jellemzése most is helytálló.

A tábor szervezői rendkívül tartalmas programot állítottak össze számunkra. Már az ismerkedős játékok alatt is oldott volt a hangulat, az „öregdiákokkal” és az általános iskolásokkal is gyorsan összebarátkoztunk. Már délelőtt kiélhettük művészi, kreatív oldalunkat, sőt még egy frankó sütit is összedobtunk. Megtanultunk ódát írni, és random hülyeségeket adtunk el, amire licitálhattak a többiek. Csapatokat alkotva megkerestük a már elballagott főszerkesztők tablóját, ami nem volt egy egyszerű feladat.

Betekintést nyertünk a szerkesztők munkájába, és abba is, hogyan tehetjük könnyebbé azt. Próbálkozhattunk újság-szerkesztéssel és fotózással, az utóbbihoz egy gemenci természetfotós, Simon László segítségét is megkaptuk egy vetítéssel egybekötött előadás keretein belül. Megnéztük, hogy nézett ki a gimnázium és a kollégium

anno, és újraalkottuk a régi fényképeket, közben felfedeztük a sulis rejtett zugait is.

Hallhattunk előadást a biztonságos internethasználatról és a bankkártyával történő fizetésről, szerencsére többségünk felismerte, hová nem szabad beírunk adatainkat, nehogy csalás áldozataivá váljunk. Készítettünk interjút Stósz Flóra „öregdiákkal”, amelyhez közösen gyűjtöttük össze a kérdéseket. Este bográcsozás és gyilkosos játék után táborfüzöttünk (tűz nélkül) a koliban: a zenét a TLG Acoustic zenekar jelen lévő tagjai szolgáltatták, mi pedig annyira belefeledkeztünk az éneklésbe, hogy a kinti vihart, jégesőt, azután az ablakon berepkedő darazsakat szinte észre sem vettük.

Másnap trombitaszóra ébredtünk, majd egy frissítő reggeli torna és svédasztalos reggeli után Biró Gábortól hallottunk előadást Média a felsőoktatásban címmel, ami szerintem nagyon érdekes és összeszedett volt. Gábor bemutatta nekünk, hogy milyen lehetőségeink vannak, ha esetleg médiatudományt szeretnénk tanulni, de bepillantást engedett egy szerkesztőség életébe és a sportújságírás titkaiba is. Számomra abszolút érdekes, megfontolandó és hasznos információk hangzottak el, amiket a későbbiekben fel tudok majd használni. Mindent összevetve szuper volt a tábor, és szerintem mindenki élvezte!

/Rabóczki Eliza 10. B/



KÉSZÜLJ

TLG

JÖVÜNK!

## ÁLTALÁNOS ISKOLÁSOK ALKOTÁSAI A MÉDIATÁBORBAN



Nagyon boldog voltam, amikor megláttam a TLG posztját, hogy médiatábort szerveznek az iskolában augusztus végén. De egy valamit elárulhatok: én már hosszabb ideje tudtam, hogy tervben van egy tábor, hiszen nővérem, Petra, nem tudta magában tartani a titkot. Izgalommal töltött el a várakozás, és a tábor felülmúlta minden elképzelésemet. Ugyan még csak 8. osztályos vagyok, de úgy érezhettem magam, mint egy igazi gimis!

Tökéletes szervezés és csapat fogadott minket. A két nap tele volt meglepetésekkel, sosem unatkoztunk. Rengeteg információt tudhattunk meg a média világról. Megismerkedhettünk a tanárokkal is, akik kedvesen, segítőkészen álltak hozzánk. Érdekes előadásokat hallottunk, amelyek alatt megtanultuk, hogyan kell interjút készíteni, fotózni, mire figyeljünk egy-egy cikk megírásakor. Ezeken felül természetesen rengeteget játszottunk, jobbnál jobb feladatokat kaptunk, amelyeket nagy élvezettel hajtottunk végre. Nagyon bízom benne, hogy jövőre is megszervezik ezt a tábort, és még többen eljönnek, mert érdemes!

/Folkmann-Papp Gréta,  
általános iskola Hógyész – 8. osztály/

## KÖNYVAJÁNLÓ

### TRICIA LEVENSELLER: A KALÓZKIRÁLY LÁNYA

A *Kalózkirály lánya* című könyv egy kétrészes sorozat. Leginkább a 12-15 éves korosztálynak ajánlom, de az idősebbek számára ugyanúgy érdekes lehet.

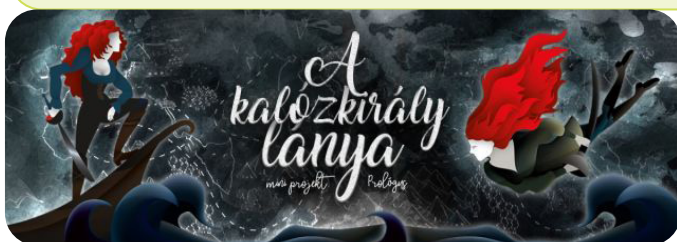
Miért szeretem ezt a könyvet? Izgalmas, magával ragadja az embert a történet, romantikus, vicces és kalandokkal teli ez a könyv. Mint a címből is kiderül, kalózkirályról szól. De a főszereplő nem akármilyen kalóz, mivel a saját apja képezte ki a Kalózkirályt, és anyja szirén volt, így az ő képességeivel is rendelkezik. A második részben, *A szirénkirály lányában* esik szó az anyjáról, ahol

a szereplők elmennek felfedezni a rejtélyes Isla De Cantát, a szirének szigetét.

Miről szól a könyv első része? Alosa kapitányt az apja elküldi egy küldetésre az ellenség hajójára, hogy megszerezzen egy térképdarabot. De Alosának nincs könnyű dolga, mivel a kapitány öccse, Riden folyton a nyomában van. Később gyengéd érzelmek alakulnak ki benne a férfi iránt, ami a későbbiekben megnehezíti a dolgát.

De nem írom tovább, olvasd el a könyvet, ha tetszik az ajánlóm! :-)

/Reining Nóra,



#### Rajzok:

Dörmer Sára Borbála, általános iskola, Gyöngyös - 7. osztály

Rabóczki Tirza, általános iskola, Nagydorog - 8. osztály

# MENTORAINK A TÁBORBAN

## GERTH ÁBEL



### NÉVJEGY:

2015-2019 között volt a TLG diákja. A 2017-től újrainduló Ein-Stein arculatának megálmodója, 2019-ig főszerkesztője. Jelenleg a PTE Műszaki és Informatikai Karának mérnök-informatika szakos hallgatója.

### AHOGY A TÁBOROZÓK LÁTTÁK ÁBELT:

A technika ördöge, keni-vágja a biztonságtechnikát. Érdekes előadást tartott az internet veszélyeiről, összeszedettnek és jöfejnek tűnt. Kedves, nyitott, közvetlen, határozott személyiség, pozitív kisugárzású. Szeret zenélni, jól gitározik. Szokott színházba járni. Azt hiszem, fél a kigyóktól. Első találkozásra szimpatikus.

### AMIÉRT ÁBEL VISSZAJÖTT TÁBOROZNI:

Sok emléket és élményt adott a gyönki gimnázium és az Ein-Stein, ezért nagyon jó volt visszatérni és tábort szervezni az érdeklődő újságíroknak. Külön öröm volt újra együtt dolgozni a volt szerkesztőtársakkal! Bár sok munkával járt, úgy érzem, jó kis tábort hozunk össze, nagy élmény volt!

## TÁBORI ARANYKÖPÉSEK

Eszter: A csapat többi része odalent írja az ódákat.

Csanád: Ódalent vannak...

Ez kiolvashatatlan. Az újság és... Úristen!

Eszter: Ódákkal, desszertekkel várunk mindenkit a szerkesztőségbe! 11.20 van.

Csanád: \*21.

Eszter: Bölcsész vagyok :(

## OROSZ CSANÁD



### NÉVJEGY:

2016-2020 között járt a TLG-be. Az Ein-Stein technikai főszerkesztője volt a 2019/2020-as tanévben. Jelenleg a Dunaújvárosi Egyetemen televíziós műsorkészítőnek tanul.

### AHOGY A TÁBOROZÓK LÁTTÁK CSANÁDOT:

Egy profi. Láthatóan profi videótechnikával dolgozik. Hobbija a fotózás. Rengeteg fényképet csinált, engem elsősorban egy paparazzira emlékeztet. Szerintem jó képeket készít. Egész jól gitározik, ügyes a szakmájában. Szorgalmas és laza, humoros egyéniség. Elképesztően okos. Kedves és barátságos, kreatív, aranyos és jöfejrác. Határozott, életvidám személyiség. Nagyon tetszik a stílusa.

### AMIÉRT CSANÁD VISSZAJÖTT TÁBOROZNI:

Azért tértem vissza a Tolnai Lajos Gimnáziumba, mert 4 évig ennek az intézménynek a falai biztosították számomra az otthont, itt nőttem fel, valamint itt találtam rá az életre szóló igaz barátságokra is. Az Ein-Stein médiatáborában fantasztikusan éreztem magam, mivel olyan barátokkal, tanárokkal találkozhattam, akiket 3 évig nem igazán láthattam, valamint közösen olyan remek munkát tudtunk végezni, ami - véleményem szerint - megváltoztathatja a gimnázium életét. Jó érzés volt, hogy néhány év elteltével ugyanott folytathattuk a beszélgetéseket, ahol egykor abbahagytuk.

A médiatábor videója megtekinthető itt:

<https://www.facebook.com/tlgimi/videos/1437135457068505>



## FOLKMANN-PAPP PETRA



### NÉVJEGY:

2017-2021 között volt a TLG tanulója. 2019-2021 között az Ein-Stein tartalmi főszerkesztője, német nemzetiségi ösztöndíjasként sok német nyelvű cikket is írt. Jelenleg a PTE Állam- és Jogtudományi Karának jogász hallgatója.

### AHOGY A TÁBOROZÓK LÁTTÁK PETRÁT:

Magabiztos szervező, húzóember, ért az interjúkészítéshez. Szeret programokat szervezni. Humoros, kedves, jókedvű, határozott, okos, segítőkész, szerény, kreatív aranyos, barátságos és lelkes. Jófejnek tűnt. Nagyon aktív volt a tábor során, mindenben 100%-ot nyújtott. Szeret szerepelni (túlságosan), irányítani. Sok mindent megtanított. Szeretett a TLG-be járni.

### AMIÉRT PETRA VISSZAJÖTT TÁBOROZNI:

A TLG mindig közel állt a szívemhez. Sokat köszönhetek a giminek, a tanároknak, az ott töltött időnek, mert mindezek által fejlődni tudtam. Szerettem ott lenni és visszavágytam Gyönkre. Így jutott eszünkbe a médiatábor szervezése is. Nagyon lelkesen, mindent beleadva készültem erre a két napra. Hihetetlen volt! Felülmúlta minden elképzelésemet! Nagyon jól éreztem magam, csomó emlék eszembe jutott. Hálás vagyok, hogy egy ilyen csapattal dolgozhattam és újabb, szép élményeket szerezhettem! Remélem, hogy ez a tábor hagyománnyá válik és évről évre még tökéletesebb lesz!

## TILLMANN VIVIEN

### NÉVJEGY:

2019-2023 között volt a TLG diákja. Az Ein-Stein lelkes tagjai közé tartozott, mindig nagyszerű ötletei voltak. Német nemzetiségi ösztöndíjasként német nyelven is sokszor írt. Egy évet dolgozni szeretne, mielőtt továbbtanul.

### AHOGY A TÁBOROZÓK LÁTTÁK VIVIENT:

Igazi riporternek való ember, ott a helye a híradóban. Remek interjú. Okos, kreatív, kedves, szerény, kicsit visszahúzó. Segítőkésznek és jófejnek tűnt. Aranyosnak tartom őt, bár elég csendes, így nem sokat beszélgettünk.

## DOMOKOS ESZTER



### NÉVJEGY:

2016-2022 között járt a TLG-be, hatosztályos képzésre. Az Ein-Steinben rendszeresen jelentek meg cikkei. A diákönkormányzat elnöke volt 2020-2022 között. Jelenleg a PTE-BTK-n tanul közösségszervezést.

### AHOGY A TÁBOROZÓK LÁTTÁK ESZTERT:

Egy leendő közösségszervező, igazi vezetőnek való. Csinos. Határozott, magabiztos személyiség, gyorsan hoz döntéseket. Egész aranyos, bár néha szigorú. A legtöbb esetben jókedvű. Nem volt főszerkesztő, de nagyon lelkes. Segítőkész és játékos, törekvő, inspiráló. Jó játékszervező, jó játékokat talál ki, jó ötletei vannak. Aktív, tud pörögni. Jó problémamegoldó készségekkel rendelkezik. A nyílt napokról ismerem, és már akkor is szimpatikus volt.

### AMIÉRT ESZTER VISSZAJÖTT TÁBOROZNI:

Abellel a tábor folyamán többször beszéltük, hogy mi ketten a TLG nepo babái vagyunk (vagyis tanárgyerekek, akik szülei hivatásának köszönhetnek sok mindent). Mióta az eszemet tudom, a TLG meghatározó részét alkotta az életemnek, így kötelességemnek éreztem, hogy visszajöjsek, és táborszervezői képességeimet bevetve segítsen a volt gimnáziumom munkáját! Nagyon jól éreztem magam a két nap során, kicsit újra gimis lehettem!



### AMIÉRT VIVIEN VISSZAJÖTT TÁBOROZNI:

Nagyon jó érzés volt, hogy így, frissen elballagottként hozzátelhettem valamit iskolánk életéhez és jövőjéhez, hiszen szerintem az általános iskolások tetszését is elnyerte a gim. Habár csak most ballagtam, szuper volt ismét együtt lenni a régi iskolatársakkal, és örülök, hogy a kisebbekkel is jó kapcsolat alakult ki köztünk.

# ISMERETLEN ISMERŐSÖK

## INTERJÚ PETZ PÉTER ÉS DR. HUMNÉ SZENTESI KATALIN KORÁBBI, VALAMINT SZÜCS ROZÁLIA JELENLEGI IGAZGATÓVAL

Nemrég érettségizett öregdiákként és jelenlegi TLG-sként, újságíró-palántaként is nagyon kíváncsiak voltunk arra, hogyan lesz valakiből igazgató, és gimnáziumunkban hogyan zajlott / zajlik az igazgatók mindennapi tevékenysége. Ezért interjút kértünk Petz Péter (1977-1996) és dr. Humné Szentesi Katalin (2002-2019) címzetes igazgatóktól, valamint Szűcs Rozália (2019-) jelenlegi tagintézmény-vezetőtől. A beszélgetésre a médiatábor keretein belül került sor.

**VIVIEN: ÖNÖK MILYEN DIÁKOK VOLTAK ANNAK IDEJÉN?**

**RÓZA NÉNI:** Én gyorsan tudok válaszolni: stréber voltam. És amikor az érettségi után az ötéves találkozón beszélgettünk, és utána is folyamatosan azt hallgattam az osztálytársaimtól, nem értik, hogy abból

a stréber Rózsiból hogy lettem ilyen ember. Mert én mindig ötös tanuló voltam, mindig azt csináltam, amit a tanárok mondtak, sőt elvártam az osztálytársaimtól is, hogy olyanok legyenek, mint én. És akkor egyszer csak megváltoztam, ami nem jelenti azt, hogy ellene mentem a tanároknak vagy a vezetőimnek.

**PÉTER BÁCSI:** Én szerény, befolyásolható, jól tanítható voltam.

**KATI NÉNI:** Az érettségiig eminens diák voltam, vagyis ami a „mindent meg kell tanulni” címszóban benne van, azt teljesítettem. Visszagondolva óriási hiba volt, mert nagyon sok mindent elfelejt az ember. Az egyetemi évek alatt lazább lettem, ott nem törekedtem arra, hogy nagyon jó jegyeket szerezzek. Szívesen is emlékszem vissza az egyetemi éveimre, végre mást is csináltam, és nem csak tanultam.

**PETRA: MI VOLT A KEDVENC TANTÁRGYUK A GIMNÁZIUMBAN, ÉS MIÉRT?**

**RÓZA NÉNI:** A testnevelés, mert ügyes voltam. Nem kellett rá tanulni, és amikor vége volt a 6. órának, és még soká jött a busz



vagy a vonat, akkor ott maradtunk, és a tornateremben egy folytában kosarazhattunk a 2-3 évvel idősebb fiúkkal.

**PÉTER BÁCSI:** Magyar, történelem. Módszerekben, felkészültségben nagyon jó tanáraim voltak. Magyarból, amikor elkezdtük egy írónak a pályafutását tanulni, akkor mindig

volt egy bevezető óra, ahol fenséges gondolatokat mondtak, rögtön irányították a figyelmet. Inkább a módszerek és a tudástartalom, ami vonzott.

**KATI NÉNI:** Nekem a nyelvek, de angolra kevés lehetőségünk volt, csak magánúton lehetett akkoriban úgy-ahogy tanulni. Remélem, nem tudják meg a paksiak -, a németoktatás elég gyenge volt akkoriban, orosz tagozatos iskolába jártam. Nagyon becsültem akkor a tanárokat, mert viszonylag politikamentesen tudták nekünk a nyelvet tanítani, rengeteg időt eltöltöttünk együtt, és nagyon sokat meséltek a zenéről, a kultúráról. A mai napig sok mindent tudok, amit tulajdonképpen másképp talán nem sajátítottam volna el.

**FRUZZINA: MIKOR FOGALMAZÓDOTT MEG ÖNÖKBEN, HOGY TANÁROK SZERETNÉNEK LENNI? CÉLTUDATOS VÁLASZTÁS VOLT?**

**KATI NÉNI:** Kiskoromban fodrász szerettem volna lenni. De a középiskolában - Pakson orosz tagozatos gimnáziumba jártam - nagyon jó tanáraim voltak, és nagyon szerettem. Ott kezdett kirajzolódni, hogy talán ez a nekem



való pálya. Mivel édesapám is tanár volt a paksi gimnáziumban, minden erejével próbált erről lebeszélni engem, de aztán nem sikerült...

**PÉTER BÁCSI:** Én nem akartam pedagógus lenni. Parasztszülők gyereke vagyok, nagyszékelyi származású, Dombóvárra gimnáziumba jelentkeztem, de nem oda vettek fel, hanem a tanítóképzőbe. Életem első legbátrabb megnyilvánulása volt az, hogy amikor az iskola elkezdődött, az első utam a gimnáziumba, az igazgatóhoz vezetett. (Akkor már egy hétig ott laktunk a kollégiumban: a kollégium közös volt a tanítóképzősök és a gimnazisták számára.) Át szerettem volna menni a gimnáziumba, nem akartam a képzőbe járni. És akkor egy nagyon bölcs tanácsot adott nekem az igazgató: egy hónap múlva szívesen vár vissza, akkor kellett megmondanom, hogy döntöttem. A tanítóképző egy nagyon jól szervezett intézmény volt, pedagógiailag kiváló tanárok közössége működött ott. Nagyon megszerettem azt a fegyelmet, rendet, megszoktam a tanárokat, a pajtásokat, akik innen-onnan jöttek. Visszamentem az igazgatóhoz, de csak közöltem, hogy nem akarok átmenni a gimnáziumba. Így lettem tanító.

Gépészmérnöknek készültem, semmi közöm, semmi gyakorlatom, affinitásom nem volt ehhez, de Nagyszékelyben akkoriban két egyetemet végzett ember élt, az egyik agrármérnök volt, a másik gépészmérnök, ő még szomszédunk is volt: nyilván ezek az emberek hatottak rám. De minden jó, hogy így történt, és tanár lettem! Annyira megbékéltem a sorsommal, hogy ezt tartom a legszebb hivatásnak! El is végeztem hozzá a tanulmányaimat természetesen, és úgy gondolom - ez már érett folyamat eredménye -, hogy nem is lehettem volna más, ez volt a lehető legjobb, az Úr jóvoltából!

**RÓZA NÉNI:** Én két irányból érkeztem meg a pedagógusi pályához. Egyrészt mert minden lében kanál voltam már az óvodától kezdődően, az általános iskolában, a középiskolában, tehát egyértelmű volt, hogy emberek között szeretnék dolgozni, és valamiféle olyan munkát választani, ahol emberekkel foglalkozhatok; a másik pedig a családi indíttatás. Szintén faluban nőttem fel, mint Péter bácsi, nem voltam buta kislány, és a szüleim akarták, hogy továbbtanuljak. Három fontos foglalkozást tudtak: a faluban vagy pap lett valaki, vagy orvos, vagy pedig tanár. Az orvos valahogy nem állt közel hozzám, a papság ugyanúgy nem, azonkívül volt egy nálam öt évvel idősebb nővérem - körülbelül 30 éves fejjel rájöttem, hogy amit ő csinált, azt utánóztam -, tehát ha ő elment tanárnak, akkor én ugyanúgy tanárnak jelentkeztem. Tehát kétféle irányból jutottam el a pedagóguspályához. Szerettem csinálni, de azért ott van bennem a kisördög, hogy valami másban is ki kellett volna próbálnom magam.

## MÍRA: MILYEN SZAKOS TANÁROK (VOLTAK)?

**RÓZA NÉNI:** Az alapdiplomám tanítói diploma ének szakkollégiummal, talán annak köszönhető ez, hogy szívesen énekelek. De soha nem dolgoztam tanítóként, német nyelv és irodalom szakos tanár vagyok.

**PÉTER BÁCSI:** Én középfokú tanítóképzőt végeztem a dombóvári Apáczai Csere János Gimnáziumban - akkor még tanítóképző volt, utána az egyetemen magyar-történelem szakos diplomát szereztem, és így lettem középiskolai tanár.

**KATI NÉNI:** Debrecenben végeztem német nyelv és irodalom, orosz nyelv és irodalom szakon, és ezek után egy tantárgyfejlesztés szakot végeztem az ELTE-n.

## FRUZSINA: ELŐSZÖR TANÁROK VOLTAK, UTÁNA IGAZGATÓK. MELYIK TETSZETT JOBBAN? AZ IGAZGATÓI ÉLET VONZÓBB VOLT-E A KEVESEBB ÓRÁVAL, NYUGISABB-E MINT A TANÁRI?

**RÓZA NÉNI:** Nem nyugisabb igazgatónak lenni. Nagyon szerettem tanárként dolgozni és rettentően sok órám volt a túlórákkal. Különböző korú gyerekeket tanítottam egészen a 6 évestől a 18 évesig, és aztán úgy hozták a körülmények, hogy vezetővé váltam, és attól, hogy kevesebb órám van, nem lett nyugisabb az életem. Felüdülés bemenni egy-egy németórára itt a gimnáziumban!

**PÉTER BÁCSI:** Igen, tanítani közvetlenebb tevékenység, nagyon szerettem tanítani is. A tanítóképző után - 18 éves koromban kaptam meg a tanítói oklevelet -, Belecskán dolgoztam 6-7 évet alsó tagozatban, ahol az első és a harmadik, valamint a második és a negyedik osztály együtt tanult. Tehát amíg az egyik osztállyal foglalkoztam, addig a másik osztálynak csendes foglalkozása volt. Ezt nagyon jó módszernek tartottam, valószínű az oroszoktól vettük át annak idején, jól működött. Utána átjöttem Gyönkre, és a kollégiumban nevelőtanári megbízást kaptam.



Ballagás 1978-ban

Ez volt életem legszebb időszaka, mert valahogy közvetlen pedagógiai tevékenységet jelentett a gyerekekkel, a kapcsolat éjjel-nappal megvolt, és jó volt! Tanítani is szerettem a szakjaimat, elsősorban történelmet. Aztán igazgatóként ezek csorbát szenvedtek. Nem mindig jutott megfelelő óraszám, meg nem is kellett, mert az igazgatói tevékenység lefoglalta az időm nagy részét. Azóta viszont már nyugdíjba mentem, több mint húsz éve, 1996-ban.



**KATI NÉNI:** Az egyetem után mindjárt ide kerültem Gyöngyösre. Mind a két nyelvet tanítottam délelőtt, és délután nevelőtanárként dolgoztam a kollégiumban. Tanítani mindig nagyon szerettem, az egy örömdetes tevékenység volt. Nevelőtanárként nem szerettem dolgozni, mert ott szigorúnak kellett lennem a diákokkal, és az nem volt annyira a stílusom; főleg azt nem szerettem, hogy előírták, mit kell megnézni a tévében, akkor szegény gyerekek mindig ott szenvedtek. Nem is csináltam sokáig, talán két évig. Utána otthon voltam három évig két lánygyermekkel, és mikor visszajöttem, akkor tanítottam. De különleges státuszunk volt egy németes kolléganővel: a kéttannyelvű oktatásnak az adminisztrációját mi raktuk össze itt a gimnáziumban, és indítottuk el a kétnyelvű oktatást. Az érdekes dolog volt, nagyon élveztem. Nem sokkal azután, hogy vezető lettem, megalakult a KLIK (Klebsberg Intézményfenntartó Központ – a szerk.). Volt egy nagyon nehéz időszak, mikor négy óvodát és három iskolát kellett egyszerre igazgatnom, akkor körülbelül 1200 gyerek volt a rendszerben. Valahogy az nyomasztó volt, hogy sok kollégáért és sok diákért voltam felelős.

Aztán amikor az óvodákat átvették az önkormányzatok, maradt a három iskola, azt már szerettem csinálni. Az igazgatóság nagyon összetett, nagyon érdekes munka, a vezetés

nagyon más, mint a tanítás. Nemcsak a diákokkal konfrontálódik az ember, hanem szülőkkel, a fenntartóval is, szponzorokat kell keresni folyamatosan az iskolának.

Ami engem mindig lenyűgözött ebben a régi gimnáziumban, hogy nagyon erős a kötődése az öregdiákoknak. 40-50 éves osztálytalálkozókra jártam vezetőként - mindig meghívtak -, és nagy élmény volt hallgatni, ahogy a régiek meséltek az akkori időkről, és amilyen tisztelettel és szeretettel tudtak erről a gimnáziumról beszélni! Ez nekem nagyon sokat jelentett, mindig ebből építkeztem, ha nehéz helyzet adódott.

### **MIRTILL: IGAZGATÓKÉNT MENNYIRE NEHÉZ ÖSSZEFOGNI EGY ISKOLAI KÖZÖSSÉGET?**

**KATI NÉNI:** Nagyon nehéz. Mert nyilván minden diák külön egyéniség, és mindig vannak súrlódások, sok a panasz egymásra, tehát nagyon diplomatikusan kell tárgyalni a diákokkal is, a kollégákkal is, hogy a megfelelő légkör fennmaradjon; de ez az egyik fő feladata a vezetőnek, hogy erre törekedjen. Így örököltem ezt az iskolát, hogy általában családias légkör volt. Nagyon hálás vagyok azért, hogy a 40 és fél évemmel, amennyit ebben az iskolában eltöltöttem, nagyon ritkán voltak negatív élményeim, általában úgy emlékszem vissza, hogy nagyon helyesek és tisztelettudók voltak a diákok, egymással is, ami azért nagy szó.



**PÉTER BÁCSI:** A legfontosabb egy intézményben a vezető számára a rá jellemző tevékenységéből adódóan, a szokásrendszerek kialakítása. Mind a három gyerekem ide járt a gimnáziumba. Ami érdekes, hogy egyik gyerekem sem látogatott meg, nem járt az irodámban. A másik, ami a szokásrendszerrel illeti, ez a díszfal, amit én csináltam. Aztán a ballagásokon a zászlóátadások ünnepélyessége, meg jó néhány dolog, ami úgy gondolom, hogy talán a nevemhez fűződik.

**RÓZA NÉNI:** Szerintem a vezetői feladatoknak az ékköve és a legeslegfinomabb része, amit szeretek, hogy megpróbálok közösséget alakítani, illetve a meglévő közösséget megtartani. Az, amikor a kollégákkal együtt ötletelünk bármiféle programon, akár a diákság programján, akár a kollégákkal valamiféle eseményen, vagy közösen kialakítjuk az iskola arculatát, hogy merre menjünk a változó körülményekhez alkalmazkodva, (hiszen az iskolának megvan az arculata): ez a legszebb része egy vezető munkájának. Amíg nem jöttem ide a gimnáziumba, addig nem tudatosodott bennem, csak utána egy rövid idővel, hogy én egy kis gimnáziumban érettségiztem annak idején, és onnantól kezdve nagyobb oktatási intézményekben dolgoztam. És mikor ide visszacsöppentem, akkor jöttem rá, hogy nekem itt van a helyem! Teljesen más hozzáállást igényel egy általános iskolában való tanítás vagy vezetői feladatok ellátása, és más igényel egy gimnázium, ahol már igenis tudatos és kreatív, szinte félig felnőtt emberekkel lehet együtt lenni. Tehát közösséget alkotni nagyon jó, ugyanakkor nagyon nehéz dolog.

Ami kicsit hátránya az én munkámnak az, hogy nincs hivatalos vezetőtársam. Ha valakinek van egy helyettese, akkor meg tudnak dolgokat beszélni, és lehet, hogy jobban tudnak egyes dolgokat megszervezni. Ez egy kicsit hátrány, de ugyanakkor előny is, mert így mindenbe bele kell egy kicsit kóstolnom, és mindenhez egy kicsit értenem kell, nem osztjuk meg a feladatokat; illetve azért vannak olyan kollégáim, akik csomó vezetői feladatot - olyat is, ami nem mindig szimpatikus -, átvállalnak tőlem.

### **MÍRA: MILYEN EMLÉKEZETES ESEMÉNY, JÓ ÉLMÉNY A GIMIBŐL AZ, AMIT SOSEM FOGNAK ELFELEJTENI?**

**KATI NÉNI:** Sok ilyen élményünk van! Gimnáziumunknak a 200 éves évfordulóját egy háromnegyed éves előkészítő munka előzte meg, igazgató úrral összeállítottunk többek között egy jubileumi könyvet, meg hát rengeteg tennivaló



Ballagás 1989-ben

volt a rendezvénnel, de annyira jól sikerült, hogy kb. 1500 vendég volt itt akkor ebben az épületben és udvarán, meg a koliban is, és a rengeteg régi diákot látni: az valami fenomenális érzés volt! Nagyon örülök, hogy a kéttannyelvűség kiépülésének folyamatában részt vehettem, a végének kevésbé örültem, de amíg felfutott és működött az a rendszer, pedagógiailag egy érdekes, projektekkel teli időszak volt, nagyon élveztem nyelvtanárként is, később vezetőként is.



**PÉTER BÁCSI:** A kétnyelvűsége akartam rátérni én is: ez egy országos indítású valami volt, és országos beiskolázást kaptunk. Tanárnőtk (Domokosné Zsiga Mónika – a szerk.) is onnan került ki, az első osztályból. Az egy nagy minőségi változás volt a gimnázium életében, nagyon magas színvonalat sikerült az első években elérnünk; Debrecenből, Miskolcra is voltak tanítványaink, és amikor ennek vége szakadt, az is a jelentkezések hiánya miatt történt. Még egy elképzelésünk volt, a református gimnázium létesítése, de ez nem sikerült. Úgyhogy most éppen azzal küszködünk, hogy gyerekutánpótlás kevés van...

**PETRA:** De igyekezünk!

**PÉTER BÁCSI:** Maradjatok is és csináljatok! Az identitás a kapcsolatteremtés lehetősége. Annak idején a kollégiumban szülői értekezletet tartottam nevelőtanárként, és elmondtam, hogy ez egy kis falu, itt akármit csinál a diák az utcán vagy a határban, azt én egy óra múlva tudom. Ez az ellenőrzésnek az egyik szerepe, nem mintha ezzel visszaéltünk volna, de ezt a szülők abszolválták, bármi volt, meglátogattunk szülőket - annak idején ez még divat volt -, és ilyen módon kötődésünk a gyerekekért nagyon közvetlen volt. Még most is vannak 20-30 évvel ezelőtti végzett tanítványok, visszajönnek, érdeklődnek az iskoláról, tehát kötődnek ők is

a gimnáziumhoz Ez az, amit tessék megőrizni, tessék gyarapítani, mert itt feladata van a diáknak a közösség kiépítésében, egyenként is, osztályonként is, csoportonként is, mert a saját helyi körülményeitek végül is ti teremtitek meg! A tanár csak segít, ha tud.



**RÓZA NÉNI:** Ezt a fajta összetartozást tapasztalom most is olyan diákoknál, akiknek a szülei is ide jártak, vagy a nagynéni és a nagybácsi, vagy éppen csak az idősebb unokatestvére. Azt hiszem, hogy az utóbbi időben megváltozott a gimnáziumnak a helyzete, ha csak ezt boncolgatnánk, nem lenne annyira pozitív a kép: utakat keresünk pillanatnyilag a gimnáziumnak. Amire visszaemlékeztek az elődeim, a kéttannyelvű német gimnázium vagy éppen a pezsgő kollégiumi élet..., de ugye ez már nem így van. Nincs már kéttannyelvűség, kevésbé van jelen a sajátos nevelésű igényű tanulók segítése, ami szintén az egész országból vonzott ide diákokat. Úgy gondolom, hogy nem mi vagyunk ezeknek a folyamatoknak a kiváltó okai, hanem a körülmények, amik Magyarországon jellemzőek, vagy lehet, hogy az egész világon is... Hogy mi volt a legjobb élményem? Amikor ide kerültem, és részt vettem az első szecskaavatón, csak ámultam-bámultam: jéé, milyen vicces, okos, aranyos gyerekek járnak ide! Ahogy a tizenkettedikesek levezényelték az egész rendezvényt, ahogy a kilencedikesek szót fogadtak: akkor azt mondtam, nem lesz semmi probléma, jól fogom magam érezni!

### **PETRA: MIRE A LEGBÜSZKÉBBEK, AMIT A KARRIERJÜK SORÁN ELÉRTEK?**

**KATI NÉNI:** Nem tudom, mire vagyok büszke, ötévente pályáztatják az igazgatókat, és amikor utoljára ott kellett ülnöm, és beszélnem arról, hogy mire vagyok büszke, nem tudtam mit mondani. Azt mondták, nagyon visszafogott voltam. Talán arra vagyok büszke, hogy ez a gimnázium még mindig működik egy ilyen kicsi helyen mint Gyöng, és amit részemről tudtam, azt megtettem az érdekében, jó, hogy ennek a falunak egy ilyen iskolája van. Nagyon drukkolok, hogy tovább menjünk!

**PÉTER BÁCSI:** Én a tanár-diák kapcsolataim alapozására vagyok büszke.

**RÓZA NÉNI:** Ha az eddigi pályafutásomat nézem, akkor arra vagyok igazán büszke, hogy mindig nemzetiségi iskolában tanítottam (akár általános iskolában, akár középiskolában) úgy, hogy igazából nem egy sváb, nem egy magyarországi német családból származom, de már az elején magaménak éreztem ezt a kultúrát, és arra, hogy a vezetői életemet leszámítva nagyon sok diákot tudtam nyelvvizsgához hozzásegíteni. Ha ezt a kérdést feltennétek 10 év múlva, akkor arra lennék a legbüszkébb, hogy a Tolnai Lajos Gimnáziumot meg tudtuk őrizni, és továbbadni a későbbi nemzedéknek.

### **MÍRA: A MAGÁNÉLETET ÉS AZ ISKOLÁT HOGYAN TUDTÁK/TUDJÁK ÖSSZEHANGOLNI?**

**KATI NÉNI:** Hát úgy, hogy este kilenckor idetelefonált a férjem, hogy hozzon-e vacsorát! Ez rendszeres volt nálunk. Lehet, hogy ez nem annyira szimpatikus, de nálunk egy kicsit szenvedett a család azért, mert én rengeteg időt töltöttem itt az iskolában. A lányaim könnyörögtek, hogy menjek nyugdíjba, kiszámolták, hogy hány nap múlva megyek, és mindig figyelmeztettek, hogy mikor. Kaptam tőlük egy lapot utána, hogy MOSTANTÓL A MIÉNK VAGY! Ugyhogy nehéz, nagyon nehéz!

Nekem olyan szerencsém volt ebben a kérdésben, hogy a férjem korábban tanár volt, és itt volt tanár meg kollégiumvezető Gyöngön, és nagyon megértette, hogy miért vagyok ilyen sokat itt, vagy miért megyek el szombaton találkozókra, vagy miért hívom meg rendszeresen az egész tantestületet. Szóval voltak olyanok, amik más családban nem jellemzőek, de nálunk rendszeres volt. Én így éreztem jól magam. A férjem támogatott ebben, a gyerekek, a lányok lehet, hogy időnként szenvedtek kicsit ettől.

**RÓZA NÉNI:** Amióta vezető vagyok, azóta nincsenek kiskorú gyermekeim. De azt hiszem, nagy különbség vezető és pedagógus között nincs, hiszen pedagógusként is számtalan olyan programja meg feladata van az embernek, amit nem a munkaidejében tud megcsinálni, amikor a gyereke éppen óvodában, általános iskolában vagy középiskolában van, hanem bizony a család életéből vesz el kevesebb vagy éppen nagyobb időintervallumot. A gyermekeim soha nem panaszkodtak egyébként, de amikor elkerültek magasabb iskolákba, akkor közölték, hogy de jó, akkor most már végre nem ott vagyunk, ahol anyu is tanár: mert nekik mindig jónak kellett lenni, és nem szabadott, hogy panasz legyen rájuk, mert nem akarták, hogy én szomorú legyek emiatt. Egyébként úgy gondolom, ha valakinek nincs gyereke, akkor is nagyon fontos, hogy legyen egy olyan családi háttér vagy pár, aki ezeket

a dolgokat maximálisan tolerálni tudja. Előny, ha valakinek a párja éppúgy pedagógus, és tudja, hogy miről van szó, hátrány, ha valakinek ugyanúgy pedagógus a párja, és tudja, hogy miről van szó, mert akkor duplikálnának ezek a feladatok és ezek a kihívások.

**PÉTER BÁCSI:** Nehéz időszak volt. Említettem, nekem három gyereke van, viszont van egy nagyon jó feleségem, aki azt a légkört, amit azzal okoztam, hogy reggel, délben, este itt töltöttem az időt, ki tudta egyensúlyozni: el tudta látni a feladatot. Nem egyszer mentem haza éjfélkor a kollégiumból, de én élveztem! Szerettem beszélgetni, takarodó volt régen, de még csevegtünk. Aztán jött a másnap, és kezdődött előlről minden...

### EDINA: HIÁNYZIK A TANÍTÁS?

**RÓZA NÉNI:** Mivel aktív vagyok még, nem kell lemondanom teljesen a tanításról. Nem szívesen, de be kell vallanom, hogy bizony egy-két tanítási órámmal csorbult amiatt, mert vezetői feladataim nem engedték meg, hogy bemenjek órára. De amikor az embernek nagyon teli van a feje, akkor nagyon nagy felüdülés bemenni a diákok közé, és még az is lehet, hogy könnyebben lehet venni a rendetlenkedéseket, amikor valami mást csinálhat az ember ahhoz képest, ami esetleg előtte nagyon felbosszantotta. Szívesen tanítanék több órában is, de nem megy.

**PÉTER BÁCSI:** A tanítási órák élményt adnak, ez kétségtelen. Csak egy vagy két osztályban tanítottam végig, de az jó volt. Szerettem a versekkel foglalkozni, a történelmet pedig talán még jobban tudtam tanítani. De nem mondanám, hogy hiányzik a tanítás, már több mint húsz éve nyugdíjban vagyok.

**KATI NÉNI:** Talán nem annyira a tanítás, hanem a diákok hiányoznak. Most lehet, hogy meglepő lesz, amit mondok, de az ember, mikor több évet eltölt egy iskolában, rengeteget tanul a diákoktól. És ahogy változnak a generációk, kénytelenek vagyunk/vagyok igazodni hozzájuk: ez nagyon hiányzik. Maga a tanítás - most megy iskolába a legkisebb unokám, úgyhogy majd tanulatok velem - nem annyira hiányzik, de a társaság meg a légkör, az igen.

### PETRA: MIT ÜZENNÉNEK A MOSTANI GIMISEKNEK?

**KATI NÉNI:** Vigyétek tovább, amit itt láttok a felsőbb évfolyamosoktól, a visszajáró diákoktól! Ne csak tanuljatok, hanem mást is csináljatok, például szerkesszettek diákújságot vagy sportoljatok! Említettem, hogy én nagyon sok mindent elfelejtettem azzal a módszerrel, hogy ott ültem este 11-ig, és mindig tanultam. Az élményekből, az élménypedagógiából sokkal több mindent megjegyeztek, és később arra fogtok emlékezni!

**PÉTER BÁCSI:** Az első a tudás, az ismeretek szerzése, amivel törődni kell. Legyetek nagyon boldogok itt, a közösségi életetekben, a kollégiumban, a szülőkkel való kapcsolatotokban!

**RÓZA NÉNI:** Azt tanácsolom, hogy próbáljátok megtalálni az egyensúlyt a tanulás és a szabadidő között! Nagyon nehéz dolog felnőttként is, nemhogy gimnazistaként megtalálni azt, hogy legyenek céljaim, tegyék is érte, tanuljak is érte, de ugyanakkor meg tudjam találni azt az időintervallumot, amikor magam lehetek, a barátaimmal lehetek, az osztálytársaimmal lehetek.

### PETRA: HA ÚJRAKEZDHETNÉK, AKKOR UGYANÚGY TANÁROK LENNÉNEK?

**KATI NÉNI:** Én igen.

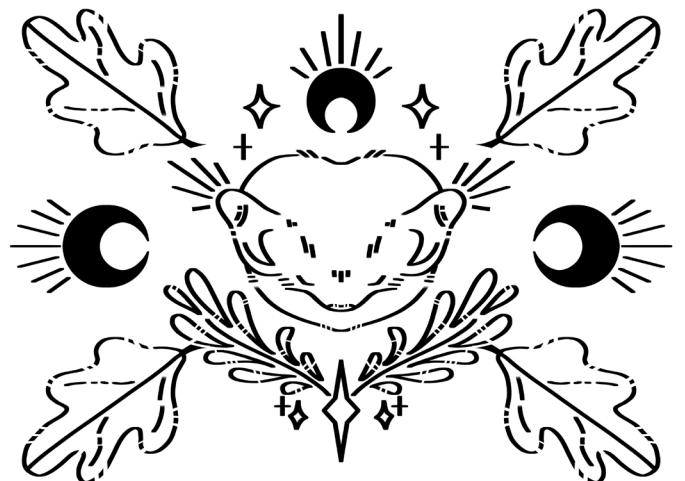
**PÉTER BÁCSI:** Igen.

**RÓZA NÉNI:** Nagy valószínűséggel igen.



/az interjút készítették: Bán Míra, Fekete Mirtill, Lusinszki Fruzsina, Schäffer Edina 11. A, Folkmann-Papp Petra, öregdiák – 2021, Tillmann Vivien, öregdiák – 2023/

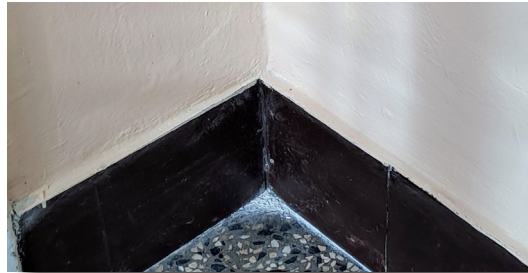
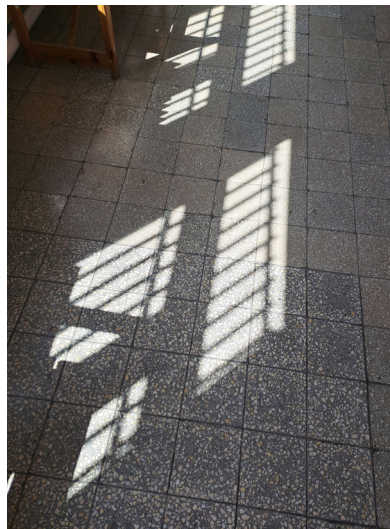
Archív felvételek:  
a Tolnai Lajos Gimnázium fotótárából



# PIC-TÚRÁK

Kiskorom óta szeretek fotózni. Főleg a természet szépségeit, különleges növényeket és állatokat örökítek meg. Nagyon izgalmas számomra, mikor csöndben kell járnom az erdőt, hogy lencsevégre kaphassak valami különlegességet. Ez olyan, mint a vadászat, csak itt senkinek nem esik baja. Másik nagy szenvedélyem a felhőfotózás. Hihetetlen, milyen változatos a felhők alakja és színe! A megvilágítás itt percről percre változik, és átformálja az egész képet. Mikor fotózok, végtelenül nyugodt vagyok, megszűnik számomra a rohanó külvilág.

/Buzás Krisztián 12. B/



A táborban a  
TLG-rejtett zugait  
fényképeztük.

Akkor készültek  
ezek a fotók.



# ÉLET AZ ÚJVÁROSI EGYETEMEN

Aki nem ismerne, annak bemutatkoznék: Orosz Csanád vagyok, a TLG egykori gyermeke, valamint az Ein-Stein – iskolánk neves újságjának – korábbi technikai főszerkesztője. 2020-ban végeztem a kisvárosi gimnáziumban: a Covid-járvány tombolásának idején érettségiztem, majd mentem továbbtanulni a Dunaújvárosi Egyetemre, mérnök-informatika szakra.

Amikor '20 szeptemberében elkezdődött az első egyetemi félévem, izgalommal vágtam bele abba. A kötelező órák mellett lehetőségem nyílt arra, hogy a közel 300 éves selmeci diák hagyományokat őrző csoport tagja lehessen: ezek a hagyományok még az 1730-as években indultak Selmecebányáról, és a mai napig 4 selmeci kötődésű egyetemen komoly szinten őrzik őket: Sopronban, Miskolcon, Székesfehérváron és Dunaújvárosban.



Az egyetemi élet szervezési részébe való bejutásra sajnos az elején nem sok lehetőségem akadt, a világjárvány miatt létrehozott kötelező óvintézkedések miatt az első évet online oktatásban kellett túlélnünk, és utána is csak szigorú maszkhasználattal lehetett látogatni az órákat. Másfél év után, a harmadik félévem végeztével meghatározó döntést hoztam, és egy félév erejéig passzívra állítottam magam (ez annyit jelent, hogy nem kellett órákra bejárnom, de nem is haladtam előre a tanulmányaimmal, szünetet tartottam). Dolgozni kezdtem, hogy mégis hasznosan teljen ez az időszak, majd újabb elhatározásra jutottam: teljes mértékben otthagytam a mérnök-informatikát, és a média irányába haladtam tovább: televíziós műsorkészítő szakra jelentkeztem, amelynek jelenleg is hallgatója vagyok. A mérnök-informatikával csupán annyi volt a problémám, hogy nem tudtam volna magamat elképzelni a jövőben, amint egy irodában ülök, és

programozok; szükségem van a mozgásra, hogy jobban kiteljesedhessek. A tévés szakot már sokkal jobban magaménak érzem az első pillanattól fogva: kisfilmek készítése, fotográfia és képszerkesztés, csakhogy néhányat említsek a jelenlegi tantárgyaim közül. Itt már azt tapasztalom, tényleg csak a képzeletem szabhat határt, hogy milyen filmet készítek vagy milyen stílusban fotózzak. Ezen kívül az elmúlt egy évben - az új szakom mellett - a diák hagyomány-őrzésnek is oszlopos tagja lehettem, valamint folytattam a munkát is. A jövőre nézve pedig rengeteg tervem van még, és minél többet szeretnék ezekből megvalósítani: ilyen például hogy kipróbálhassam magam szinkronszínészként, baristaként vagy bartenderként.

Érdekes, nem? Bár az érettségi után egyetemre mentem, de mint kiderült, számomra nem ideális irányba. Egyáltalán ne érezzük magunkat befolyásolva vagy bizonytalanok, mikor az érettségire készülve már „tudunk kell”, hogy mik szeretnénk lenni a jövőben! Véleményem szerint nem szégyen, ha az ember 18-19 évesen nem tudja még, hogy mit kezdjen az életével. Van, akinél ez már korábban kialakul, más csak később jön rá, hogy mi szeretne lenni, de egy biztos: idővel mindenki megtalálja azt, amiben jó, amit teljes szívvel szeret csinálni, és ezt nem szabad siettetni, hagyni kell kibontakozni a képességeinket!

Ezzel a kis cikkel pedig csak annyit szeretnék nektek, jelenlegi, jövőbeli vagy már végzett TLG-s diákoknak üzeni, hogy egyáltalán ne éreztétek úgy, hogy el vagytok késve valamivel; mindennek eljön az ideje, és mindenki meg fogja találni a neki szánt utat!

/Orosz Csanád, öregdiák – 2020/



# AZ EIN-STEIN HAGYATÉKA

## AVAGY MIT ADOTT NEKEM AZ ÚJSÁGÍRÁS?

Sziasztok, Karl Mátyás vagyok, 2020-ban végeztem Gyöngön német kéttannyelvű tagozaton. A gimis éveim alatt

éledt újra az Ein-Stein újság, amelynek szerkesztéséhez én is csatlakoztam. Az Ein-Steinnek köszönhetően sikerült megismerkednem az újságírással, amely számomra teljesen ismeretlen terület volt, és olyan ajtókat nyitott ki számomra, amelyek kihatással vannak a jelenlegi életemre is. Ezekről szeretnék az elkövetkezendő pár bekezdésben mesélni nektek.



Az egyik meghatározó élmény az volt számomra az iskolaújsággal, amikor eljutottunk Budapestre 2019-ben, ahol a Diákújságírók Egyesületének országos tehetségkutató diákmedia pályázatán 3. helyezést értünk el az év diákújságja kategóriában. Felemelő volt átélni, hogy egy ilyen kis gimis is vívhat ki országos elismerést. Akkor még nem sejtettem, hogy a későbbi életemben is nagy szerepe lesz az újságírásnak.

A gimnázium után Budapestre kerültem, ahol jelenleg is az Eötvös Loránd Tudományegyetemen (röviden: ELTE) tanulok nemzetközi gazdálkodást angol nyelven. Tudom, elég giccsesen hangzik, viszont lényegében a különböző nagyvállalatok, országok működéséről tanulunk, főleg gazdasági szemszögből. Az egyetemi órák több kategóriára bonthatók, hogy minél több területről szerezzünk ismereteket, hogy majd a tanulmányaink végén olyan témakört válasszunk, amelyből szívesen írunk szakdolgozatot. A szakdolgozat egy 50-60 oldalas tanulmány, amelyet a saját kutatómunkánkból kell összerakni.

Számomra ezen témák közül leginkább a nagyhatalmak egymással való folyamatos interakciói és a geopolitika keltették fel az érdeklődésemet, ezért is döntöttem úgy, hogy

elkezdek egy másik képzést, a nemzetközi tanulmányokat az ELTE Társadalomtudományi Karán, amely a hangsúlyt inkább az országok közötti diplomáciai kapcsolatokra fekteti. Ezen a szakon viszont az írással kapcsolatos készségek fejlesztése elengedhetetlen: magyarul igen sokat kell írni. Ehhez az első évben nem volt sok affinitásom, viszont később egyre jobban belejöttem, és a beadandóimra kapott jegyeim is jobbak lettek.

Nem sokkal később beléptem a Navratil Ákos Szakkollégiumba: ez egy olyan intézmény, ahol a szakmai képességeimet tudom hasonlóan lelkes egyetemi hallgatókkal fejleszteni a számomra érdekesnek gondolt témakörökben. Az egyik ilyen téma a média és kommunikáció volt, amelynek keretében cikkeket korrektúráztam valamint formáztam. Ennek eredményeképpen a következő félévben saját rovatom indult a szakkollégium oldalán, amelyben egy-egy félévet külföldön töltő cserediákok élményeiről írok cikkeket.

Azonban az újságírói készségeket kétségtelenül a jelenlegi munkahelyem igényli leginkább. Egy geopolitikai elemző cégnél dolgozom, ahol cikkeket, illetve jelentéseket kell írnom a világban levő legfrissebb történésekről, mint például a kínai-európai kapcsolatokról vagy éppen az orosz-ukrán háború legaktuálisabb eseményeiről.

Tehát lényegében jelenleg a munkám az írás, aminek a csíráját a gimnáziumi éveim alatt sikerült az Ein-Steinnek köszönhetően elültetni. Amint láthatjátok, a dolgok nem mindig függnek össze egyértelműen, nem mindig látható, hogy amit éppen csináltok, az hol fog kamatozódni a jövőben. Viszont éppen ezért megéri aktívan részt vállalni bizonyos közösségi feladatokban, szakkörökben, klubokban vagy éppen fakultációkon, mivel ezek segítségével olyan képességekre is szert tehettek, amelyekről eddig még nem is tudtatok!

/Karl Mátyás, öregdiák – 2020/



# TLG-BŐL A BLIKKBE

A médiatábor második napján az egyik volt diákunk, Biró Gábor Zalán tartott előadást a médiaoktatásról. Gábor 2021-ben érettségizett a gyöngyi gimnáziumban, azóta a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karának kommunikáció- és médiatudományi tanszékén tanul. Az egyetem mellett a Blikk szerkesztőségénél dolgozik sportújságíróként.

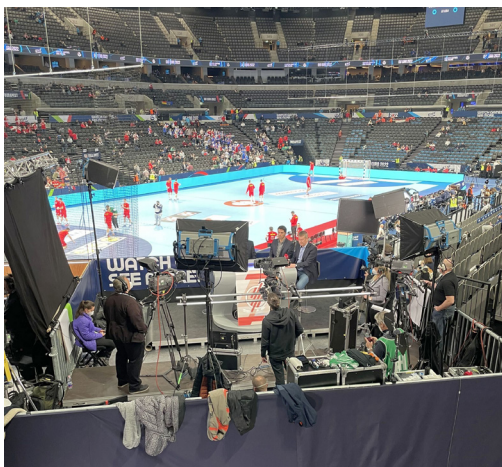
Gábor az újságíró szakma mellett az egyetemi oktatásról is beszélt, bemutatta nekünk az egyetemet. Saját szakjáról viszonylag részletesen mesélt, például azt, hogy filozófiát, társadalomtudományt, szociológiát, pszichológiát is kell tanulnia. A második évben lehet szakosodni újságírással vagy film és mozgóképek szakirányra, ahol vágást, médiaműfajokat, médiadramaturgiát, weblaptervezést és elektronikus újságírást tanulhatnak. Harmadik év a szakdolgozat éve, ekkor államvizsgáznak. Gábor a tanulás mellett munkáját is bemutatta, amit a Blikkhez tartozó online újság, a sportal.hu munkatársaként végez.



A sportújságírást az újságírástól különleges területnek tekintjük, amely valójában két területet ötvözi: a sportot és a médiát. A sportújságírást fogalma valójában több szakmát is lefed: az újságíró, riporter, kommentátor mind olyan szakma, amely a sportújságírással gyakorolható. Gábor elmondta, hogy szerkesztőségükben külföldi cikkek fordítását végzik, önálló, hosszabb írásokat készítenek, például életút-interjúkat vagy publicisztikákat. Munkájukhoz tartozik még a sportesemények, mérkőzések közvetítése - általában írásban, illetve a játékosokkal való interjú-készítés.

Az előadást egy George Orwell idézettel zárta: „Az újságírást lényege azt megírni, amit nem akar valaki nyomtatásban látni. Minden más csupán propaganda.”

/Bräutigam Róbert 12. A/



# KIS HELYRŐL IS NŐHETSZ NAGGYÁ

## INTERJÚ STÓSZ FLÓRÁVAL, ISKOLÁNK ÖREGDIÁKJÁVAL



### MILYEN VOLT A GYEREKKOROD?

Születésem óta Hőgyészen éltem (1994-ben születtem). Ha őszinte akarok lenni, sok emlékem nincs: Hőgyészen jártam óvodába, általános iskolába, és utána gyakorlatilag már a gimis évek jöttek.

### MIÉRT PONT GYÖNKÖT, A TLG HATOSZTÁLYOS

#### KÉPZÉSÉT VÁLASZTOTTAD?

Igazság szerint ezt a szüleim választották, és azt gondolom, hogy nagyon jó döntést hoztak, mert mi az ikertestvéremmel a hőgyészi általános iskolában erős bullyingnak voltunk kitéve, de Gyönkön teljesen más volt a légkör: és mivel ez egy új iskola, új lappal indít az ember. Tehát a TLG-t nem én választottam, de a legjobb döntés volt ide járni.

#### NAGY VÁLTOZÁS VOLT HŐGYÉSZRŐL GYÖNKRE JÖNNI?

Hőgyésről Gyönkre nem volt nagy a változás, mivel bejárósok voltunk a testvéremmel. Pécsre költözni eggyel nagyobb váltás volt. Az ikertestvéremmel Pécsre is együtt mentünk egyetemre, csak más szakra jártunk. Albérletben éltünk, szinte minden hétvégén hazajöttünk. Pécs már egy kicsit más volt, de Budapestre volt a legdrasztikusabb költözni: teljesen más, mint itt vidéken.

#### MILYEN VOLT A GIMIS TANÁRAIDDAL A KAPCSOLATOD ÉS MILYEN MOST?

Azokkal, akik engem tanítottak, szerintem jó volt a kapcsolatom. Most is az, nyilván nem olyan intenzív, mintha itt élnék a közelben, a távolság elég nagy akadályozó tényező, de szerintem most is elég jó kapcsolatban vagyunk.

#### TUDJUK, HOGY SÉTA-PROGRAMBAN IS RÉSZT VETTÉL. MI AZ A SÉTA?

A SÉTA-programnak az volt a lényege, hogy minden héten csütörtökön lehoztak egy teljes oldalt a Tolnai Népújságban, ahol a megye iskoláiban tanuló diákok cikkei jelentek meg. Volt egy kapcsolattartónk, neki küldtük el a cikkeinket, és ő válogatta össze őket erre az oldalra. Lehetőségünk volt elmenni Bonyhádra egy újságíró-táborba, ahol a megye összes iskolájából összeültek a diákok, és diákújságírással foglalkoztak. Úgy kell elképzelni, mint ezt a médiatábort, csupa olyan program volt, ami segített jobban belemélyedni az újságírás titkaiba. A tábor végére készítettünk cikkeket, sokszor ugyanabból a témáról többen is írtak, és ezekből a tábor után a Tolnai Népújságban megjelent egy oldal.

#### GONDOLTAD VOLNA A GIMIS ÉVEID ALATT, HOGY ENNYIT FOGSZ TANULNI?

Nem, igazából fogalmam sem volt, hogy mit szeretnék tanulni, vagy hogy milyen szakra fogok jelentkezni egyáltalán.

#### MIKOR DÖNTÖTTED EL, HOGY A TÖRTÉNELEM SZAKOT VÁLASZTOD, ÉS MILYEN EZ A KÉPZÉS?

A történelem szakról akkor határoztam, amikor le kellett adni a jelentkezést: az utolsó előtti héten. Nagyon nehéz volt eldöntenem, hogy mivel szeretnék és mivel nem szeretnék foglalkozni, végül is az alapján döntöttem, hogy mit szeretek.

A történelem alapszak egy 3 éves képzés és ezt úgy kell elképzelni, hogy a történelmet - ugyanúgy ahogy a gimiben - az óskortól napjainkig tanuljuk. Erre épül majd egy kétéves mesterszak, amire már a te korszakodnak megfelelően jelentkezél. Lehet specializálódni különböző résztémákra is, például egyháztörténetre, amit szintúgy a kezdetektől napjainkig tanulsz. Az én korszakom a XVIII-XX. századi magyar és egyetemes történelem volt.

#### MENNYIRE VOLTÁL CÉLTUDATOS A TANULÁSBAN AZ EGYETEM ALATT?

Alapvetően a gimiből magammal hoztam egy eléggé maximalista mentalitást. Mondjuk van, amikor az ember úgy megy el egy vizsgára, hogy legyen meg a kettes, de ezek tipikusan azok a

tárgyak, ahol akkora az anyagmennyiség, hogy lehetetlen másként teljesíteni. Azt tudtam, hogy az alapszak után szeretnék mesterszakra is menni, mivel az alapszak önmagában kevés, de ez attól függ, hogy milyen az alapszakja egy adott képzésnek. Tehát azt tudtam, hogy mesterszakra szeretnék menni, az, hogy a doktori képzést is elvégzem, igazából nagyon későn dőlt el.

### **BESZÉLNÉL AZ EGYETEMI LEHETŐSÉGEKRŐL?**

Több ösztöndíj-lehetőség van, melyeken keresztül külföldi egyetemen lehet tanulni, az egyik, amelyen én is részt vettem, az Erasmus+ program volt. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy azokra az elsősorban európai uniós tagállamokban található egyetemekre lehet jelentkezni, melyekkel a te egyetemed kapcsolatban áll. Úgy is mondhatjuk, hogy ez egy egyirányú cserekapcsolat: egy magyar és egy külföldi egyetem helyet biztosít egymásnak. Van egy létszám, hogy külföldi egyetemre adott félévben hány hallgatót fogadnak, és ezekre a helyekre lehet pályázni. Én Ausztriában, Grazban töltöttem egy félévet Erasmus-ösztöndíjjal. Ez gyakorlatilag úgy néz ki, hogy az egyetemen megpályázod a lehetőséget, elbírálják, ha megkapod, akkor a következő félévet eltöltheted az adott külföldi egyetemen, az én esetemben ez a Karl Franzens Egyetem volt Grazban. Kapsz havonta egy x eurós összeget - ez országfüggő -, hogy el tudd magad tartani az adott országban, és azokat a kurzusokat, amelyeket kint teljesítesz, itthon elfogadják, szóval nem csúszol a tanulmányaidban, mert ugyanúgy tudod teljesíteni a tárgyaidat.

### **A DOKTORI KÉPZÉS KERETEIN BELÜL MIT TANULSZ?**

A történelemtudományi doktori iskolában új- és jelenkori egyetemes történelmet tanulok. Igazából a doktorit nem úgy kell elképzelni, mint egy alap- vagy egy mesterszakos képzést. A doktori a te egyéni kutatásodról szól elsősorban. Végzel egy kutatást, te foglалod össze az eredményeket egy doktori disszertáció keretében, amit beadsz, majd az elbírálás és a fokozatszerzési eljárás végén megkapod a doktori címet.

### **A DOKTORIN FELÜL VANNAK MÉG FOKOZATOK? VAGYIS HOVA TOVÁBB, HA MEGLESZ A DOKTORID?**

Ha a tudományos pályán szeretne valaki elhelyezkedni, akkor vannak ennél feljebbi szintek, tehát a fokozatoknak a sora nem áll meg a doktori címnél. De ez nyilván attól függ, hogy valaki szeretne-e teljesen a kutatási pályára menni. Vannak különböző kutatóintézetek Magyarországon. Hogyha valaki egyetemen tanít, és ezt a pályát járja, akkor később habilitálhat,

lehet az MTA doktora is. Tehát vannak még ilyen plusz címek, amiket begyűjthet az ember, ha szeretne. Nekem egyelőre nincsenek ilyen céljaim, én meg fogok elégedni a doktori címmel.

### **MENNYIT TUDTÁL HASZNOSÍTANI A NYELVTUDÁSODBÓL?**

Tudni kell, hogy amikor én végeztem, akkor alapszakhoz illetve a mesterszakos diploma megszerzéséhez is kötelező volt a nyelvvizsga megléte. Én a gyönki gimiben megszereztem felsőfokú német nyelvvizsgát, ez gyakorlatilag elég volt nekem a doktorig, tehát a mesterszakos diplomámat megkaphattam úgy, hogy plusz nyelvvizsgát nem kellett tennem. Ami szerintem - hogyha valaki tényleg a szakjára szeretne koncentrálni, és nem mellette még nyelvvizsgákat szerezni -, nagyon nagy előny volt. Illetve nyilván a nyelvvizsgámmal mentem ki Grazba is, tehát ennek köszönhetően kaptam meg az ösztöndíjat. Egyébként Erasmushoz nem feltétel a felsőfokú nyelvvizsga, de ha nincs, részt kell vened egy beszélgetésen, hogy biztosak legyenek benne, ha pl. kimész Németországba, nem adnak el az első sarkon a vesédért. Illetve a munkahelyemen a külföldi cikkek fordításához használok a németet, angolt. Jelenleg annyira a németet nem használok, mivel a kutatási témám az alapvetően angolszász területet érinti, szóval én inkább az angolt használok. A PhD alatt kezdtem franciául tanulni.

### **HOL JÁRTÁL UTOLJÁRA KÜLFÖLDÖN?**

Idén még nem voltam külföldön. Szerintem legutoljára Horvátországban voltam tavaly, de hogy valami hasznos is mondjak, szeptember végén utazok ki Angliába egy kutatóútra, ahol igazából olyan fantasztikus napjaim lesznek, hogy minden nap felmegyek a Brit Nemzeti Levéltárba és dokumentumokat fotóztatok reggel 9-től este 5-ig. Szóval ez a rendkívül érdekes program vár most rám... Aztán októberben lesz még egy munkahelyi utam, akkor Lengyelországba megyünk majd a kollégákkal, hogy első világháborús temetőket rakjunk rendbe a lengyelekkel közösen.





### **JELENLÉG HADISÍRGONDOZÁSSAL FOGLALKOZOL. MIBEN MERÜL KI A MUNKAKÖRÖD?**

Az I. és a II. világháború alatt is voltak hősi halottjaink. Hősi halottnak tekintjük azt, aki szolgálatteljesítés közben halt meg. Az ő sírjaik Magyarországon a Honvédelmi Minisztériumhoz tartoznak. Tehát ez azt jelenti, hogyha láttok bárhol a temetőben olyan sírt, ahol az I. vagy II. világháborúban elhunyt katona nyugszik, akkor az a sír a Honvédelmi Minisztérium tulajdonában van, ő rendelkezhet felette. A Honvédelmi Minisztérium ezt a jogkörét a Hadtörténeti Intézet és Múzeumon keresztül gyakorolja, azon belül is a Hadisírgondozó és Hőskultusz Igazgatóság foglalkozik vele. Van belföldi hadisírokkal kapcsolatos osztály, illetve külföldi hadisírokkal foglalkozó is. Mivel a világháborúk nem csak Magyarország területén zajlottak, külföldön is vannak hősi halott katonáink. A belföldi hadisírok esetében a síroknak a karbantartását nem mi végezzük, hanem a megyei katonai szervek. Amivel mi foglalkozunk, az a II. világháborús katonák kihantolása és a Budapesten való újratemetése: erre azért van szükség, mert nem gondolja már senki a hősi halotti sírokat, és hogy ne menjenek feledésbe, a katonákat exhumálják, Budapesten újratemetik egy központi katonatemetőben, ami egy központi megemlékezési helyszín, és ott bárki leróhatja előttük a tiszteletét. Én konkrétan a Hadisírgondozás és Hőskultusz Igazgatóságon az igazgatóság kommunikációjával foglalkozom, tehát kezelem a Facebook-oldalt, illetve a médiamegjelenéssel kapcsolatos dolgokat.

### **MI A LEGNAGYOBB INSPIRÁCIÓD?**

A hadisírgondozás társadalmilag a történelmi emlékezet ápolása miatt fontos. A munkában pl. az motivál, hogy amit csinálók, a társadalom szempontjából hasznos. Kutatóként mindig az motiválja az embert, hogy valami olyat fedezzen fel, amit eddig nem tudtunk, és hogy ezt a tudását aztán átadhassa másoknak.

### **KAPSZ-E SZÜLŐI TÁMOGATÁST?**

Igen. Az, hogy idáig eljutottam, nagyon-nagyon részben a szüleimnek köszönhető: ők voltak azok, akik a kezdetektől mindenben támogattak. Azt tudni kell, hogy én első generációs értelmiségi vagyok, ez azt jelenti, hogy a szüleimnek nincs egyetemi végzettsége. Az például, hogy egyetem alatt a testvéremmel nem kellett dolgoznunk, hanem gyakorlatilag csak a tanulásra tudtunk fókuszálni, abszolút mértékben nekik köszönhető.

### **ELÉRTED-E MINDEN ÁLMOD, VAN-E MÉG TERVBEN VALAMI?**

Sok mindent, amit szerettem volna, már elértem. Igazából ahogy az ember halad előre az életben, úgy változnak az álmai és a céljai. Tehát valószínű, hogy amit 18-19 évesen kitalál az ember, azt megpróbálja elérni, és ha sikerült, nem az van, hogy hátra lehet dőlni, és lehet izogatni a kocktelt a tengerparton. Változóak az álmaim, változóak a terveim. Most kicsit útkeresésben vagyok, mert rájöttem, hogy amit szerettem volna a doktorival, arra nem alkalmas a környezet, úgyhogy majd találok egy új célt. Nem vagyok elkeseredve.

### **MILYEN ÚTRAVALÓT ADNÁL A MOSTANI GIMISEKNEK?**

Ami a legfontosabb szerintem - amit gimiben nem feltétlenül tud az ember, főleg ha egy olyan kis gimnáziumba jár, mint a gyönki -, hogy sose higgyétek azt, hogy mások különbek nálatok és többre képesek! Én is azt hittem, hogy nem lehet felvenni a versenyt olyanokkal, akik valamelyik szekszárdi vagy akár pécsi elitgimnáziumban végeztek, és nagyon nagyot tévedtem, amikor odakerültem az egyetemre. Szerintem a legeslegfontosabb, hogy soha ne becsüljétek alá magatokat!



/készítették:  
Folkmann-Papp Petra, öregdiák – 2021,  
Tillmann Vivien, öregdiák – 2023,  
és a médiatáborosok/

# VERSEK - ÓDÁK

Az Ein-Stein médiatábor résztvevőinek egy több elemből összeálló feladat során kellett írnia az Ein-Stein diákújsághoz illetve annak szerkesztőjéhez egy ódát. Kevés időt kaptak csak a táborozók a tevékenység végrehajtására, így agytekervényeik teljes kapacitását felhasználva kezdték megírni a szövegeket. A rendelkezésre álló idő alatt többé-kevésbé elkészültek az „ódák.”

/Domokos Eszter, öregdiák – 2022/



## GRÜNE WIESE: ÓDA

Az Ein-Stein újság szerkesztősége, mint a tudás szentélye, fényt sugároz az olvasók számára. Tudományos cikkek, érdekes interjúk és izgalmas felfedezések otthona. Szorgos szerkesztők dolgoznak a legfrissebb hírekkel és információkkal. Szavak erejével és tollak táncával teremtenek izgalmas olvasmányokat. Az Ein-Stein újságban a tudomány és a kreativitás találkozik, inspirálva az olvasókat. A bölcsesség szikrái ragyognak a lapok között, felébresztve a kíváncsiságot és az érdeklődést. Az újság szárnyal, mint Einstein elméje, hozva újabb és újabb ismereteket.

## SZUPERCSAPAT: A GIMI DALA

Jó most itt lenni,  
sok új embert megismerni,  
tanulhatunk újat, szépet,  
csinálhatunk sok-sok képet.  
Szerkesztőség a kedvencünk,  
ez lesz a központi helyünk.  
Ábeltől szerkesztést,  
Csanádtól fényképezést,  
Petrától szövegelést,  
Esztertől megértést,  
Vivitől segítőkézséget tanulhatunk.  
Így sokat mulatunk  
és sosem unatkozunk.

## PÖRGŐ REPÜLŐK: ÓDA

Zengjen hozzád óda hangja,  
Áldjon meg a gimi nagyja!  
Írod az újságot,  
Tollad hozza a jóságot,  
Mit olvasnak az okos diákok,  
Az újságot, mit sosem fikázok,  
Kiosztod a népet,  
Na de ez az óda már csak engem éget.

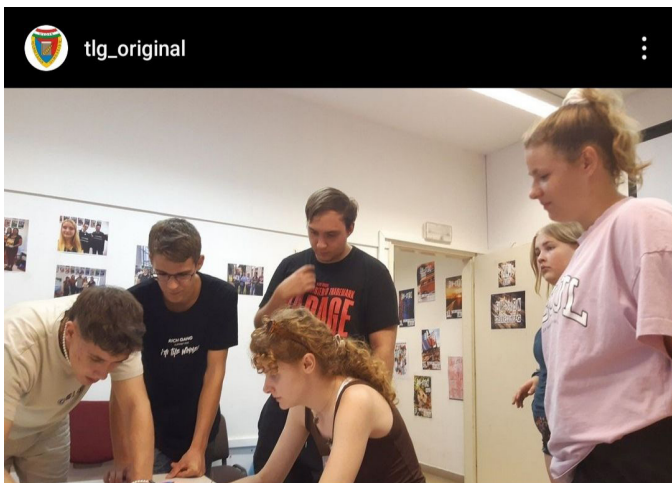


## FIATALOK: EIN-STEIN

Ein-Stein újság, bölcs szavak mesterei. Szerkesztők, kik az igazság lángját cselekszik. Betűk varázsa a kezükben rejlik, gondolatok zöme, mint drága gyöngyök. Szavakba zárt válaszokat alkotnak, tudást és értelmet, mint költők, alkotják jövőt lapjain, olvasók elméjébe életet lehelnek. Ein-Stein újság szellemi kert, virágokkal teli, szerkesztői a műveltség hírnökei a szívünkben. Ódáik dicsérve gondolatok hatalmát, hűségesen szolgálva az igazságot, a tudást.



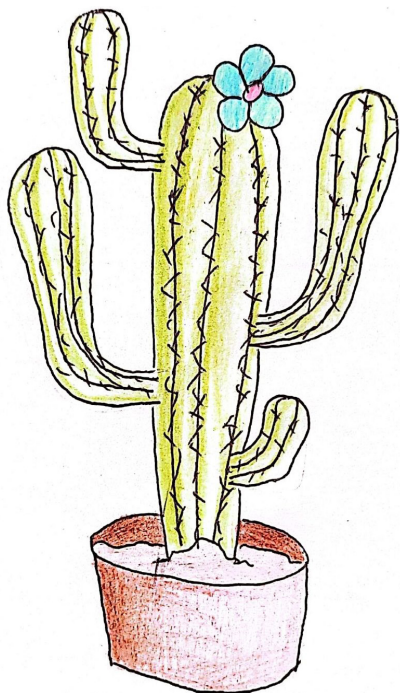
# #INSTA



# MERJ NAGYOT ÁLMODNI!

Lichtenberger Zsuzsanna vagyok, 2022-ben tettem érettségi vizsgát. Miután befejeztem tanulmányaim a Tolnai Lajos Gimnáziumban - ahol az Ein-Stein iskolaújság technikai szerkesztésébe segítettem be és éveken keresztül rajzoltam is -, sikeres felvételt nyertem az Óbudai Egyetem Alba Regia Műszaki Karára. Jelenleg földmérő és földrendező mérnöknek tanulok. Egy földmérő feltérképezi a terepet digitális eszközökkel, ingatlanokon és terepen dolgozik, például telekhatár-mérést végez. Sokan nem tudják, de minden építkezés földméréssel kezdődik, illetve zárul: először a tervezésben vesz részt a földmérő, majd az épületek kitérésé következik, végül a kész épület bemérést végzi. Az órákon emellett foglalkozunk csillagászáttal, műholdakkal, illetve nagyon komoly műszerekkel is, drónokkal, GPS-ekkel. Nem könnyű mindezt megtanulni, főleg úgy, hogy szabadidőmben a földhivatali főosztályon dolgozom gyakornokként, hisz csak így tudom magamat anyagilag is fenntartani. Munkám során más földmérőknek segíték az adatok feldolgozásában.

Terveim szerint, ha sikerül elvégezni a főiskolát, szeretném folytatni tanulmányaimat Budapesten, bűnügyi igazgatási szakon, majd bűnügyi nyomozóként. Sokaknak ez elég éles váltásként hangzik, de itt Fehérváron szemtanúja voltam több érdekes bűnténynek, helyszínelésnek, és felkeltette a téma az érdeklődésemet.



A tanulás és a munka mellett próbálok eredményeket felmutatni sportversenyeken is, ugyanis ahhoz, hogy ki tudjak magamból mindent hozni, elengedhetetlennek tartom a mozgást. A közeljövőben lesz egy testépítőversenym, de egy évvel ezelőttig erőemelésrel foglalkoztam, ahol kimagaslóak voltak az eredményeim: a felhúzásom 140 kg, a guggolásom 130 kg, illetve fekvő nyomásom 55 kg volt, 17 évesen 73 kg-os testsúllyal. Azért váltottam sportágat, mert ki szerettem volna próbálni magam, hogy képes vagyok-e a határaitmon túllépni, és végigcsinálni azt a nehéz utat, amely a színpadig vezet. Elsősorban az motivált, hogy ha majd lesznek unokáim, tudják nekik mit mesélni!

Meglátásaim alapján a mai fiataloknak nehezebb dolguk van, mint például 10 évvel ezelőtt. Nagy a hajtás, ezzel a gyorsan változó világgal muszáj felvinnünk a ritmust, mert különben nehéz jövő elé nézhetünk. Nem baj, ha az ember több lábon áll, hiszen így több lehetősége lesz munkát találni. Végül pedig azt üzenném nektek ezzel a pár sorral, hogy az élet rövid, élvezzétek ki!

/Lichtenberger Zsuzsanna, öregdiák – 2022/

# INTERVIEW WITH ÁBEL GERTH ABOUT THE USA



## CAN YOU TELL ME A FEW WORDS ABOUT YOUR RECENT JOURNEY IN THE USA?

It was not too recent, because it was in 2018. Me and my grandfather went to Dallas together. He was from the USA, and we had to do some official paperwork there. At that time he was 80 years old and that is why I had to help him. We travelled first to Philadelphia and then to Dallas city by airplane. We stayed at my grandfather's friend's house in Dallas. We spent 10 days there. I took a lot of pictures. We looked at a lot of things in Dallas, and I think, the most interesting sight was the Kennedy Museum. This was the place where Kennedy died.



## WHAT DIFFERENCES HAVE YOU EXPERIENCED BETWEEN THE TWO CULTURES?

Our friends had children of the same age as me. In 2018 I was still a high school student. We went there in October, which was school season and one day I went into a US high school, and it was like in the movies: yellow school buses and things like that. There was a strange thing: the atmosphere of the high school was very different from the Hungarian high schools. One of the most interesting part was, that everything was bigger. The buildings were larger, the roads were wider, the cars were stronger and bigger. And there was another interesting thing: we went quite a few times to restaurants, where you can get burgers and things like that, and there were parking places for bigger cars, for pickups for example, because in the USA a lot of people drive big pickups and they cannot park in a regular parking place and that's why they make bigger parking places.

## WHAT ARE THE PEOPLE LIKE?

Our friends were very nice, I met only nice people, they were very friendly, I can tell only positive things.

/András Kollár-Bozzay, Levente Szajkó 12.A/



# ARANYKÖPÉSEK 1.

## ÉRETTSÉGIRŐL HOZTUK

Megölik őket, majd megvacsoráznak rajtuk.

A Senki szigete egy ausztrál sziget.

Mihály össze-vissza ingázott.

Az ember mindig elkövet valamit, amit nem kéne.

A pápák székhelye Kalocsa volt.

Mátyás nem volt nemes, csak úgy volt.

Hitler fajgyűlöleti elmélete...

A Dunát ellepték a gőzhajók.

Malmokkal elkezdtek szabályozni a Dunát.

Széchenyi kérvényezte a szárazföld burkolását.

Ki és be is tudtunk szállítani nyers és kész anyagokat.

Caesar egyeduralmában kiegészítette a szenátust.

Végül az egész Varsói Szerződés és a Szovjetunió összeomlott magában.

Tanár: Hogy hívják Rákóczi követőit?

Diák: Rákócziisták.

Deák úgy gondolta, hogy fő a békesség.

A Tolnai-hegyhátról annyit, hogy itt van a gyönki gimnázium is.

A globális életforma fejlődik rendesen.

Kiviszik a banánt a piacra, eladják, és az emberek jönnek százával.

Van a terciér szektor..., nem tudom mihez kapcsoljam, de majd kiderül.

Az ENSZ arra van kitalálva, hogy segítsen a szegény embereken és a menekülteken.

A Világörökséghez tartozik leginkább.

Diák: ...ott magasabb a vérnyomás...

Tanár: A tied biztos, de légnnyomás.

...huh, most mit akartam mondani?

In Pincehely leben keine Ungarndeutsche, aber in Jink zu viele.

Der Rad ist gesund.

A verset Petőfi a nászéjszakáján írta.

Lőrinc barát és János barát jó barátok.

Ne legyen szabadságharc,  
ne dulakodjanak az emberek.

A növényzet az olyan esőerdős növényzetű.

Környezete homokos.

Tanár: Ott a sok növényevő. Mit esznek?

Diák: Legfeljebb húst.

A skót árpából csinálják a skót viszkít, ami lényeges.

Van vízerőműve, mert a folyó mellé letették.

Repülőmegálló.

A Föld égitestéről szeretnék beszélni.

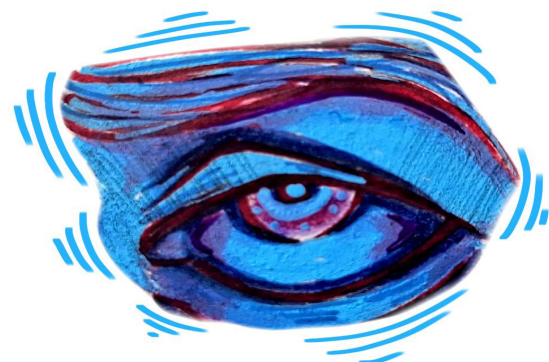
A részei a köpönyeg meg a kéreg.

A napforduló december 22., főleg a télinél.

Not too big, de...

Tanár: Honnan nézem a térképet?

Diák: Itt.



# AUSZTRIAI ÉLMÉNYEIM

Sziasztok! Mayer Fanni vagyok, két éve ballagtam el a gyönki Tolnai Lajos Gimnáziumból. Jelenleg a Pécsi Tudományegyetem Bölcsészeti és Társadalomtudományi Karának végzős hallgatója vagyok pedagógia alapszakon.

A nyaramat Ausztriában töltöttem, a mauterndorfi campingben dolgoztam szobalányként. Szeretném veletek megosztani a kint szerzett tapasztalataimat, élményeimet! Először is hadd mutassam be nektek pár mondatban a munkahelyemet! A mauterndorfi camping egy 4 csillagos üdülőhely, amely mind télen, mind pedig nyáron biztosítja a kikapcsolódást az oda látogatók számára. Ha nem vonzanak a lakókocsik, nem kell kétségbe esni, ugyanis 11 szoba, 10 mobilház, illetve 4 apartman is rendelkezésre áll a vendégek részére, emellett lefoglalható még az úgynevezett Ferienalm, ahol akár egy nagyobb család is megszállhat, hiszen 8 személynek biztosít helyet. Található a campingben kültéri medence, wellnessrészleg, Sanitärgebäude, Schikeller, valamint reggelizőterem is egy bolttal ellátva. A hely gyerek- illetve állatbarát, tehát bárki magával hozhatja akár a házi kedvencét is a nyaralásra. A camping mellett található még két étterem, a Schialm és a Panoramaalm, utóbbi a Grosseck-Speiereck hegyen, 2000 m magasan helyezkedik el, amelyet felvonóval lehet megközelíteni. Ezt szerencsém volt többször is kipróbálni, a látvány egyszerűen fantasztikus, életre szóló élmény! A hegyen túrázásra, télen pedig síelésre van lehetőség. Ezt a campinget leginkább azoknak ajánlom, akik szeretnek a természetben kirándulni, ugyanis itt erre számos lehetőség áll rendelkezésre. Maga Mauterndorf szintén egy csodaszép hely, amikor az időjárás engedte, el is mentünk sétálni.

Unokatestvéremmel, Biankával mentünk ki Ausztriába, ezáltal nem egyedül kellett szembenéznem az ismeretlennel. Először félve vágtam neki ennek a kalandnak, ugyanis felmerültek bennem olyan kérdések, mint például: Fogok-e tudni boldogulni egy idegen országban? Meg fogom-e érteni a nyelvet, illetve meg fogom-e tudni értetni magam? Úgy gondolom, hogy ez a fajta bizonytalanság teljesen természetes, hiszen mindannyian tartunk az ismeretlentől, de így utólag elmondhatom, nagyon jól döntöttem, hogy végül bevállaltam ezt a munkát.

Egy olyan szállón laktunk, amely a camping és a hozzá tartozó két étterem dolgozóinak biztosított lakhelyet. Elégedettek voltunk a

szállásunkkal, ugyanis mindkét kaptunk egy saját szobát zuhanyzóval, és az egész épület kulturált és tiszta volt. Napi két étkezést biztosítottak számunkra, minden nap lehetőségünk nyílt kipróbálni igazán autentikus osztrák ételeket a Schialm étteremben. A munkahelyünk 25 perc sétára volt a szállástól, ahová egy túraútvonalon jutottunk el. Engem nagyon feltöltött a szép táj látványa, ami mindenhol körülvett minket. Ausztria gyönyörű ország, mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy minimum egyszer látogasson el oda, garantáltan nem fogja megbánni!

Ami pedig a munkával kapcsolatos tapasztalataimat illeti, sok embertől hallottuk, hogy a szobalányoknak kemény fizikai munkát kell végezniük nap mint nap, és egyáltalán nem könnyű foglalkozásról beszélünk. Ezt most már én is alá tudom támasztani, viszont teljes mértékben kivitelezhető. Eleinte a feladataink közé tartozott, hogy a Sanitärgebäudét takarítsuk, amely egy 3 emeletes épület több női és férfi wc-vel, zuhanyzókkal, fitnessteremmel, mosogatóteremmel, csecsemőfürdővel és egy masszázsteremmel. Emellett különálló, kibérelhető zuhanyzókat és a camping wellnessrészlegét kellett takarítanunk, amely két szaunával, gőzkabinnal, szoláriummal, infravörös kabinnal, élményzuhanyval várta a kikapcsolódni vágyó vendégeket. Feladatkörünk a későbbiekben változott, ugyanis miután jött új takarítói munkaerő, minket beosztottak a szobákhoz, illetve a mobilházakhoz, apartmanokhoz. Ezenkívül a lift és a Schikeller tartozott hozzánk, a Schikellerben tudták a vendégek megfürdetni kutyáikat, tárolni a bicikliket, egyéb túrázásához szükséges eszközeiket, emellett lehetett ott mosogatni, valamint egy wc is megtalálható volt az épületben. Akadtak nehezebb napok, amikor jóval több munkánk volt, előfordult, hogy napi 12 órát kellett dolgozni, de többségében



belefértünk a napi 8 óra munkaidőbe. Heti 6 napot dolgoztunk és egy pihenőnapot kaptunk. Engem alkalmanként a konyhára is beosztottak, ahol a reggelihez való előkészítés, mosogatás, asztalok leszedése, rendbe rakása, kávégép kezelése, illetve az ételek, italok feltöltése tartozott a feladatkörömbe.

Többféle nemzetiségű embert volt szerencsénk megismerni a kint töltött idő alatt, ugyanis a munkatársaink között akadtak osztrákok, szlovákok, horvátok, bosnyákok és albánok is. Mindenki nagyon kedvesen fogadott minket, segítőkészen álltak hozzánk, ha bármi kérdés vagy probléma merült fel, bizalommal fordulhattunk hozzájuk. Természetesen adódtak nehézségek, főleg a lelegején, de szerencsére ezeken mindig túl tudtunk jutni és valamilyen megoldást találni a probléma megszüntetésére. Ehhez nagyban hozzájárult a német nyelvtudásom, amelyet a gyönki giminek köszönhetek, amiért hálás vagyok, hiszen enélkül nem, vagy csak sokkal nehezebben tudtam volna boldogulni. Én tovább maradtam, mint Bianka, a helyére szintén egy magyar jött ki dolgozni, akit Reninek hívnak, őt nagyon megszerettem. Egyik legnagyobb élményemnek az Untertauernben található Johanneswasserfallhoz tett kirándulásunkat tartom, ahova Renivel és két

bosnyák munkatársunkkal látogattunk el. Már maga az oda vezető út is fantasztikusan telt, azt sem tudtuk, merre nézzünk, olyan szép helyeken jártunk. Egyszerűen csodálatos látványt nyújtott a vízesés, amit soha nem fogok elfelejteni. A több mint 60 méterről lezúduló vízfüggöny mögött sétálva szenzációs fotókat lehet készíteni!

Közel két és fél hónapot dolgoztam kint, ez alatt az idő alatt számos jó élménnyel gazdagodtam, értékes embereket ismertem meg, a vidám hangulat mindennap megmutatkozott a munkahelyen, emiatt nagyon szerettem ott lenni. A kérdésre, miszerint megérte-e kimenni Ausztriába dolgozni, a válaszom: abszolút igen! Véleményem szerint minden szempontból csak nyertem ezzel a munkával, egyrészt munkatapasztalatot, emellett pénzt is kerestem, másrészt hatalmas lökést adott az önbizalmamnak, több új dolgot megtanultam magamról és úgy gondolom, hogy pozitív irányba fejlődtem. Mindenkinek csak ajánlani tudom, ha egyszer lehetősége nyílik külföldön dolgozni, akkor éljen vele és ne tartson vissza senkit az ismeretlentől való félelem, hiszen egy ilyen kaland során felejthetetlen, életre szóló élményekkel lehet gazdagodni!

/Mayer Fanni, öregdiák – 2021

# MEINE ÖSTERREICHISCHEN ERLEBNISSE

Hallo! Ich heiße Fanni Mayer, ich habe meine Studien im Tolnai Lajos Gymnasium vor 2 Jahren beendet. Zurzeit werde ich mein letztes Jahr an der Universität von Pécs, innerhalb an der geistes- und gesellschaftswissenschaftlichen Fakultät beginnen, wo ich Pädagogik studiere.

Ich habe meinen Sommer in Österreich verbracht, weil ich am Campingplatz Mauterndorf als Zimmermädchen gearbeitet habe. Ich möchte mit euch meine Erfahrungen und Erlebnisse teilen. Lasst mich zuerst kurz meinen Arbeitsplatz vorstellen. Der 4\* Campingplatz in Mauterndorf befindet sich im Salzburger Lungau, wo man sowohl im Sommer als auch im Winter ausspannen kann. Wenn man den Wohnwagen nicht mag, ist es auch kein Problem, weil das Auszeit-XL Ferienresort für die Gäste viele weitere Unterkünfte bietet, wie zum



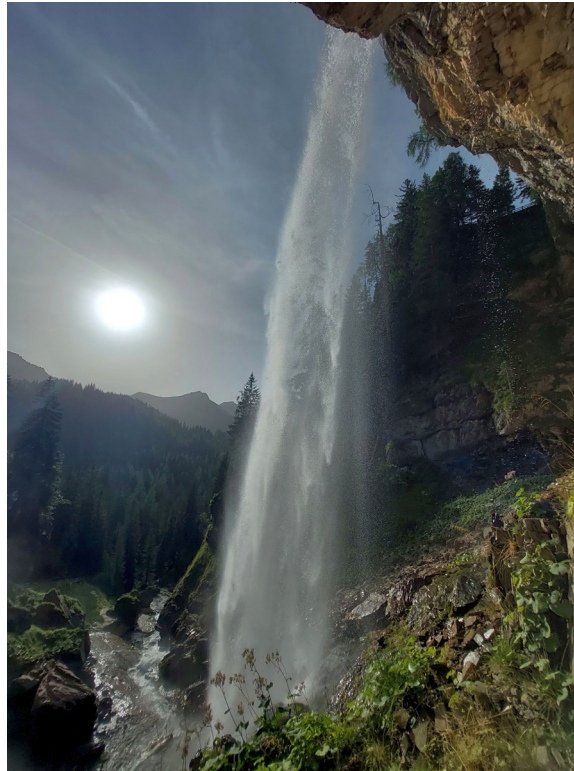
Beispiel 10 Premium Mobilheime, 11 Zimmer oder 4 Apartments. Außerdem gibt es dort eine sogenannte Ferienalm, die Platz für bis zu 8 Personen bietet, also ist es ideal für die Großfamilien. Daneben stehen am Campingplatz ein Outdoor Swimmingpool, ein Wellnessbereich, ein Sanitärgebäude, ein Schikeller und ein Frühstücksraum mit Shop zur Verfügung. Dieser

Platz ist kind- und tierfreundlich, also ist es der ideale Ausgangspunkt für die ganze Familie. Neben dem Campingplatz haben die Gäste die Möglichkeit in 2 Restaurants zu essen, diese heißen Schialm und Panoramaalm. Das letzte erwähnte Restaurant befindet sich auf dem Grosseck-Speiereck Berg auf 2000 Höhenmeter. Die Panoramaalm kann mit der Grosseckbahn angenähert werden. Ich hatte mehrmals die Möglichkeit, mit dieser Bahn zu fahren, die Aussicht war da oben einfach wunderbar, das war für mich ein lebenslanges Erlebnis. Auf dem Berg sind viele Arten der Vergnügung erreichbar, zum Beispiel ein kleiner Spielplatz für Kinder, verschiedene Wanderwege, im Winter ein sehr großes Skigebiet zum Skifahren. Diesen Campingplatz würde ich an erster Stelle für diejenigen empfehlen, die in der Natur sehr gerne wandern, weil es hier dazu mehrere Möglichkeiten gibt. Mauterndorf ist ebenfalls wunderschön, wenn das Wetter schön war, sind wir spazieren gegangen, um uns ein bisschen umzuschauen.

Ich habe mit meiner Cousine, Bianka dort gearbeitet, also musste ich nicht alleine mit dem Unbekannten entgegensehen. Am Anfang dieses Abenteuers hatte ich Angst und fühlte mich sehr unsicher, denn ich habe solche Fragen gestellt, wie zum Beispiel: Werde ich im Ausland alleine fortkommen? Werde ich die Sprache verstehen? Werde ich mich verständigen? Meiner Meinung nach ist diese Unbestimmtheit ganz normal, doch für jeden Menschen ist das Unbekannte erschreckend, aber nachträglich kann ich ganz ruhig behaupten, dass es eine sehr gute Entscheidung war, diesen Job anzunehmen. Wir haben im sogenannten Personalhaus gewohnt, das für die Mitarbeiter von Schialm gebaut wurde. Wir waren mit der Unterkunft sehr zufrieden, weil wir ein eigenes Zimmer mit einer Dusche bekommen haben.

Wir hatten das Glück im Lauf der Arbeit Leute mit verschiedenen Nationalitäten kennenzulernen, weil unsere Mitarbeiter österreichisch, slowakisch, kroatisch, bosnisch und albanisch waren. Alle haben sich mit uns sehr nett und hilfsbereit verhalten. Wenn wir einige Fragen oder Probleme gehabt haben, konnten wir uns an sie mit Vertrauen wenden. Natürlich gab

es Schwierigkeiten, besonders am Anfang, aber glücklicherweise haben wir immer einen Weg gefunden, um diese Probleme zu lösen. Darin hat mein deutsches Sprachkenntnis eine sehr große Rolle gespielt, was ich dem Tolnai Lajos Gymnasium verdanken kann, ich bin dafür sehr dankbar. Ohne mein Sprachkenntnis könnte ich nicht oder nur kaum fortkommen. Ich bin in Mauterndorf länger geblieben, als Bianka, anstatt sie ist auch eine Ungarische gekommen um dort zu arbeiten. Ihr Name ist Reni, ich mag sie sehr,



wir konnten reibungslos zusammenarbeiten. Einen von meinen größten Erlebnissen halte ich unseren Ausflug zum Johanneswasserfall, wozu ich mit Reni und mit 2 bosnischen Mitarbeitern gefahren bin. Schon selbst die Fahrt zum Wasserfall war atemberaubend. Wir haben wunderbare Orte gesehen. Der Anblick des Wasserfalls war fantastisch, der Wasserfall befindet sich in Untertauern, der sich über 60 Meter in die Tiefe stürzt. Man kann hinter den Wasservorhang gehen und sensationelle Fotos schießen. Ich bin sicher, dass ich diesen Ausflug nie vergessen werde.

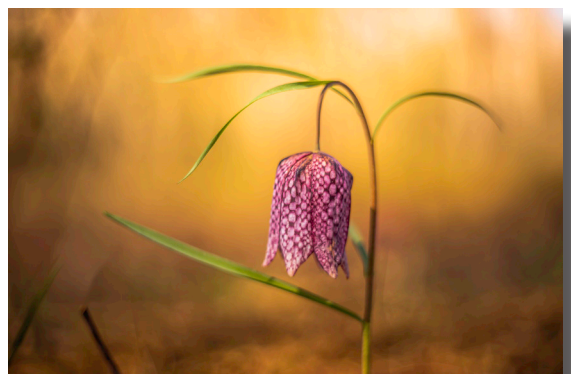
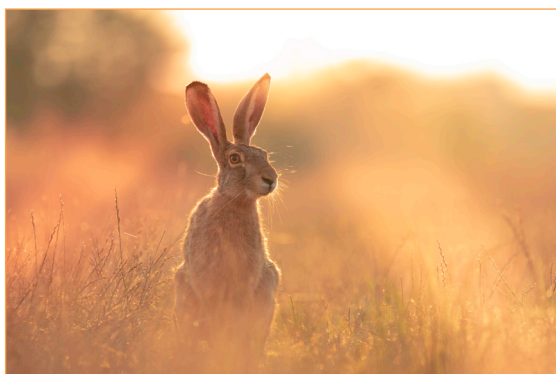
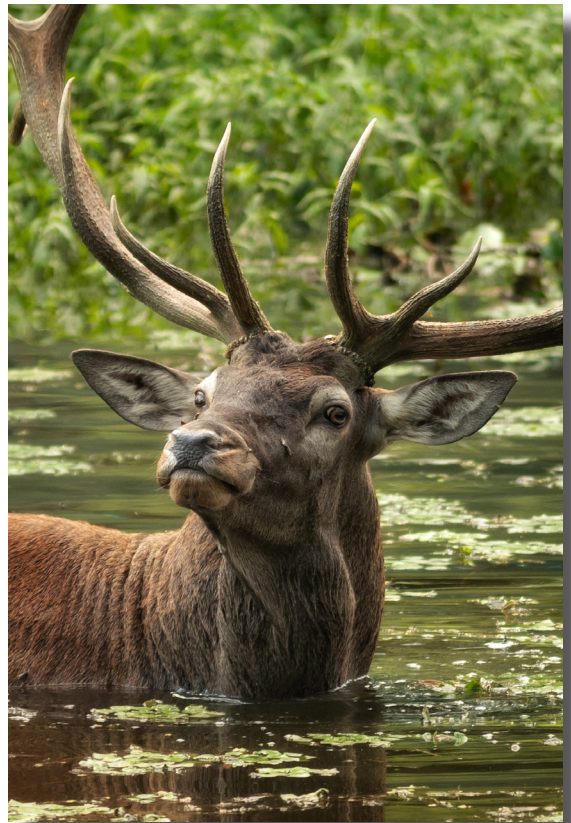
Ich habe fast zweieinhalb Monate in Österreich gearbeitet, in dieser Zeit habe ich zahlreiche gute Erfahrungen gesammelt, außerdem habe ich wertvolle Menschen kennengelernt. Am Arbeitsplatz konnte die lustige Laune immer gezeigt werden, deshalb war es sehr gut, dort zu sein. Auf die Frage, ob es sich gelohnt hat, im Ausland zu arbeiten, ist meine Antwort die Folgende: absolut ja! Meiner Meinung nach habe ich mit dieser Arbeit aus allen Gesichtspunkten nur gewonnen. Einerseits konnte ich Arbeitserfahrungen sammeln und daneben Geld verdienen, andererseits hat dieses Abenteuer für mein Selbstbewusstsein einen sehr großen Stoß gegeben. Ich denke, dass ich mich in eine positive Richtung entwickelt habe. Ich kann für alle empfehlen, wenn es einmal die Möglichkeit gibt, im Ausland zu arbeiten, dann nutze das! Niemand sollte es wegen der Angst wegwerfen. Während eines derartigen Abenteuers können unvergessliche, lebenslange Erlebnisse gesammelt werden.

/Fanni Mayer, ehemalige Schülerin - 2021/

# PIC-TÚRÁK

A legtöbb embernek van egy olyan hobbija, ami egy nehéz nap után fel tudja tölteni energiával. SIMON LÁSZLÓ a médiatábor meghívottjaként bevezetett minket szenvedélyének titkaiba, a természetfotózás rejtelmeibe. A természet, főként az állatok fotózása nagy türelmet igényel, hisz ezeknek a fényképeknek az elkészültét akár több hétnyi várakozás is megelőzheti. Aki ezt a hobbit űzi, az a természettel is szorosabb kapcsolatba kerül. Simon László kedvenc körzete nem más, mint a gemenci erdő. Itt kezdte a fényképezés alapjait elsajátítani, és azóta megszállottja a hely gyönyörűségeinek. Először csak fotókat készített, mostanában azonban a videózásba is belekóstolt, hisz így nem csak egy adott pillanatot tud megörökíteni.

/Lusinszki Fruzsina 11. A/



# ÉPÜLETEINK RÉGEN ÉS MA



Fotó: Heil Balázs, öregdiák - 2021



Fotó: TLG archívum



Fotó: TLG archívum



Fotó: Buzás Krisztián 12.B

## KOLLÉGIUM:

**1961:** a járási tanács épületébe (mai „B” épület) beköltözött a diákotthon

**1965:** megépült a konyha, a lakás

**1971:** elkészült az ebédlő

**1974:** a korábbi járásbíróság, majd GYIVI (Gyermek- és Ifjúságvédő Intézet) épülete (mai „C” épület) lánykollégium lett

**1993:** elkészült a kollégiumi épületegyüttes új szárnya („A” épület)



Fotó: Rabóczki Eliza 10.B



Fotó: TLG archívum



Fotó: Heil Balázs, öregdiák - 2021



Fotó: Marcsa Dávid: Pillantás a múltba című könyvéből

## GIMNÁZIUM:

**1860-61:** megépült a jelenlegi épületegyüttes magja a régi bejárattal (fakapu)

**1940:** elkészült a kultúrterem (régen tornaterem) emeletén két tanteremmel

**1958:** a kultúrterem mellett megépült a színpad, emeletén egy tanteremmel

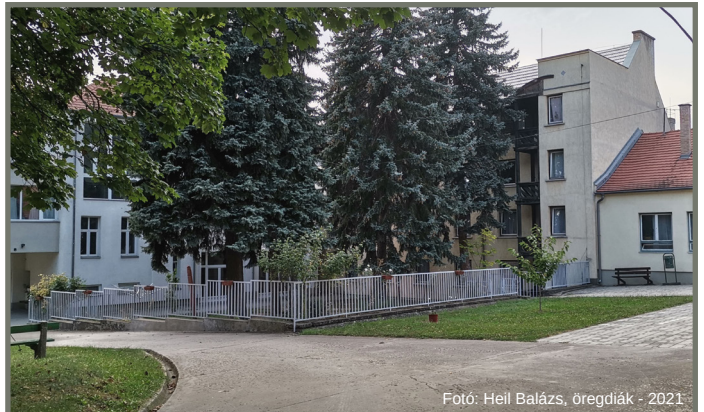
**1961:** a gimnázium déli részén, a korábbi bank épületében két tantermet alakítottak ki

**1969:** megszűnt a csigalépcső, földszinti és emeleti zsidongót alakítottak ki

**1973:** megépült a központhoz legközelebbi épületrész fizikai és kémiai előadóval, nyelvi előadóval és nyelvi laborral

**1994:** elkészült a sportcsarnok

**2000:** megépült az épületegyüttesnek az a része, ahol a mai főbejárat található



Fotó: Heil Balázs, öregdiák - 2021



Fotó: TLG archívum



Fotó: Heil Balázs, öregdiák - 2021



Fotó: TLG archívum

# JÓ VOLT GIMNAZISTÁNAK LENNI!

## INTERJÚ KÉT „MÚLT SZÁZADI” ÖREGDIÁKKAL, TODERÓ JÁNOSNÉ PÉTERMANN MARGITTAL ÉS TODERÓ JÁNOSSEL

Manci néni és Janó bácsi 1954 és 1958 között volt a gyönki gimnázium tanulója, tehát idén 65 éve érettségiztek. Beszélgetésünk remek hangulatban telt, kérdéseink egy részét fel sem kellett tennünk, mert anélkül is választ kaptunk rájuk, hiszen Manci néni és Janó bácsi nagy kedvvel mesélt nekünk az ötvenes évek diákéletéről. Több humoros történetet hallottunk tanárokról, érettségiről, egy akkoriban kezdődő szerelemről, és most már azt is tudjuk, hogy a gyönki gimnázium híresen szeretetteljes, családi légköre nem csak mostanra jellemző. Ne riasszon el senkit az interjú hosszúsága, megéri végigolvasni!

### MIKOR ISMERKEDTEK MEG EGYMÁSSAL?

**Manci néni:** Osztálytársak voltunk, általános iskolába, sőt még óvodába is együtt jártunk!

### MILYEN ÉRZÉS VISSZAGONDOLNI A GIMNÁZIUMRA, MI JUT ELŐSZÖR ESZÜNKBE RÓLA?

**Manci néni:** Hogy milyen jó volt oda járni! Fiatalok voltunk...

**Janó bácsi:** Én nagyon szerettem oda járni. Nem tanulni, járni! Nem ugyanaz a kettő! XD

**Manci néni:** Osztálytársaink, tanáraink, mindenki jó volt. Jó volt a közösség!

**Janó bácsi:** Ez igaz volt a gimnáziumra önmagára és az osztályokra is. Meg egyáltalán a baráti kis csapatokra, társaságokra. Aztán egyenruha volt, illetve kötelező egyensapka a mi időnkben.

**Manci néni:** Tányérsapka, meg kötelező sötétkéköpeny, abban kellett iskolába járni.

### MI A LEGVICCESEBB TÖRTÉNETÜK A GIMNÁZIUMI ÉVEIKBŐL?

**Manci néni:** A legviccesebb? Hát volt egy pár dolog! Papa, gondolkozz!

**Janó bácsi:** Nem kell nekem gondolkozni, én Gyönkre jártam gimnáziumba! XD

**Manci néni:** Én is! XD Mi nagyon jó diákok voltunk. Habár történt olyasmi, hogy a székre



tettek valamit, ami sípoló hangot adott ki, mikor a Tóni bácsi ráült. Szóval ilyen csínytevések voltak. Mi szerettünk oda járni, és gondolom most ti is szerettek.

**Janó bácsi:** Ha tanulni nem kellene, semmi baj nem lenne a gimnáziummal! XD

**Manci néni:** Azért te tanultál, meg tudtad is! Én is tanultam, de a matekot sosem tudtam, máig sem

tudom, habár most már egészen máshogy tanuljátok...

Te is beszélhetsz ám, papa, mi volt neked a legviccesebb? Na jó, olyat mondj, amit a telefonra fel lehet venni... XD

**Janó bácsi:** Nagyon sok volt.

**Manci néni:** Hát egyet mondjál! XD

**Janó bácsi:** Én nagyon jól éreztem magam a gimnáziumban, de azt hozzá kell tenni, hogy nagyon jó tanáraink voltak. A kémia tanárunk mindig féltett bennünket, és délután nem szakkör volt, hanem összejött az osztály, hogy akkor készít nitroglicerint: lógott a keze, mikor vittük az orvoshoz, mert annyira vigyázott! XD Meg millióegy ilyen volt! Abban az időben például biológiaórán amely állatfajról tanultunk, azt boncoltuk is. Az vicces dolog volt, amikor mi boncoltuk a macskát, a lányok meg félkörívbe álltak, és csinálták nekünk a dekorációt. XD

**Manci néni:** Kormányos tanár úr, Tóni bácsi, hát ő egy etalon!



**Janó bácsi:** Elmentünk a Mecsekbe kirándulni tíz napra kerékpáros túrára: négy diák, meg a Tóni bácsi. És Mecseknádasd mellett, Óbányán volt egy kis strand, egy jó hidegvizes strand, és egy bajai diáklány osztály is volt ott. A tanár bácsi ugye mindjárt elővette magát - de azt tudni kell a Tóni bácsiról, hogy távcső, fényképezőgép, fényképezőgép-állvány, ez mind a nyakában, anélkül nem tudott talán még vécére se járni -, nahát összebarátkoztak a tanárnénivel, és akkor közölte, hogy: „*Toderó (ez voltam én), maga viszi vissza a gyerekeket!*” A mecseknádasdi iskolában voltunk elszállásolva, szalmán természetesen... Nagyon jól éreztük magunkat... XD

**Manci néni:** Hát, romantikus... mármint a szalma... XD

**Janó bácsi:** Tóni bácsi reggel jött, és tolt a biciklit, nem tudom, honnan, meg hogy ki lyukasztotta ki a kereket. Mi este Mecseknádasdon voltunk, megfőztük vagy megmelegítettük a szívporköltkonzervet, mert az volt a legolcsóbb akkor a boltban (ez 1956 nyara), és vártuk a tanár urat, még hagyunk is neki vacsorát. Aznap gyalog mentünk Pécsre, merő büntetésből! Nem, dicséretből! XD De ez nem okozott semmi problémát.

**Manci néni:** Tóni bácsi örökké kint járt a természetben, itt Gyönkön is, minden zegzugot tudott a Diósvölgytől kezdve az Öregerdőn át.

**Janó bácsi:** Nem lehetett a lányokkal úgy elbújni kint a falu szélén valahol, hogy a Tóni bácsi tíz percen belül ott ne lett volna fényképezőgéppel, távcsővel. Mániaja volt, hogy felment a református templomtoronyba, és onnan szemlélte a határt, és mondta, hogy: „*Toderó, Tüske, Kelemen (osztálytársak voltunk), maguk most felelnek, mert tegnap láttam, beszöktek a kiskocsmába, és ittak valamit!*” Feleltünk (Manci néni: tudtátok is!), és akkor mondta, hogy legközelebb már gorombább dolog lesz!

**Manci néni:** Ót imádták a gyerekek! Olyan lezser volt, de követelt!



Felvonuló fiúk 1955. május 1-jén

**Janó bácsi:** Egyébként él még a Tóni bácsi, két éve volt Gyönkön, talán három éve vezetett is még. Mindenesetre nagyon sok okos kémikus, biológus meg orvos került ki abban az időben a gimnáziumból, míg a Tóni bácsi itt volt: nagyon tudta a szakmát. Az az elvont pedagógus volt, aki csak a saját szakmáját látta, minden más mellett nem. Bejött úgy órára, hogy az egyik lábán zokni volt meg fehér tornacipő, a másikon fekete cipő zokni nélkül, és nem volt benne cipőfűző. XD Vadászember volt, héjazott, vitte a kesztyűn, Tamarának hívták a madarat. Szabó József, aki itt volt tanár Gyönkön meg itt lett gimnáziumigazgató: „*Toderó, hármás-négyes között állsz történelemből, ha óra végére hozol négy verebet a Tamarának, akkor négyes leszel!*” XD Lőttem négy verebet, és négyes lettem! Tehát ezért voltam én jó tanuló, mindent megtettem érte, hogy jó jegyeim legyenek! XD

Meg volt egy matektanárunk, a Pincuska, ő egy 150 centis nő volt, negyedikben került ide...

**Manci néni:** Reining Erzi, és alacsony volt, de szigorú. Hogy lett ez a neve?

**Janó bácsi:** A pince is mélyen van, ez nem olyan bonyolult! XD Nagyon jó matekos volt! Volt sok aranyos élményünk! Én most is szívesen mennék gimnáziumba! Nem a mostani körülmények közé, mert az unokáimtól tudom, hogy már nem tudnám követni, miről tanulnak...

Magyarból az írásbelim négyes lett az érettségim. Szóbelin meg - az akkori igazgató, Pellion Ervin bácsi volt a magyartanárunk -, Tefner Teritől megkérdezte, mit szeretne húzni. Kazinczyt! Én meg mondtam, hogy Jókait, mert annyi regényt olvastunk, hogy az ember abból valamit csak kinyökörög. Húztunk, nem volt semmi svindli, ott terítette ki a borítékokat, én kihúztam Kazinczyt: hát én csináltam olyan nyelvújítást, a Kazinczy kisdobos volt hozzám képest... XD Úgy beleizzadtam, hogy vert hab volt a hátamon, a zakómon! Halvány lila gőzöm nem volt! Én is csináltam ott olyan szavakat, amit mások még nem! XD

Hétfőn reggel nyolc órakor kezdődött az érettségi, az egész osztálynak be kellett vonulni, megmondták, hogyan lesz, és akkor a Szcenzi János bácsi - ő volt az érettségi elnök -, még megkérdezte, hogy kezdjük az érettségit ábécésorrendben, előlről vagy hátulról? Én mindjárt mondtam, hogy előlről, mert én hétfőn meg kedden tanultam az érettségire, illetve olvastam a tankönyveket, mert jegyzeteim nem voltak. Akkor is volt szorgalmas diák - az volt kevesebb, meg voltunk mi! XD

**Manci néni:** Ez így volt, meg gondolom, így is lesz! Van, aki jobban szeret tanulni, van, aki az órán hagyatkozik a magyarázatra...

**Janó bácsi:** Hétfőn kezdtünk érettségizni, vasárnap Hőgyészen voltunk kézilabdázni. A hőgyészi kézilabdacsapatban kézilabdázott az

ottani iskola testnevelő tanára, és hát kétszer belém jött, fellökött, és mondtam neki, hogy tanár úr, nem lesz ennek jó vége, mert elég goromba gyerek voltam valamikor. Legközelebb letérdeltem rendesen, úgy, ahogy ezt kell, és mikor másodszor megtettem, akkor Káspári János bácsi, az akkori kollégiumigazgatónk, testnevelő tanárunk: „Toderó, maga gyalog jön haza.” Fogtam a kis - akkor jött divatba - sportszatyromat, és gyalog jöttem haza Hőgyésről érettségi előtt való nap. Hétfő reggel János bácsi odajött, hogy még gondolkodik, engedjen-e érettségire. Mert azért volt egyfajta dresszúra akkor is.

**Manci néni:** Valahogy kellett fegyelmeznii! Ma nem lehet sehogy, szerintem. Ha valaki rossz volt a suliban, és elmondta otthon, akkor még a papától is kapott egy taslit, tehát nem a pedagógus volt az oka, ha egy rossz jegy becsúszott vagy az iskolában rossz volt valaki, mert a szülő is együtt dolgozott a pedagógussal. Ezt hiányolom ma... A gyereket otthon is kell nevelni!

**Janó bácsi:** De én nagyon szerettem gimnáziumba járni, az biztos! Az unokáimnak szoktam mondani, hogy ti ilyen könyvjutalmat még nem kaptatok év végén, mint én: hiányzásmentes iskolalátogatás! XD

**Manci néni:** Mama örült, hogy elmész, és nem vagy otthon! XD

**Janó bácsi:** Nem azért mondom, szerintem ilyen a megyében nincs még egy! XD Egyet tudok mondani: nagyon jó pedagógusaink voltak! Emberileg is, egy része szakmailag is. Három évig volt egy matektanárnőnk, Éva néni: képzeljétek el egy 110 kilós, nagydarab hölgyet, csöppet pösze volt, és mikor elkezdte mondani, hogy „szend legyen,” akkor persze mindenki röhögött.

**Manci néni:** A testnevelőnk is jó volt, a Káspári János bácsi! Egyik tanárunkkal sem voltunk elégedetlenek!

Szép emlékek! Olyan jó volt gimnazistának lenni! Jó visszaemlékezni, és ti ugyanígy lesztek! Egyetem, álláskeresés, akkor azt mondjátok



Lányok az 1955-ös május 1-jei felvonuláson

majd: jaj, de jó volt gimnazistának lenni! Akkor még fiatalok voltunk, és akkor minden szép volt, na! Igaz, hogy más világ is volt...

### MILYEN TANTÁRGYAKBÓL KELLETT AKKOR ÉRETTSÉGIZNI?

**Janó bácsi:** Magyar, matematika, fizika, történelem. Oroszból írásbeli volt, aki rontott az osztályjegyen, vagyis az érettségi átlagnál két egységgel rosszabbul teljesített, annak kellett szóbelizni. Ilyen nem volt, hogy választott tárgy, akkor még központból irányítottak mindent.

**Manci néni:** Akkoriban oroszunk volt, a Kvázi bácsi, Tóth Kálmán bácsi is egy nagy tudású tanár volt. De nagyon szeretett totózni, bejött, elkezdte kitölteni a totóját. De imádtuk! Ő töltötte a totót, nekünk meg másolni kellett, ez megmaradt. Meg Tatjana levele Anyeginhoz!

**Janó bácsi:** Abból az első két sor!

**Manci néni:** Úgy van, ezt tudjuk!

**Janó bácsi:** És itt vége! Ennyi az eredménye 8 év tanulásnak! XD Úgy lett négyes az orosz írásbelim, hogy mondtam a Tefner Teri osztálytársamnak - ő prima orosz volt -, ha nem küld puskát, a nevemet sem tudom orosz betűkkel leírni! Küldött puskát, és tudtam, mert azt Kvázi bácsi sokszor mondta, hogy van az a pontos E betű, annak egy részéhez lágy jel kell: hát én mindegyikhez rajzoltam. Az enyém négyes lett, a Trézsié hármás. Fel volt háborodva, bementünk a Kálmán bácsihoz: „Tanár úr, ez hogy van, én küldtem a puskát a Toderónak, azt négyes, az enyém meg hármás!” „Gyere, nézd meg. Ahogy küldted a puskát, te kihagytad a lágy jeleket, a Toderó meg oda is tett, ahol sose volt, de ott, ahol kellett, volt!” XD

Aztán a világ persze nagyon sokat változott az elmúlt 60-70 esztendőben...

### MELYIK VOLT A KEDVENC TANTÁRGYUK?

**Janó bácsi:** Szoktam mondani viccesen, hogy a lyukasóra! De nekem a magyaron kívül - pedig nagyon szerettem olvasni, az a sok író, költő, mikor született, miért született, legyen az a családja gondja -, a reál tantárgyak mindig tetszettek, a humánok kevésbé. Jó tanuló voltam végig anélkül, hogy vittem volna két könyvet a gimnáziumba. Az más világ volt, mint a mostani, azt hozzá kell tenni. Akkor akinek egy csöpp esze volt meg szorgalma is, és politikailag nem rehabos, bármi lehetett. Van nekünk orvos, gimnáziumigazgató, mikrobiológus, mindenféle komoly végzettségű, beosztású osztálytársunk. Mi maradtunk itt ilyen földiek, de azért, mert Gyönkön maradtunk. Ezért ha ez a sok okos ember idejön Gyönkre, mind hozzánk jön! XD

### HÁNYAN JÁRTAK EGY OSZTÁLYBA?

**Manci néni:** Egy osztály volt az évfolyamon, 27-en vagyunk a tablón.

**Janó bácsi:** Kezdtük vagy 38-an. Az '56-os események miatt is küldtek el az osztályunkból gyereket, a Tüske Marcit, merthogy ellenforradalmár gimnázium volt ez abban az időben. Mikor bevittek a rendőrségre és végigpofozták bennünket...

**Manci néni:** A falra volt valami firkálva...

**Janó bácsi:** Nem csináltunk mi semmit. Azt mondták, hogy ezt nem szabad, a gyerek meg csinálja...

**Manci néni:** Amit nem szabad, azt annál inkább! Rámeszeltek valamit a falra...

**Janó bácsi:** Az később volt, márciusban. Akkor a kollégisták rajzlapból vágták ki, hogy „Ruszkik haza!” És akkor mihez jutott a gimnazista? Hát tintához, azzal festettünk, és ugye nem kellett nagy nyomozónak lenni, hogy innen a kollégiumból mentek a tintafoltok vissza. Én nem voltam kollégista, de sokat jártam be a kollégiumba, behajtottak minket a rendőrségre, szembeállítottak a fallal, akkor jött a kisrendőr, egyiknek-másiknak meglökte a fejét, a másikat fenékbe rúgták, meg kellett fordulni, akkor elhordtak minket mindenféle csibésznek, kaptunk két nagy pofont, és mehettünk a dolgunkra. És utána, ha mentünk fel a kollégiumba, akkor két ember mehetett együtt, három nem, mert az már csoportosulás volt. A rendőrség ott volt a mostani kollégium épülete mellett („B” épület mögött), és akkor kint állt a rendőr, és kiabált át, hogy ne csoportosuljunk, mi meg diákok voltunk, idegesek lettünk. Akkor itt volt a kollégium a mostani Petőfi utcában, és már a közön szembe szaladtak a rendőrök, megint elpofoztak. Voltunk bent egy párszor.

**Manci néni:** Nagy hősök akartatok lenni!

**Janó bácsi:** Fiatalok voltunk! Az igazság-érzetünk pedig mindig máshol volt!

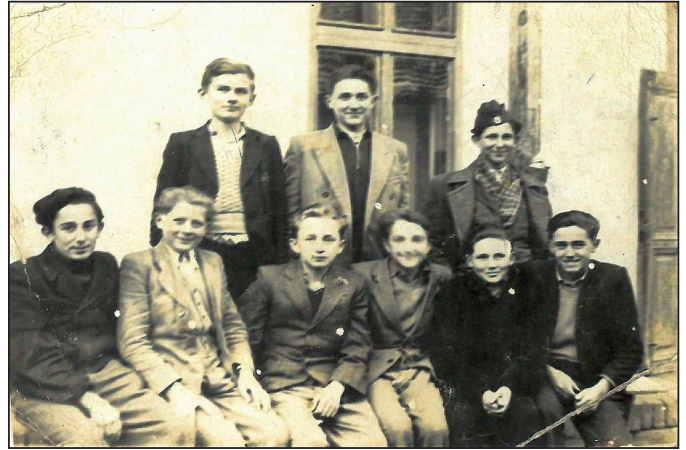
## MILYEN VOLT A KOLLÉGIUM ANNAK IDEJÉN?

**Manci néni:** A kollégium nem itt volt: járási tanács meg bíróság volt a mostani kollégium. És a bíróság épületén volt egy szobor, amit utána sokáig kerestek, oda van beásva valahová az udvarba. Mérleget tartott, ami a bíróságokon az igazságot jelképezi.

**Janó bácsi:** Itt volt a kollégium a Petőfi utcában, 30 ágy egy szobában, 30! Fiúkollégium volt csak, kollégisták csak fiúk voltak akkor. És egy negyedik volt a szobaparancsnok, az osztotta is a fegyelmet.

**Manci néni:** Amennyire tudta! XD

**Janó bácsi:** Hát nem gorombán... Strumperger, az egy ilyen marcona kinézetű, súlylökő gyerek volt, a hangja is ilyen, az ha valakinek odalegyintett egyet, tudta, hogyan kell viselkedni! Káspári János bácsi szolt neki: „Strumi! Nem veszed észre?” „Tanár úr, el van rendezve!” Az este megkapta a penitenciát! XD



Kollégista fiúk 1957-ben

**Manci néni:** Aztán az az épület sem volt, ami most az udvarban belül van, az az új rész („A” épület), konyha sem volt.

**Janó bácsi:** A lakás ott volt, a Káspáriék ott laktak, pedagóguslakás volt.

**Manci néni:** A járási tanácsnak volt egy klubja, ott volt először tévé, és oda mentünk egy-két este televíziót nézni, persze fekete-fehér volt.

**Janó bácsi:** Mi a pártbizottságba jártunk, ott előbb volt televízió.

**Manci néni:** Ti oda, mi meg a tanácshoz, és ott lehetett tévét nézni. Hát az egy akkora dolog volt akkor!

**Janó bácsi:** Azelőtt a falvakban, ha valakinek sikerült televíziót venni, akkor a nyolc szomszédból hokedlivel, kisszéssel, nagyszéssel mentek az emberek.

**Manci néni:** Igen, akkor még ritkaság volt!

**Janó bácsi:** Azért az a világ ne jöjjön vissza... Most meg okostelefon, okosóra, okos minden, egyedül a gyerek buta... XD

## HOGY NÉZETT KI AZ ÖTVENES ÉVEKBEN A GIMNÁZIUM ÉPÜLETE?

**Manci néni:** Ott, ahol most a bejárat van, egy általános iskola volt meg a bank. Az a rész, ahol a színpad van, ott a falak voltak csak meg, fönt még nem volt osztály, az utána lett befejezve.

**Janó bácsi:** És ahol most a zárt folyosó van a földszinten, az nyitott folyosó volt, egy gang, téglával. '56-ban csináltuk a salakos kézilabdapályát a gimnáziumudvarba, diákok. Na és a klubszoba, ahol a színpad van, azt mi építettük '57-ben. Úgy lett hozzáépítve.

**Manci néni:** Ott csak a négy fal állt, mikor mi jártunk.

**Janó bácsi:** Négy tanterem volt, nem volt millióegy kisegítő helység, kémia terem, meg kutyafüle, négy osztály volt. Lenn, ahol a régi folyosó volt - mert mi még a tölgyfalépcsőn jártunk fel, a csigalépcsőn -, ott volt a pedelluslakás. Ahol van a vörös mészkő oszlopos ajtó, az volt a gimnázium bejárata, onnan lefelé volt a pedelluslakás. A pedelluslakással szemben

volt a szociális blokk, potyogtatós vécék végig, merőlegesen az útra, ahol most a tornacsarnok öltözői vannak. Egy része volt a szenes-fás raktár, ott szoktunk előtte boncolni, kutyát, macskát, galambot. És a homokos ugrógödör fenn volt a sarokban, az udvar felső sarkában az árok felől.

### MILYEN ISKOLAI RENDEZVÉNYEK VOLTAK AKKORIBAN? VOLT-E PÉLDÁUL SZALAGTÚZÓ?

**Janó bácsi:** Hogyne, volt!

**Manci néni:** Volt, mi zöld szalagot kaptunk, rajta volt a kezdés meg a... A mi időnkben is volt színjátszás, voltak tablódarabok, nekünk például a Molière-nek *A fősvénye*. Szakadát, Diósberény, ahol voltak osztálytársaink, oda elmentünk és előadtuk. Az is egy nagy élmény volt!

**Janó bácsi:** És abból fizettük a tablóképet meg egyebeket.

**Manci néni:** Emlékszem, hogy teherautóval hoztak bennünket haza, aztán esett, de az olyan élmény volt, hiába esett az eső!

**Janó bácsi:** Nagydorogról hoztak haza bennünket, lovaskocsival vittek át Kajdacsról Nagydorogra, mert Kvázi bácsi nagydorogi származású. Ez '57 decemberében volt.

### HOGYAN ALAKULT AZ ÉLETÜK AZ ÉRETTSÉGI UTÁN?

**Janó bácsi:** Érettségi után jelentkeztem az egyetemre, ez 1958-ban volt, 1956-ban a forradalom idején édesapám a gyönki nemzeti bizottság tagja volt, én meg gyűjtöttem a káposztát a pestieknek. És akkor a pártbizottság megírta, hogy nem járulnak hozzá az egyetemi felvételemhez, mert ellenforradalmár kölyke vagyok, így lettem képesítés nélküli pedagógus két hétig, utána pedig kőfaragóinas lettem.

**Manci néni:** Kőfaragó lett, mert az édesapja is az volt, inas lett, aztán vizsgázott kőfaragómester.

Én nem tanultam tovább, óvónéni akartam lenni, jó darabig képesítés nélküli voltam is, akkor jött divatba a szülési szabadság, és amikor elmentek az óvó nénik, jártam Varsádra, Udvariba, Tolnanémedire. Pincehelyen két évig is voltam, oda nagyon szerettem járni, jó volt a társaság. Ezután férjhez mentem, és itthon maradtam. Akkoriban gyermekotthon működött ott, ahol most a kollégium, a GYIVI, (Gyermek- és Ifjúságvédő Intézet) ott voltam élelmezésvezető aztán könyvelő, onnan kerültem át a gimnáziumba, ahol nagyon jól éreztem magam.

20 évig dolgoztam a gimnáziumban: iskolatitkár, adminisztrátor voltam, fénymásoltam, akkor rengeteg feladatlap volt. Akkor a továbbtanuláshoz még kellett minden negyedikesről egy jellemzést írnia az osztályfőnöknek, és azt le kellett gépelni. Németül is gépelték, gyerekek, hogy én mit szenvedtem ezzel! Persze szépen le volt az írva, de mégis... Már akkor is létezett az Ein-Stein,



akkor még sokat fénymásoltam meg gépelték is néha. Feketéné Biró Katalin: nagyon aranyos volt, és ő tényleg állandóan a gyerekek között volt, nagyon-nagyon akarta, hogy legyen ez az újság. De a gyerekek is, úgyhogy örömmel csinálták!

Én szerettem a diákokat is! Hiányoznak a fiatalok! Elmentek

ott az ablak előtt a folyosón, akkor ott még klubszoba is volt...

**Janó bácsi:** 24 évig járt gimnáziumba, és sok

mindent még most sem tud! XD

**Manci néni:** Na most mondjátok! Ezt megkapom hányszor: „Te jártál a gimnáziumba!” Na és? XD Már régóta nyugdíjas vagyok, de a fiatalság, az a nyüzsgés hiányzik. Meg a tanárok is: sokszor bejöttek, beszélgettek. Szóval jó élményeim vannak, csak arról tudok beszélni! Mind a ketten! Úgyhogy mennék még egyszer gimnáziumba, ha lehetne!

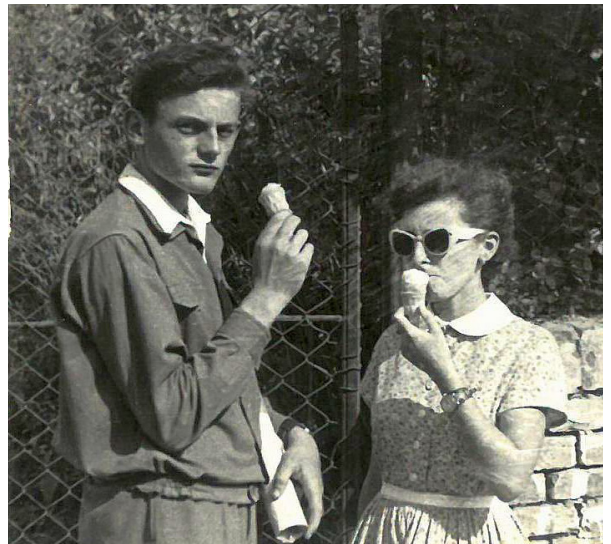
### MIT SZERETTEK MEG ANNAK IDEJÉN EGYMÁSBAN?

**Manci néni:** Húúúúha! Ez egy jó kérdés! XD

**Janó bácsi:** Húúú, két hétig mondhatnám... XD Negyedikes gimnazista voltam, erősen udvaroltam, vasárnap kaptam egy tízest, négy forint volt a két mozijegy, négy forint volt a két fagyalt...

**Manci néni:** Ötven filléres fagyit volt!

**Janó bácsi:** Én már akkor neked két forintosat vettem, mert én Toderó-gyerekek voltam akkor is! XD



Olcsó a fagyit: 50 fillér? (1957)

**Manci néni:** Te fizettél? Én úgy emlékszem, hogy én is fizettem! XD Mert kaptunk zsebpénzt, már akkor divat volt. A moziban ötórás előadás volt és nyolcórás, a nyolcórásra csak úgy mehettünk, ha valamelyőnk anyukája jött, tehát kísérettel.

**Janó bácsi:** És így lettem én a leendő feleségem anyukája! XD

**Manci néni:** Te nem is jártál moziba! De mi a Mártival és az Ágival - osztálytársak voltunk, egy utcában laktunk -, és akkor valamelyőnk anyukája jött, így mentünk moziba.

Fiatalok voltunk! Ő csinos volt, hát én sem voltam rossz éppen, és sokszor segített. A matekot nem tudtam, de mindig mondta, hogy majd ő korrepetál: bár utána se tudtam, de jobbak lettek a jegyeim. A tanárok nem nézték jó szemmel ezt a nagy udvarlást, igazuk volt, mert olyan korán nem kellett volna elkezdni. De hát fiatalság, bolondság! Csinos magas fiú volt, és hát fekete haja volt... De a mostani eszemmel, azért olyan korán ne házasodjatok, azt mondanám! 21 évesek voltunk, mikor megesküdtünk...



**Janó bácsi:** A gimnáziumról beszélgetünk, ez nem házassági tanácsadás! XD

**Manci néni:** De az, mert már tudok tanácsot adni, csak azért! XD Úgyhogy előbb tanuljatok, éljetez, és utána jöhet a házasság! Aztán egy fiú, egy lány született, és hát ez az öröm, a boldogság...

### MI A HOSSZÚ HÁZASSÁG TITKA?

**Janó bácsi:** Nyelni, nyelni és nyelni! XD

**Manci néni:** Mit? XD

**Janó bácsi:** A monológjaidat! XD

**Manci néni:** Monológ... XD Nem, a sok alkalmazkodás, és általában a nő alkalmazkodik...

**Janó bácsi:** Általában igen, itt nem! XD Mit gondoltok, mibe öszültem így bele? XD

**Manci néni:** Gyerekeink, egy fiú, egy lány, négy unoka, két dédunoka és jön a harmadik. A család! Ezért volt érdemes „nyelni”! De hát

örülünk, és annak különösen, hogy tudunk még mozdulni, rendben tartani mindent, papa a kertet, én a lakást. Persze a porszívózás az nem férfinak való...

**Janó bácsi:** Anyukám, férfiember találta fel a porszívót, azért, hogy a feleség ne tudjon morogni, hogy neki mennyit kell takarítani! És én ehhez ragaszkodom, ha már fölaltálták, akkor használjátok egészséggel! XD

**Manci néni:** Igen, igen... XD Mik szeretnétek lenni?

**Eliza:** Újságíró.

**Zsóka:** Pszichológus!

**Manci néni:** Az kell, gyerekek!

**Janó bácsi:** Hát azt hiszitek, hogy mindenki meghülyül? XD

**Manci néni:** Aki pszichológushoz jár, az nem hülye!

**Janó bácsi:** Azért jár pszichológushoz, mert: olyan jól elbeszélgetünk 5000-ért!

**Manci néni:** Hát erről van szó! Nem lehet ma beszélgetni, mert az egyik itt nézi a tévét, a másik ott nyomkodja a telefont... A beszélgetés hiányzik az embereknek!

**Janó bácsi:** Hát én ezért járok kocsmába! XD

**Manci néni:** Ott lehet csak beszélgetni?

**Janó bácsi:** Ott lehet beszélgetni! XD Nem azt mondtam, hogy ott lehet csak, de ott lehet! XD

**Manci néni:** De itthon is lehet! Na?

**Janó bácsi:** Még ki sem gondoltam, mit akarok mondani, már megkontrázol! XD

**Manci néni:** Már előre tudom a választ, mi? XD

**Janó bácsi:** Na, ez a hosszú házasság titka! Többek között...

/Az interjút készítették:

Heincz Sarolta Zsófia és Rabóczki Eliza 10. B/

Archív felvételek: magántulajdonban

## VERS

## TÉELGÉ

Emberek jönnek, mennek, de a TéeLGé marad,  
TéeLGé marad, ha ember akad,  
Ember akad, nem is kevés,  
Ki ajtót nyit felénk, TéeLGébe néz,  
TéeLGé tárt karokkal vár mindenkit,  
Ha hibázunk, ha győzelmet aratunk,  
Mert TéeLGés diákok vagyunk, s maradunk.

/Horváth Virgínia 10. B/

# ARANYKÖPÉSEK 2.

## ÉRETTSÉGIRŐL HOZTUK

Ich bin achtzig Jahre alt.

A vogulok jámbor emberek.

Három napig egy óriás cethalban nézelődik.

Megrémült a város.

Hülyének nézték a küklopszot.

Párizsban először állóháború alakult ki, majd villámháború.

Tanár: Alkotmány. Mondj rá egy másik szót!

Diák: Lehetőség.

Ha a jobbágyé a föld, akkor mindent belead.

Tanár: Melyik Széchenyiről nevezték el a könyvtárat?

Diák: Annyi Széchenyi volt!

Minden sportágnak megvan a műfaja.

Tanár: Tanuláshoz fontos-e a jó vérkeringés?

Diák: Tanuláás?

Tanár: Nem érted ezt a szót, hogy tanulás?

Léda nevéből adódóan férjes asszony.

Sosem voltak olyanok, mint egy rendes szerelmespár.

Ez is halált jelent, de hogy miért...?

Alapjában is, Léda férjes ember volt.

Ady lepukkant alkoholista, lánzdohányos és szifiliszos.

Tanár: Milyen megye, Paks?

Diák: Pest!

Abban a magmás anyagban ott kavircol.

Tanár: (vas) Már nem lehet leadni? Jó, feladjuk.

Tanár: Latin-Amerikáról a tequila jutott először eszedbe?

Tanár 1 diákhoz: Beléd fojtottam a szót?

Tanár 2: Nem, csak megijesztetted párszor...

Tanár 3: Hát párszor én is megijedtem...

Tanár: Your favourite activity?

Diák: Sleeping.

Eine Klappe tragen.

A janicsárokat propagandával tömik.

A páncél olyan, mint egy kazán.

Tanár: Milyen formájú a béka feje?

Diák: Ilyen áramvonalas, letisztult.

A csecsemő apaságát szeretnénk megállapítani.

Tanár: Mi van akkor, ha apuka kérdéses, de a gyerek pont anyukára hasonlít?

Diák: Baj!

Tanár: Milyen része ez a fülünknek?

(Segítség: Tele van vele a Balaton.)

Diák: Porc.

(Helyes válasz: kagyló)

Minisztériumosok.

Téma a fül.

Tanár 1: Mit látsz ott a csiga fölött?

Tanár 2: Ott a háza van!

Tanár: Milyen lesz a szőlő, ha nincsen meleg?

Diák: Szottyadt.

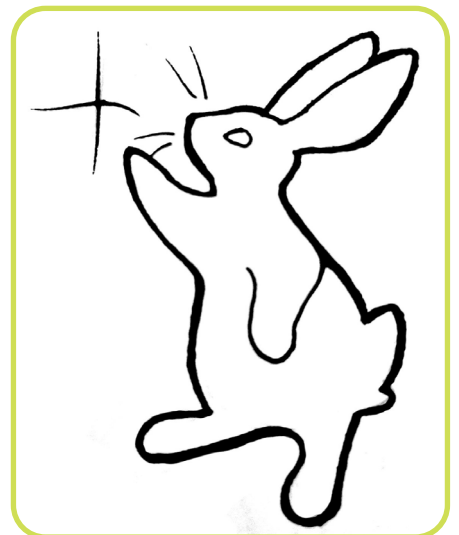
Tanár: Milyen színű szőlőnk terem?

Diák: Édes.

Úgy keletkezett az Alföld, hogy a folyó odahordta.

A hallójárat beszívja a hangot.

A hunok pezsgő vérrel irtották az ellenséget.



# GASZTRO-ROVAT

Az Ein-Stein médiatábor résztvevőinek egy több elemből összeálló feladat során kellett desszerteket készítenie, és megírni az ahhoz tartozó recepteket. Azonban, mint ahogy azt a leírások és a képek alapján is észrevehetitek, ezek nem hagyományos édességek: a TLG-ben talált tárgyakból, eszközökből készítették el őket a csapatok!

/Domokos Eszter, öregdiák – 2022/

## KESZTYŰ-TULIPÁN

### Hozzávalók:

- 1 gyertyatartó
- 1 díszgömb
- 1 db A4-es zöld papír
- 1 pár munkás kesztyű

### Elkészítés:

Az A4-es lapból vágj ki egy négyzetet, annak minden sarkát hajtsd be középre. A mécsestartót tedd az összehajtott papír közepébe, és hajtsd rá a sarkokat. A díszgömbre húzd fel a kesztyűket, de nagyon fontos, hogy csak félig. A maradék zöld papírból egy pálcát csinálj, és helyezd rá állítva a kesztyűk közé. A díszgömbös kesztyűt helyezd a zöld papírból készült gyertyatartóra úgy, hogy a lap legyen alul, a kesztyű pedig kilátszódjon a gyertyatartóból.

Elkészítési idő: 10 perc  
Jó étvágyat!



## POHÁRKRÉM

### Hozzávalók:

- 2 db rongy
- egy csomag kréta
- egy szál napraforgó
- rózsaszín szalag
- papír fecnik
- pár db gombostű
- lufi
- egy nagy befőttes üveg

### Elkészítés:

Egy befőttes üvegben rendezd el a hozzávalókat úgy, hogy minél szebben mutasson!



## RÉSZEGES FAGYI

### Hozzávalók:

- 2 db díszgömb
- 2 db rózsaszín papír
- 1 db zöld színű papír
- ragasztószalag
- 1 db gyertyatartó

### Elkészítés:

Fogj meg 2 db díszgömböt, az egyiket zöld, a másikat pedig rózsaszín papírral csomagold be. Végy egy gyertyatartót, és tekerd be rózsaszín papírral, aztán pedig tekerd be az egészet ragasztószalaggal. Nézzen ki úgy, mint egy kétgömböcsös fagyalt!



## ANGRY BIRDS-TORTA

### Hozzávalók:

- írószertartó kosár
- zöld és fekete filcek
- 2 db Topjoy-kupak
- egy nagy Angry Birds-figura
- egy diótörő

### Elkészítés:

A kosárba a filceket belerakjuk tölteléként, így zöld almás ízt kapunk. Az Angry Birds-figura díszítőelemként szolgál, a fülén egy Topjoy-os fülbevalóval. A diótörő meg csak úgy van...



# UTAM EGY VÁLLALKOZÁSIG



Herman Grétának hívnak öt évvel ezelőtt érettségiztem a Tolnai Lajos Gimnáziumban. Számomra a TLG rengeteget adott, legyen szó tanulásról, tapasztalatról vagy barátokról. Lehetőséget kaptam arra is, hogy ön magamból kihozhasam a maximumot, illetve megmutathassam, mire is vagyok

képes. Diszkalkuliámból adódóan az előző iskoláimban borzasztóan nehezen ment a tanulás, viszont itt segítséggel és más tanulási technikákkal könnyebben haladtam előre, és ez motivált: lehet fejlődni akár a matematika terén is, ami mindig problémát okozott. Itt végre azt éreztem, hogy nem vagyok egyedül a tanulási nehézségemmel, megtaláltam azt a helyet, ahol a tanárim azon voltak, hogy segítsenek, bátorítsanak, hogy bebizonyítsák, semmi sem lehetetlen, csak akarni kell.

Mivel kollégista voltam, a 4 év alatt megtanultam, milyen egy közösségben élni nap mint nap. Nem könnyű a családtól elszakadni, hogy önállóan kell megoldani bizonyos dolgokat, illetve sok mindenben kell alkalmazkodni a többiekhez, mert itt már nem csak TE vagy a középpontban, hanem rajtad kívül mások is élnek veled egy szobában. Ez néha nehéz, de szerencsére ilyenkor is sokat tanul az ember. A kollégiumi élet szépségei viszont sokkal fontosabbak: érzed, hogy egy közösséghez tartozol, megtalálja az ember a saját baráti körét, akikre mindig tud támaszkodni, és ők 4 évre az új „családod”, akikkel a gimnázium után is megmarad a szoros kötelék, hiszen életre szóló barátságokra teszel szert.

Ma már büszke tulajdonosa vagyok egy saját kozmetikai vállalkozásnak, ami nemcsak a munkám, de a hobbim is egyben. Nem volt egyszerű az út idáig, de megérte. Gimnazistaként nehezen tudtam megfogalmazni, hogy mi lenne

az a szakma, amiben szívesen dolgoznék, viszont egyet tudtam, hogy olyasmit szeretnék csinálni, amiben önálló lehetek, nincsen főnököm, nem leszek kiszolgáltatva más embereknek. Apukám javasolta ezt a pályát fél évvel az érettségi előtt. Megkérdezte tőlem, hogy „Gréti nem akarsz kozmetikus lenni? Tudod az olyan csajos, az neked való lenne!” Nyilván akkor nem vettem komolyan és kinevettem, de egy régi, kedves ismerős, aki később tanárom lett Keszthelyen, annyira elvarázsolt a szakma szépségeivel egy beszélgetés alatt, hogy végül eldöntöttem, ez tetszeni fog. Az iskola elvégzése és egy fél éves alkalmazotti viszony után éreztem úgy, hogy most már kellő tudással rendelkezem egy vállalkozás indításához. Viszont akkor ütött be a Covid második hulláma, amikor 2021. március 1-jével megnyitottam, és egy hét után be is kellett zárjak. Akkor azt mondtam, ha ezt túlélem, akkor mindent. Így is lett, nem adtam fel, képeztem magam és ma már elmondhatom, hogy egy sikeres vállalkozást viszek egyedül, és a magam ura vagyok.

Fontosnak tartom azt, hogy olyan pályát kell választani, amit szívvel-lélekkel tud az ember csinálni, mert igazán abban lesz sikeres és boldog hosszú távon. Nem egyszerű a felnőtt élet, az biztos, hiszen sokszor egyedül kell döntéseket meghoznod, ezért ki kell élvezni a gondtalan diákéveket, amíg lehet, de higgyétek el, a felnőtt létnek is megvan a maga szépsége.

Végül pedig annyit, hogy mindig jó visszatérni az öreg TLG-be mint régi diák. Sokat köszönhetek ennek az iskolának, és ezért hálás vagyok. Örülök, hogy elmondhatom, én itt végeztem!

/Herman Gréta, öregdiák – 2018/





# EGY AU PAIR ÉLETE

Kedves TLG-sek! Ugyan most már nagyon távolinak tűnik, de tavaly még én is ugyanazokban a padokban ültem, mint ti. A gimiben töltött négy évem alatt aktívan részt vettem az iskolai életben és az iskolaújságunk szerkesztésében is. Ezúttal azonban első „felnőtt” évem tapasztalatait szeretném megosztani veletek.

Az elmúlt egy évemet au pairként töltöttem az USA-ban és Svájcban. Szeretnék megismertetni benneteket az au pairek világával, és tanácsokat adni, hogyan tudtok biztonságosan felkészülni egy ilyen kihívásra.

## Mi az az au pair?

Egy au-pair egy 18-29 éves fiatal, aki egy adott időre egy másik országba költözik egy családhoz, ahol megismerkedhet az ország nyelvvel és kultúrájával. Lehet ez csak pár hónap, de akár évek is. A fiatal besegít a család mindennapjaiba, de leginkább a gyermekek ellátásába, amikor a szülők a munkájuk miatt ezt nem tehetik meg.

## Mi egy au pair feladata?

Ez általában a család szükségletétől függ. Alapesetben a gyerekek mindennapjaiban segítesz. Ha nagyobbak, megreggelizteted őket, csomagolsz nekik ebédet, elviszed őket iskolába, délután értük mész és foglalkozol velük, míg a szülők haza nem érnek. Ha kisebb gyerekről van szó, akkor akár egész nap vele kell maradnod.

Van olyan szülő, akinek több segítségre is szüksége van a háztartásban, nemcsak a gyerekek körül. Lehet itt szó mosásról, takarításról, főzésről, igazából bármiről, ami könnyebbé teszi számukra a hétköznapiakat.

## Milyen az ellátás?

A család el kell hogy lásson minden létfontosságú dologgal, szállással, étellel, itallal. Emellett hetente vagy havonta zsebpénzt (fizetést) kapsz a segítségért. A plusz költségeket, mint a ruhavásárlást vagy az önálló szórakozásaidat saját zsebből kell megoldanod. A szabadnapjaidat illetve a zsebpénzed előzőleg, a szerződés megkötésénél tisztázzátok le.

## Miért jó lehetőség ez?

Először is megismerkedhetsz új emberekkel. Igaz, hogy munkakapcsolatban vagy a szülőkkel, de ez nem gátol meg abban, hogy részese legyél a családnak. Amellett, hogy együtt éled meg a hétköznapiakat velük, csatlakozhatsz hozzájuk utazásaikon, hétvégi kirándulásaikon.

Arról sem feledkezhetünk el, hogy egy idegen országban vagy, aminek a felfedezése csak rád vár. Szabadnapjaidon felderítheted a várost, amelyben laksz, meglátogathatod a nevezetességeket és megismerheted a kultúrát.

Azzal, hogy más országban vagy, kézen fogva jár az új nyelv tanulásának lehetősége. Jobb, ha már van egy alaptudásod a nyelvből, mielőtt beleugrasz a mélyvízbe, és rengeteget tudsz fejlődni már pár hét leforgása alatt is. Az au pair-szerződések többsége elvárja a munkaadótól, hogy lehetőséget adjon a fiatalnak a nyelv tanulására egy közeli nyelviskolában. Ha pedig már iskolába is jársz, sokkal könnyebb új barátságokat teremteni veled egykorúakkal.

## Hol tudsz jelentkezni?

Rengeteg különböző oldal van, melyen összehoznak fiatalokat családokkal. Ezt leginkább úgy lehet elképzelni, mint egy társskereső oldalt. Kell egy profilt csinálni, hogy bemutatkozhass a családoknak, illetve válogathatsz a számodra fontos kritériumoknak megfelelő családok között. Miután felvette a kapcsolatot a kiszemelt emberekkel, általában egy videóhívás formájában jobban megismerkedtek egymással.

Emellett olyan cégek is vannak, amelyek helyetted keresnek neked megfelelő embereket és összepárosítanak velük. Igaz, hogy ezek a szolgáltatások fizetősek, de sokkal biztosabb lábon állva indulhatsz el a nagyvilágba, hiszen a cég támogat.

Az au pair élete sosem unalmas. Nem mindig találod meg a közös hangot az emberekkel, van, amikor más utat kell választanod, mint amit megterveztél magadnak. Sok mindent megtudsz a világról, az emberekről és leginkább saját magadról. Megismered a határaidat, és új tulajdonságokat fedezel fel önmagadban. Nem utolsósorban pedig életre szóló emlékeket, barátságokat nyersz vele!

Engem az au pairként töltött időszak megtanított arra, hogy mennyire fontos az, hogy milyen szemszögből nézzük a világot. Mások nevezhetik az elmúlt egy évemet hiábavalónak, de én miért tenném, ha egyszer hívhatom kalandnak is!

/Heincz Emma Krisztina, öregdiák – 2022/



# WORKING IN THE UNITED STATES



Hello everyone! My name is Bence Mayer. I graduated from Lajos Tolnai High School in 2021. Currently, I am studying at the University of Pécs. My majors are English and German, and I am going to be a teacher. This year, I had the opportunity to travel across the globe and spend the summer in the United States of America. I was 14 years old when I first heard about the company "Camp Leaders". This organization helps you to find a workplace in the USA. I decided to join them last November. It has always been my dream to explore the American culture, but if it is worth working at Camp Iroquois Springs, you will see.

My camp is located 82 miles away from New York City. It is a small town called Rock Hill. Camp Iroquois Springs was established in 2001. Its original aim was to support children who lost their relatives on 9/11. In 22 years, it became one of the richest camps in the United States. I worked there as a camp counselor. Being a cabin specialist meant that I had to be with campers almost 24/7. I lived with seven kids and two co-counselors in a bunk. My kids were 14-year-old boys. I had to support them emotionally and be their big brother. I won't lie; it was not an easy job, for sure! We had strict schedules, six activity periods, and evening activities every single day. Most of our children took medications, so we had to keep it in mind and always remind them. There were days when we walked more

than 25 kilometers. It was both physically and emotionally tiresome. During the summer, we had two sessions. After the first session, I had to say goodbye to three of my campers, but we got three new kids in the second session. A session means three weeks at Iroquois Springs. I missed privacy a lot. Being surrounded by people every single minute is not really for me. Furthermore, I would mention that the living conditions were puritan. I think I was not prepared for this. Most of the kids were spoiled and insolent. Furthermore, a lot of European staff members had language barriers. Proficient English knowledge is expected if you want to work as a camp counselor. Thankfully, I had no problems with English because I had some British and American guest teachers at the university. Luckily, I got to know new people, and I made some new friends as well. With some new Hungarian and Mexican friends, we are already planning a trip for 2025. We had only five days off during the summer and three nights off a week. But to be honest, I am very grateful because I could visit New York six times and see most of the sights of the city. It was amazing to visit Dorney Park in Pennsylvania. It is one of the oldest amusement parks in the USA. Besides New York and Pennsylvania, I was in New Jersey a couple of times.

All in all, I can tell you that the summer of '23 was one of the most challenging but exciting summers of my life. If you want to work in the USA, I would recommend Camp Leaders Hungary. It is an organization that has been doing this for almost 20 years. I am not going to lie; it won't be easy, and sometimes you will want to come home, but there will be a lot of lessons that you will learn during the summer. If you have any further questions, drop me a DM.

/Bence Mayer, alumnus - 2021/



# EGY NYÁR AZ USA-BAN

Sziasztok! Mayer Bence vagyok, a Tolnai Lajos Gimnázium egykori diákja. 2021-ben érettségiztem, és jelenleg a Pécsi Tudományegyetem angol-német tanári szakos hallgatója vagyok. Az idei évben lehetőségem nyílt az Amerikai Egyesült Államokba utazni, és a nyarat New York államban tölteni. Az amerikai diákmunka már évek óta foglalkoztatott, hiszen a Camp Leaders egyre népszerűbb a magyar diákok körében is. Ez a cég munkaközvetítéssel foglalkozik, amire én a tavalyi évben jelentkeztem. Egészen kiskorom óta vágytam volt, hogy felfedezhessem az amerikai kultúrát, illetve hogy élhessek, dolgozhassak kint. Az viszont, hogy tényleg olyan pozitív élmény volt-e, mint amire számítottam, a cikkemből kiderül!

Az Iroquois Springs nevezetű tábor 82 mérföldnyire található New York városától, egy faluhoz, Rock Hillhez közeli erdő ad otthont neki. A tábort 2001-ben alapították meg, és eredeti célja az volt, hogy támogassa azokat a gyerekeket, akik a szeptember 11-i terrortámadásokban veszítették el szüleiket vagy rokonaikat. Az elmúlt 22 év alatt viszont Iroquois Springs egy kis táborból Amerika egyik leggazdagabb táborává fejlődött.

De mit kerestem én ott? Gyermekfelügyelőként dolgoztam 50 napon keresztül. Ez annyit jelent, hogy majdnem egész nap gyerekekkel voltam, programokon, foglalkozásokon illetve kirándulásokon kellett részt vennem velük. Ez lehet, hogy jól hangzik, viszont elképesztően fárasztó volt, és nagy felelősség volt a vállunkon. Megtanultunk újraéleszteni, kígyótámadást kezelni, sőt még a gyógyszer-túladagolásról is tanultunk. Mivel én hét táborozóval és két kollégámmal laktam egy bunkerben, nagyon jól tudtuk, hogy a gyerekeink közül ki milyen gyógyszert szed, és mikor kell bevennie. Ha akármilyen bajuk volt, vittem őket orvoshoz, ha kellett, hatszor is egy nap. A lakhatási körülmények rendkívül szerények voltak. Sokszor hidegben aludtunk, volt olyan, hogy 10 fok volt a bunkerben. Rengeteget voltunk

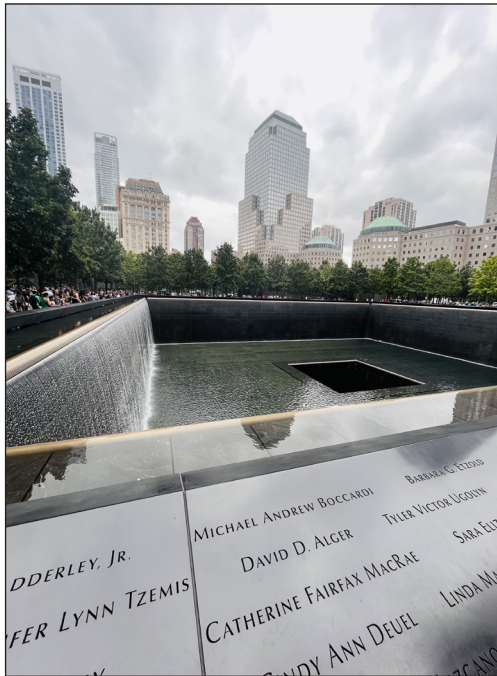
betegek, mert a kisebbektől mindent elkaptunk. Három hetes turnusokban váltották egymást a gyerekek, azonban voltak olyanok is, akik mind a két turnusban részt vettek. A tizennégy éves fiúk, akikre vigyáztam, nagyon gazdagok voltak; sajnos eléggé neveletlenek és szemtelének is, viszont szerettek engem.

Sok európai fiatal nyelvi nehézségekkel küzdött, hiszen kint mindenkinek angolul kellett beszélnie. Aki gyerekefelügyelőnek jelentkezik, annak felsőfokú angol nyelvtudással kell rendelkeznie, hiszen a gyerekekért mi vagyunk felelősek. Ha nem értjük meg őket vagy a főnökeinket, nem tudjuk hatékonyan végezni a munkánkat. Nekem szerencsére nyelvi nehézségeim nem voltak, mert az egyetemen tanítottak már angol illetve brit vendégoktatók is. Három év alatt már hozzászóltam a fülem az angol nyelv különböző változataihoz.

A nyáron öt szabadnapunk volt, és kéthárom szabad estét kaptunk. Ez a tábori munka mind fizikailag, mind érzelmileg nagyon kifárasztott. Hiányzott a magány. Rájöttem, az, hogy a nap minden percében több tucat ember vesz körül, nem az én pályám. De pozitív élmény volt, hogy hatszor jártam New Yorkban, a legtöbb nevezetességet megnéztem, de többször jártam New Jerseyben is. Amerika egyik legrégebbi vidámparkjába is ellátogattunk, ami a pennsylvaniai Allentownban található: ez a vidámpark, a Dorney Park, nagyszerű élmény volt!

Mindent összefoglalva, az idei nyár volt életem legnehezebb, de legizgalmasabb nyara. Ha hasonló élményeket szeretnétek gyűjteni, ajánlom a Camp Leaders-t, hiszen ők majdnem 20 éve ezzel foglalkoznak. Amennyiben belevágsz, tudnod kell, hogy nem lesz egyszerű, és sokszor inkább hazajönnél, de rengeteg leckét megtanulsz a nyár során. Új barátságokra teszel szert, és az angolod is fejlődik majd. De nem lesz egy könnyű nyár, az biztos!

/Mayer Bence, öregdiák – 2021/



# A TLG-BEN ÉRETTSÉGIZETT TANÁRAINKAT KÉRDEZTÜK

## **BRÄUTIGAM ÉVA** Milyen vicces történetre emlékszik diákkorából?

Kettő is eszembe jutott. Április 1-jén megvicceltük a némettanárunkat: az egész osztály elbújt a gimni pincéjében, nem talált bennünket sehol, pedig végignézte az egész sulit. Végül nem lett belőle semmi gond, mert jófej volt.

A másik egy oroszóra története. Akkoriban még olyan sokan voltunk a gimiben, hogy az oroszóránk a kollégiumnak egy tanulószobájában folyt. Volt a teremben egy nagy szekrény, és az egyik fiú kitalálta, hogy bebújik a szekrénybe, kívülről mi ráfordítottuk a lakatot. Óra közben a srác elkezdett kaparászni, mintha egér lenne a szekrényben. Öten vagy hatan lányok megjátszottuk, hogy mennyire félünk az egértől, felugrottunk az asztal tetejére oroszóra kellős közepén, a tanár úr teljesen ki volt akadva, és elkezdte rugdalni a szekrényt, hogy menjen el az egér, de akkor a srác elhallgatott. Amikor a tanár folytatni szeretne volna az oroszórát, a fiú megint elkezdte, mi felugrottunk az asztalra: ez ment egész órán. Óra végén a srác vigyorogva kinézett a szekrényből. Ez a sztori minden osztálytalálkozón előkerül.

## **Milyen érzés volt tanárként visszatérni egykori iskolájába?**

Nem tudom, most már annyira természetes. Akkor kicsit fura volt, de már nem jártak a gimibe azok a gyerekek, akiket én még diákkoromból ismertem. Az volt jó, hogy egy csomó tanárommal kollégák lettünk, és volt egy olyan tanárnő, akit egyébként nagyon távolságtartónak gondoltam, és talán az első héten felajánlotta, hogy tegezzem: ez nekem akkora élményt jelentett!

## **Mi tanárként a leghumorosabb története?**

Nem tudnék egyet választani, olyan sok volt. Szerintem az egész 24 év jó volt. A tanáriban nagyon jó hangulat szokott lenni, főleg ha Pálfi tanár úr ott van, és ontja a vicceket.



## **DOMOKOSNÉ ZSIGA MÓNIKA**

### Milyen vicces történetre emlékszik diákkorából?

Nem biztos, hogy vicces, de nekem diákkoromban a legjobb élménynek a Tolnai napok számítottak, nagyon szerettem a tizenkettedikesek vetélkedőjét, az

előadásokat, meg azoknak a napoknak a nyüzsgését.

### **Milyen érzés volt tanárként visszatérni egykori iskolájába?**

Először furcsa volt, mert akkor még nagyon sok régi tanárommal kollégámként kellett dolgozzak, de hát ők azóta már nyugdíjba mentek, máshol dolgoznak, nekem már teljesen természetes, hogy én 14 éves korom óta ide járok.

### **Mi tanárként a leghumorosabb története?**

Még a régi bejáratot kellett használnunk, és ott van egy lépcső, én pedig lelépés közben térdre borultam a tanítás szelleme előtt. Mondjuk ez nekem annyira nem volt vicces, azoknak a diákoknak, akik látták, talán igen, de nekem kicsit fáj a térdem utána.

## **CZECHMEISZTER DÁVID**

### **Meséljen el egy vicces történetet, melyet gimnazistaként élt meg!**

Bizonyos diákcsínyeket mi is elkövettünk. Egyszer végzősként egyik osztálytársunk késett az óráról, majd megérkezve közölte a tanárral, hogy az igazgató keresi, és ha lehet, siessen...

### **Milyen érzés (volt) a régi iskolájában tanítani?**

Nagyon furcsa volt ott dolgozni, ahol érettségiztem.

### **Milyen humoros történetre emlékszik vissza, amit már tanárként élt át?**

Az elején még a diák mosdót használtam...

## BÁN TAMÁS

### Meséljen el egy vicces történetet, melyet gimnazistaként élt meg!

1996 nyarán Farkas tanár úr szervezésében nyári kézilabda edzőtáborban vettünk részt a gimiben és a kollégiumban. A délutáni csendes pihenő ideje alatt a régi, még átépítés előtti „B” épületben a közös zuhanyzó ajtaját régi takarókkal és párnákkal eltorlaszoltuk, és az összes melegvizet megengedtük, így tulajdonképpen egy medencét hoztunk létre. Ami jó mókának tűnt akkor, és csak később derült ki, hogy az alattunk lévő szobák mind beáztak, mert lefolyt a víz. Farkas tanár úr ezt a mutatóványunkat másnap reggel 5 km-es futással díjazta.

### Milyen érzés a régi iskolájában tanítani?

Ez nagyon jó dolog, mi sokan vagyunk így a nevelőtestületből, akik ide jártak gimibe és itt érettségiztek, és - én azt gondolom -, mindenkinek az a véleménye, hogy nagyon szeretett egyrészt ide járni, aztán hogy visszajött tanítani, az meg még jobb! Úgyhogy ezt ki kell próbálni mindenkinek, mert tényleg nagyon jó!

### Milyen humoros történetre emlékszik vissza, amit már tanárként élt át?

Nekem - és úgy gondolom, hogy a többi kollégámnak is - a szóbeli érettségi, a diákok által mondott hatalmas hülyeségek azok, amik mindent visznek. Az egyik, amire konkrétan emlékszem, amikor a testnevelés érettségén megkérdeztük a kislányt, hogy a motoros képességekről mit tud, és azt mondta, hogy a motorozás nagyon veszélyes... Úgyhogy ilyenkor nehezen bírjuk ki nevetés nélkül.

## FORK RÓZSA

### Meséljen el egy vicces történetet, melyet gimnazistaként élt meg!

Gimnáziumi osztályom egy nagyon összetartó, vidám csapat volt, sok humoros dolog történt velünk. Ezek közül most az jut eszembe, amikor a fiúk - akkoriban hosszú hajjal - a szünetekben a „Benyovszky Móric” című filmből játszottak el jeleneteket. Hozzájuk időnként egy akkori tanárunk is csatlakozott, amit azt hiszem, sosem felejtünk el!

### Milyen érzés (volt) a régi iskolájában tanítani?

Nagyon jó érzés volt 1995-ben átjönni a régi iskolámba tanítani, megtiszteltetésnek és nagy kihívásnak éltem meg, hiszen addig az általános iskolában tanítottam. Jó volt a régi tanáraimmal és nagyon jó a régi diákjaimmal kollegiális viszonyban lenni. Gondolok Bräutigam Évára, Szegletes Zsuzsára, Domokosné Zsiga Mónikára, Aladzsics Gáborra. Büszke vagyok rájuk!!!

### Milyen humoros történetre emlékszik vissza, amit már tanárként élt át?

Az osztályaim sokszor megleptek engem, például április elsején, amikor elbújtak az épületben, és meg kellett találnom őket, vagy volt olyan osztálykirándulás, amikor az egyik gyerek beszorult a kalandparkban az egyik hordóba, amin át kellett bújni. Szerencsére kiszabadították és épségben hazatértünk!

## SZEGLETES ZSUZSA

### Milyen vicces történetre emlékszik diákkorából?

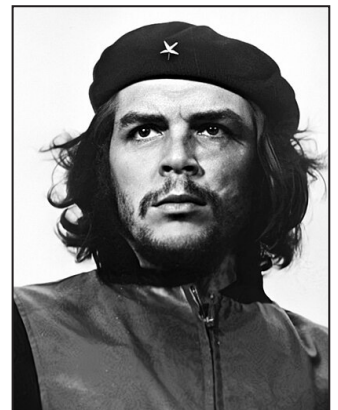
Az osztályom humoros történetei elsősorban a kollégistákhoz kötődnek, én pedig ugye nem voltam kollégista. Olyan dolgokra emlékszem jobban, amelyek tanárokhoz kötődnek: például az akkori kémia tanárunk egyik látványos kísérletének eredményeképpen hosszú éveken át barna folt éktelenkedett a kémia terem tanári asztala felett. Vagy egy másik tanárunk az udvarában javította a dolgozatainkat, melyeket felkapott a szél, aztán a szó szoros értelmében a kutya szájából húzta ki őket. A megsemmisülő dolgozatok írói jól jártak, mert ötöst kaptak.

### Milyen érzés volt tanárként visszatérni egykori iskolájába?

Jó volt ismerős közegbe visszakerülni segítőkész kollégák közé. Bár elég kényelmetlenül éreztem magam, amikor pályakezdőként, még augusztusban egy továbbképzésen kellett részt vennem a volt magyartanárommal, ahol azt a módszertant tanították, amiből én már az egyetememen vizsgáztam.

### Mi tanárként a leghumorosabb története?

Történelemkedvelő 12. osztály, kétpólusú világ. Szóba került Che Guevara és a róla készült híres Alberto Korda fénykép. Mielőtt még eszembe jutott volna, hogy kinyithatnánk a tankönyvet és megnézhetnénk a fotót, próbáltam elmagyarázni, hogy néz ki a képen a forradalmár. Közben egy fiú felállt a helyéről, és elkezdte az osztály előtt kigombolni majd lehúzni a nadrágját mindannyiunk legnagyobb döbbenetére és tiltakozásunk ellenére is: „Tanárnó, szerintem rajtam ilyen alsónadrág van!” És tényleg!



/összegyűjtötték: Heincz Zsóka 10. B,  
Rabóczki Eliza 10. B, Lusinszki Fruzsina 11. A,  
Neubauer Zoltán 12. A/

# GONDOLATOK A JOG KÖRÜL

A jog hallatán mindenkinek más jut eszébe és vegyes érzések kavarnak az emberekben. Vannak, akik azonnal elzárkóznak tőle, mert száraznak és unalmasnak tartják, míg másokat kifejezetten érdekel ez a terület, és hatalmas érdeklődéssel, motiváltsággal állnak hozzá.

Folkmann-Papp Petrának hívnak és az utóbb említett tábort erősítem, hiszen immár harmadik éve jogot tanulok a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. Ugyanakkor feltétlenül meg kell említenem azt is, hogy gimis éveimet a TLG falai között töltöttem, és innen kaptam az alapokat, amelyeket most hasznosíthatok a mindennapokban. De térjünk is vissza a jog világába, amely sokkal érdekesebb, mint gondolókatok.

Mit is értünk jog alatt? Ez egy szabályhalmaz, amely befolyásolja és szabályozza a társadalmi együttélést. Meghatározza, hogy „mit tehetünk és mit nem”. Ahogyan változik a társadalom, úgy változnak a jogszabályok is. De most nem vesszük ennyire komolyra a formát, hiszen azt szeretném nektek bemutatni, milyen is a jogi egyetem és a hozzá kapcsolódó diákélet.

Az egyetemi szakokról sok jót és rosszat is lehet hallani. Minden embernek van egy elképzelése, hogy milyen lehet, sokat kell-e tanulni, illetve, hogy a diploma megszerzése után hova tovább. Ez így van a jog kapcsán is. Épp ezért összegyűjtöttem néhány mondatot, amelyet én is megkaptam, amikor elkezdtem az egyetemet, sőt van, amelyikkel a mai napig találkozom.

1. „Mindent kívülről kell megtanulnod?”

Természetesen a válasz: Nem! A jogi egyetemnek nem az a lényege, hogy ki mennyit tud magolni és azt felmondani, mint egy gép. Természetesen vannak olyan tárgyaink, ahol kell

törvényszöveget tanulnunk, mert elengedhetetlen. De sokkal fontosabb, hogy értsük, amit mondunk, tudjunk következtetéseket levonni, átlássuk a rendszert.

2. „A jog nagyon száraz és unalmas.”

Ezzel nyilván nem értek egyet, mert mindenki megtalálhatja benne azt, ami őt igazán érdekli, foglalkoztatja. Sok jogág van és mindegyik más miatt érdekes. Az tény, hogy sokat kell tanulni és nagy

mennyiségeket, de mindennek megvan a maga szépsége, és ha jobban elmélyülünk benne, már nem is tűnik olyan nehéznek és száraznak.

3. „A római jog a nagy vízváltó, az nagyon nehéz!”

Mindenkit ezzel a tárggyal rémisztgetnek. Tény, hogy a római jog nem könnyű, nagy anyagmennyiség és sok latin kifejezés van benne. De kérdezem én, hogy mi olyan egyszerű? Nem kell félni tőle, sok idő, szorgalom és alázat, meghozza a gyümölcsét.

4. „Ha végzel, ügyvéd, ügyész vagy bírószerző?”

Sokan úgy gondolják, hogy csak ügyvédek, ügyészek és bírók lehetünk diplománk megszerzése után. Ezek a legnépszerűbb szakmák a jog területén, de így ebben a formában nem igaz a gondolat, hiszen rengeteg lehetőségünk van elhelyezkedni. A közigazgatásban, gazdasági és társadalmi életben, de a média világában is bontogathatjuk szárnyainkat, hiszen mindenhol előnyt jelent egy jogi diploma.

A jogi egyetem legfőbb célja, hogy értelmes, gondolkodó emberekké váljunk, akik megtanulják a törvények értelmezését és használatát. A törvényszöveget a szerszám a kezünkben, amivel megoldhatjuk a felmerülő problémákat.



Az egyetemen foglalkozunk többek között polgári joggal, büntetőjoggal, alkotmányjoggal, közigazgatási joggal, nemzetközi joggal, büntető eljárásjoggal és polgári eljárásjoggal. Mindezek mellett gyakorlatokon mélyíthetjük el még jobban tudásunkat. Többször veszünk részt szakmai programokon is, például bíróságlátogatáson, börtönlátogatáson, különböző konferenciákon.

Több versenyen is kipróbálhatjuk magunkat, így például legutóbb Győrben az OTDK-n vehettem részt, amely hatalmas élményt nyújtott nekem. Az OTDK (Országos Tudományos Diákköri Konferencia) az ország legnagyobb tudományos rendezvénye, amely kétevente kerül megrendezésre. Ezen a nagyszabású rendezvényen azok a hallgatók vehetnek részt, akik erre az intézményük kari fordulóján jogosultságot szereztek. Egy tudományos dolgozatot, kutatást kell írni, ami valami eredményre vezet, következtetéseket lehet belőle levonni. Számomra hatalmas élmény volt ez a rendezvény, mert más egyetemek tanulóival is megismerkedhettem és új tapasztalatokat gyűjthettem.

A pécsi jogi karon több hallgatói szerv is működik, mint például az ELSA, a FÉK vagy a Media Iuris. Így mindenki megtalálja a saját érdeklődési körét. Természetesen nálunk is működik a HÖT (Hallgatói Önkormányzat), akik mindent megtesznek azért, hogy mi, diákok, szuperül érezzük magunkat. Több programot szerveznek, melyekre szeretettel várnak minden évfolyamot. Ezért részt vettünk például a gólyatáborban, a gólyabálon, a kvízesten, a különböző kocsmatúrákban vagy borkóstolókon.

Mindezeket egybevéve úgy gondolom, hogy a jogi egyetem megadja mindenkinek azt, amire vágyik. Természetesen nem könnyű, de megéri sok időt és energiát befektetni a tanulásba, mert higgyétek el, meglesz az eredménye! Azt azonban sosem szabad elfelejteni, hogy szívvel kell csinálni ezt is, hiszen ha valamit nem szeretsz, akkor csak szenvedsz. Sokkal jobb érzés úgy küzdeni, hogy „igen, én ezt választottam, és igen, én ezt akarom csinálni”! Nagyon fontos, hogy szorgalmas, kitartó legyél, hiszen akkor senki és semmi nem állíthat meg céljaid elérésében!



/Folkmann-Papp Petra, öregdiák – 2021/



## VERS

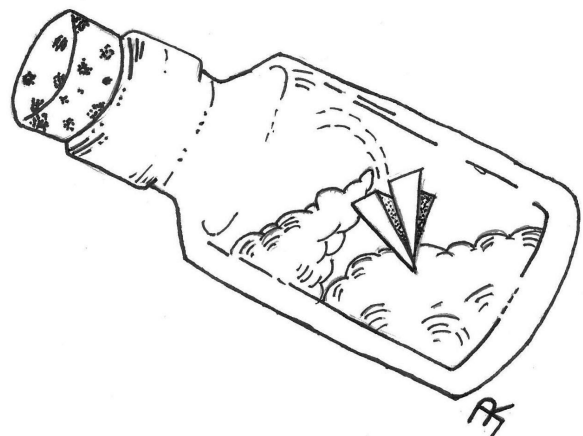
### KÁRBA VESZETT PILLANATOK

kárba veszett pillanatok  
elpazarolt gondolatok  
őrzik őket kopár betűk  
felszínükre immár gaz nőtt.

miért ily trükkös lelkünk?  
miért ily hazug szívünk?  
ránk engedik indulatuk,  
ennyi is volt, elporladunk.

(mint költő a költőnek,  
miképp elmém tolla  
tiéd érintve utolsókat rója).

/Nagy Brigitta, öregdiák – 2023/



# INTERVIEW WITH GÁBOR BIRÓ

## ABOUT MAKING INTERVIEWS



### WHAT HAVE YOU BEEN DOING IN THE LAST TWO YEARS, SINCE YOU LEFT THE TLG?

I am studying right now in Budapest at Pázmány Péter Catholic University and I'm working for Blikk, a Hungarian Newspaper at the same time.

### WHAT'S YOUR MOTIVATION FOR BEING HERE IN THIS CAMP?

I want to motivate the kids to start writing news into the Ein-Stein and I also wanted to see the new generation of the journalists.

### WHERE DO YOU TAKE INTERVIEWS?

First I've been to football matches, Hungarian first and second division matches and that was the end of the circle, only football.

### HAVE YOU HAD ANY FUNNY MOMENTS DURING YOUR CAREER?

Not really. But I've seen my colleagues in some unpleasant situations. They were

in the wrong place at the wrong time, or they talked to the players at the wrong time, when the player was not in the mood, like they didn't want to speak. And you can run into a rude rejection, or you can get opinionated answers. It can be unpleasant, because no one likes stupid questions.

### DO YOU SPEND A LOT OF TIME MAKING UP YOUR QUESTIONS?

I have 90 minutes during the match to make up my questions, and at the end of the match we try to catch the players for a few words.

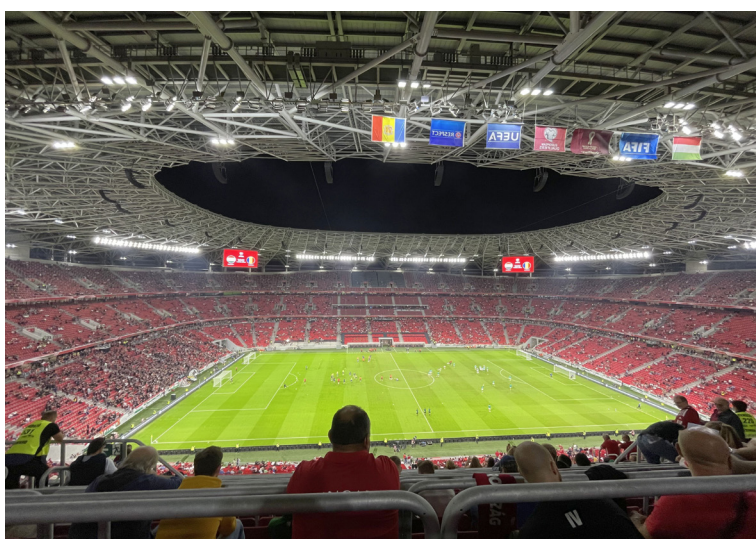
### HOW DO YOU TRY TO CHOOSE THE INTERVIEW SUBJECT?

The football teams select the players in advance, who can give interviews, they just stand there and I try to interview them.

### IT'S HARD TO CATCH THEM FOR AN INTERVIEW?

Who haven't been selected, yes, they are hard to catch. They just walk past us as if we were not there, as if we were ghosts. We can ask, but they don't answer. It's quite hard. We must get used to it.

/András Kollár-Bozzay, Levente Szajkó 12. A/

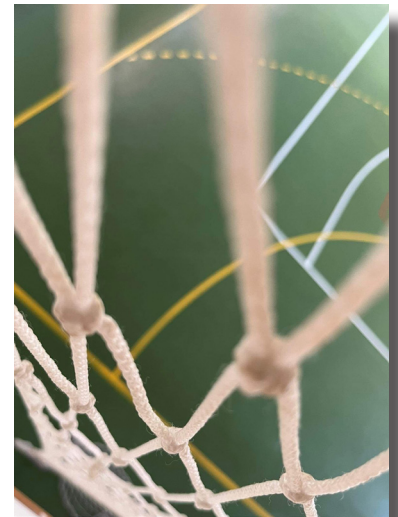




# PIC-TÚRÁK

Amikor megkaptuk a médiatáborban a feladatot, hogy rejtett zugokat kell fotózni a gimnáziumban, először nehéznek tűnt, hisz már harmadik éve ide járok: mi az, amit még nem láttam? - gondoltam magamban. De mint tapasztalt fotós gondolkozni kezdtem. A sportcsarnokra esett a választásom, mert belegondoltam, hogy csak tesizni jövök be ide, de igazán szemügyre nem vettem egyszer sem. Nekem tetszik a végeredmény, nem bántam meg, hogy ezt a témát választottam!

/Lusinszki Fruzsina 11. A/



# INTERJÚ AZ EMLÉKÉRMESSEL

## OSZKÓ KATALINNA

### VÁRATLANUL ÉRT, HOGY EMLÉKÉRMES LETTÉL?

Nem számítottam rá, hogy emlékérmes leszek. Azt hittem, más fogja megkapni ezt a kitüntetést. Mindenki azt mondta, hogy én kapom meg, de nem hittem nekik. Nagyon meglepett és boldog voltam, amikor meghallottam a nevemet, ez nagy megtiszteltetés számomra!

### HOVÁ MÉSZ TOVÁBBTANULNI ÉS MIÉRT ÉPPEEN ODA?

A mezőgazdaság iránt érdeklődöm, mely fontos szerepet játszik a vidékfejlesztésben és a fenntarthatóságban. Szeretem az állatokat és a családom is ezzel foglalkozik. Egyetemre szeretnék menni, ezért három szakot jelöltem meg, az állatorvosit, a mezőgazdasági mérnököt és a vidékfejlesztési mérnököt. Mindhárom szak érdekes és hasznos lenne számomra, de még nem döntöttem el véglegesen, hogy melyiket válasszam első helyen. Remélem, hogy hamarosan megtalálom a számomra legmegfelelőbbet!

### EZ ÖSSZEFÜGGÉSBEN VAN A HOBBIDDAL?

Igen, a hobbim nagyon is összefügg a választott szakokkal. Már gyerekkorom óta szeretem a természetet és az állatokat, és mindig is érdekelt a mezőgazdaság. A földművelés és az állattartás nemcsak munka, hanem szenvedély számomra. Azt is szívügyemnek tartom, hogy segítsék az állatoknak, ha betegek vagy sérültek, ezért is szeretnék állatorvosnak tanulni. Úgy gondolom, hogy ezek a szakok kihívást és örömet is jelenthetnek nekem.

### MELYIK TANTÁRGY VOLT SZÁMODRA A LEGKEDVESEBB?

A kedvenc tantárgyam a biológia volt, mert mindig érdekelt a természet és az élőlények. A kémia is tetszett, de néha túl bonyolultnak találtam.

### MILYEN EGY OLYAN GIMNÁZIUM, AMIT MÁSOKNAK AJÁNLANÁL? A TLG-T AJÁNLANÁD?

Olyan gimnáziumot ajánlanék másoknak, amely színvonalas oktatást nyújt, sokféle szakkört és programot kínál, jó a közössége és a tanári kara, valamint segíti a diákokat az érettségi és a felsőoktatás felé például felvételi előkészítővel, pályaorientációs napokkal. A TLG-ben jó a közösség és a tanári kar, nagyon támogató a környezet, szóval a TLG remek választás lehet azoknak, akik egy jó gimnáziumot keresnek!

### MIVEL TUDNÁD ÖSZTÖNÖZNI A DIÁKOKAT, HOGY (HOZZÁD HASONLÓAN) AKTÍVAK LEGYENEK AZ ISKOLAI/

### KÖZÖSSÉGI ÉLETBEN?

Megismertetném őket a különböző lehetőségekkel, amelyek érdeklődésüknek és képességeiknek megfelelnek. Például én nagyon élveztem az újságírói szakkört, mert sok érdekes információt tudtam meg a tanárokról és a diákokról, és lehetőségem volt kreatívan kifejezni magam. Azt gondolom, hogy ha a diákok megtalálják azt a tevékenységet, ami leköti őket, akkor szívesebben vesznek részt a közösségi életben, és jobban érzik magukat.

### MI AZ, AMI HIÁNYOZNI FOG A GIMIS ÉVEIDBŐL?

A gimis éveim alatt sok szép emléket gyűjtöttem, amiket soha nem felejtök el. A legjobban az osztálytársaimat fogom hiányolni, akikkel együtt tanultunk, nevettünk és segítettük egymást. A tanárok is nagyon jók voltak hozzám, mindig biztattak és támogattak. A röplabda-mérkőzések is nagyon élvezetesek voltak, imádtam a csapatmunkát és a versenyszellemet. Ezek mind hiányozni fognak a gimis éveimből.

### MILYEN BEFOLYÁSSAL VOLT PÁLYAVÁLASZTÁSODRA AZ EIN-STEINBEN VALÓ FŐSZERKESZTŐI MUNKA?

Az Ein-Stein főszerkesztőjeként rengeteg érdekes és hasznos dolgot tanultam meg. Ez a munka nem befolyásolta a pályaválasztásomat,



mert mindig is állatorvos akartam lenni, de nagyon élveztem a diáklap szerkesztését. Az egyetlen is szeretnék ilyen tevékenységben részt venni.

### HOGYAN KÉPZELED EL MAGAD TÍZ ÉV MŰLVA?

A jövőbeli terveim között az szerepel, hogy egy saját állatorvosi rendelőt vezessek, ahol különböző állatoknak segítenék. Egy vidéki házban laknék a családommal, ahol lenne egy kis kertünk és sok-sok állat. Emellett folytatnám a tanulmányaimat is, és egy második diplomát szereznék valami állat- vagy környezetbarát témában. De ez mind csak terv, valószínűleg az élet közbeszól és másképp alakul.



### MITŐL ÉREZNÉD, HOGY AZ ÉLETED RÉVBE ÉR?

Ez nagyon nehéz kérdés, amire nem tudok egyértelműen válaszolni. Talán attól, hogy megtalálom a szerelmet, valakit, aki olyannak fogad el, amilyen vagyok? Vagy attól, hogy sikerül elérnem a céljaimat, amelyekért keményen dolgoztam? Vagy attól, hogy boldog és egészséges vagyok, és élvezem az élet apró örömeit? De lehet, hogy ez mind csak illúzió, és az igazi boldogság nem ezektől függ. Ki tudja? Én még biztosan nem...

/Csapkovics  
Árnika 11. A/  
/az interjú 2023  
tavaszán készült/

## VERS

### SZAVAK... SZAVAK...

számomra mindig oly fontosak voltak,  
s most mégis elég egy csendes pillanat.  
ujjaid úgy futnak végig bőrömön,  
ajkaid úgy pihennek meg enyéimen,  
s szemeid úgy ragyogják be lényem,  
a szavak ehhez képest mit sem érnek.

mit kimondana ajkad, inkább nesztelen, s mégis annál hangosabban enyéimre írja.  
ujjbegyeid vonulata hürkent fakasztja dalra testem.  
szemeid színözöne beleivódik enyéimbe,  
hangszálad meg sem rezzen, s te mégis közlöd: szeretlek.

/Nagy Brigitta, öregdiák – 2023/



# VÉGZŐSÖK ÜZENETE ALSÓBB ÉVESEKNEK



Frissen elballagott diákjaink jó tanácsokkal és tanulságokkal látják el gimnáziumunk alsóbb évfolyamokra járó tanulóit.



## Raczkó Anna

A legfontosabb dolog, amit megtanultam gimnáziumi éveim során, hogy bármi is történjen, önmagamot kell adnom, hiszen mindig lesznek olyan emberek, akik akkor sem kedvelnek, ha nagyon-nagyon próbálkozom azt elérni.

## Sándor Dóra Renáta

A legnagyobb tanulság az volt számomra a négy év alatt, hogy mindig lehet hova fejlődni, és jó eredményeket csak kemény munkával lehet elérni: nem szabad várni, hogy majd helyettünk megdolgoznak a mi céljainkért.

Azt tanácsolnám, hogy ne fektessetek sok energiát és időt a sulis drámákba, mert értelmetlenek, és az életben semmit nem fognak számítani a későbbiekben. Rájöttem, hogy nem az alapján kellene valakire felnézni, hogy mennyire népszerű, hanem hogy mennyire tisztességes.

## Brandt Mirjam

Nem mindig jártam sikerrel, és nem is voltam a letehetősebb, de mindenbe hatalmas lelkesedéssel vettem bele magam, ami rengeteget számít! A szüleim mindig azt mondták, hogy legyen felkészülve az órákra, és akkor boldogulni fogok. Minden egyes órára készülni kell, hogy az érettségire már csak ismételni kelljen.

Mire jöttem rá a gimiben? Hogy higgyek

magamban, és összpontosítsak arra, hogy már eddig is milyen messzire jutottam, ne pedig arra, hogy mennyi van még hátra a célig. Sok mindent megtanultam a tanáraimtól, és a gimis éveim alatt sikerült önállósodnom, barátokat szerezni.

## Friedrich Norman

A legnagyobb tanulság az, hogy ne hanyagoljátok a tanulást, folyamatosan készüljétek az órákra, mert igenis szükség lesz rá!

Élvezzétek ki ezt a négy évet, tele lesz élménnyel, próbáljátok ki minél több új dolgot, szerezzetek új élményeket, barátokat!

A gimiben arra jöttem rá, hogy az élet nagyon gyorsan halad, a mi négy évünk is olyan gyorsan eltelt, hogy az hihetetlen!

## Mátis Rebeka

A legnagyobb tanulság nekem az a barátságokra vonatkozik: nem a mennyiség, hanem a minőség számít; illetve az, hogy ne féljék segítséget kérni.

A kisebbeknek pedig csak annyit mondanék, hogy egyszer élünk. Próbálják ki magukat minél több területen és vágjanak bele olyan dolgokba, amelyekbe eddig nem mertek.

Amire még rájöttem, az, hogy a koliban nem szabad mások előtt megkezdeni semmilyen élelmiszert, mert a kolisoknak kiváló érzékük van a kolduláshoz!





### Aczélos Adrienn

A gimnázium megtanított arra, hogy ha ugyanannak a dolognak kisebb elvárásokkal ugrok neki, akkor akár élvezhető is lehet. Azt tanácsolnám, mindig legyetek szorgalmasak és tanuljatok, hogy könnyebb dolgokat legyen a vizsgákon.

### Heidt-Fekete Jázmin

A sok tudás és tapasztalat mellett rengeteg élményt szereztem az osztálytársaimmal és a barátaimmal, amikre bármikor boldogan fogok visszaemlékezni. Éljetek meg minden pillanatot, és hozzátok ki mindenből a legjobbat!

### Tillmann Vivien

Az érettségi előtti este még akár a világot is megmentheted! Nincs lehetetlen, csak tehetetlen, sosem késő!

### Oszkó Katalin

A legnagyobb tanulság a gimis éveimet illetően az, hogy az élet nem mindig igazságos, és nem mindig maradnak meg a barátok. Sokat tanultam a négy év alatt, főleg az emberek viselkedéséről. Megtanultam, hogy ki az igazi barátom, és ki az, aki csak kihasznál. Megtanultam, hogyan kell küzdeni a céljaimért, és hogyan kell kezelni a kudarcokat. Megtanultam, hogy kell önállóan gondolkodni, és felelősséget vállalni a tetteimért.

A kisebbeknek azt tanácsolnám, hogy tanuljanak sokat és jól. A tudás olyan kincs, amit senki nem vehet el tőlünk, és amit mindig hasznosíthatunk. Ne feledjétek, hogy a tanulás nem ellenség, hanem barát. Ha szeretitek azt, amit tanultok, akkor nem fogjátok unni. Sőt, még vicces is lehet néha! Például tudtátok, hogy a pingvineknek térdük van? Vagy hogy az elefántoknak van ujjlenyomatuk? Hogy a banánok radioaktívak? Látjátok, milyen érdekes dolgokat lehet megtudni az iskolában? Szóval tanuljatok sokat és jól, és élvezzétek az életet!

### Váli Mária Réka

Ha valamilyen lehetőséget kínál az élet, ne hagyjátok ki! Bátran merjétek belevágni, bármi legyen is az!



### Szép Ákos

A diákoknak azt üzenném, hogy a 21-es teremben van két 5 forintos a padlóban, sok sikert annak, aki megpróbálja kiszedni!

### Schulcz Vivien

Ne hallgass másokra, csináld azt, amit te szeretnél!

### K. Németh András

Megtanultam önállónak lenni, közösségben gondolkodni. A közösség, a közösen eltöltött idő, a programok segítettek megtalálni önmagam. Volt időm elmélyedni abban, ami érdekel, lehetőséget kaptam, hogy megmutassam magam, hogy mi az, ami fontos számomra.

### Kótai Benedek

Megéri jó tanulónak lenni, mert fizetést (értsd: ösztöndíjat) kaphatsz érte.

### Németh Gergely

Tanuljatok rendesen, mert baj lesz rendesen!

### Kovács Rajmond

Amíg a föld kerek, mindig lesznek rockerek!

### Strehli Dávid

Egy szép arc megöregszik, egy jó test megváltozik. De egy jó ember mindig jó ember marad! Amire rájöttem a gimiben, az, hogy ne azt halld, amit mondanak, azt nézd, hogy ki mondja. Egy zseni a káoszban is feltalálja magát. Mindig hallgassatok Szverle tanbára!

/összegyűjtötte: Tillmann Vivien,  
öregdiák – 2023/



# VÉGZŐSEINK-2023



**osztályfőnök: Aladzsics Gábor**  
**korábbi osztályfőnök: Karlné Kasziba Klára**



Aczélos Adrienn  
 Berényi Balázs  
 Borda Vanda Barbara  
 Brandt Mirjam Rozália  
 Deres Violetta  
 Friedrich Norman  
 Györe Flóra  
 Heidt-Fekete Jázmin  
 Huszák Márk  
 Jékel Márk



K. Németh András Koppány  
 Kelemen Szabolcs  
 Korodi Hanna  
 Kótai Benedek  
 Kovács Rajmond  
 Kreszl Nóra  
 Kucska Fanni Bernadett  
 Mátis Rebeka Anna  
 Nagy Brigitta  
 Németh Gergely László  
 Oláh Zoltán István  
 Oszkó Katalin Julianna  
 Peszt Ákos  
 Raczkó Anna  
 Sándor Dóra Renáta  
 Schulcz Vivien  
 Strehli Dávid  
 Szép Ákos  
 Tillmann Vivien  
 Torma Anna Petra  
 Váli Mária Réka



# EGY GÓLYA ELSŐ SZÁRNYCSAPÁSAI



Szia, kedves Ein-Stein olvasó! Elsőéves hallgatóként szeretnék bepillantást engedni neked az egyetemi életbe, annak is az első napjaiba. Jelenleg a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem kaposvári campusán, mezőgazdasági mérnök szakon tanulok. Ebben a cikkben mesélek neked arról, hogy milyen volt a gólyatábor, és hogyan készülök fel a szorgalmi időszakra.

A gólyatábor egy fantasztikus élményt jelentett számomra! Rengeteg új barátot ismertem meg, akikkel együtt buliztunk, vetélkedtünk, és jól éreztük magunkat. A négy nap alatt napközben szponzorokkal ismerkedtünk meg, akik támogatják az egyetemet, esténként különböző vetélkedőkön vettünk részt. A gólyatábor csak a szórakozásról, a pihenésről szólt. A gólyavezetők segítőkészek és kedvesek voltak velünk, és sok hasznos tanácsot adtak.

Persze nem minden rózsaszínű az egyetemi életben. A gólyatábor után jött a sok ügyintézés, ami nem a lelelkesítőbb. El kellett döntenem, hogy albérletbe költözzek-e vagy kollégiumba. A kollégiumi jelentkezés nem volt egyszerű, sok papírt kellett kitöltenem és leadnom. Az albérletkeresést is kihívásként éltem meg, sok helyen megnéztem lakásokat, de nem mind tetszett. Végül a kollégium mellett döntöttem, ami a campus (egyetemváros) területén van. Nagyon szerencsés vagyok, hogy a kollégiumi szobatársam a legjobb, akit csak kívánhatok. Aztán jött az egyetemi ügyintézés sora. A

kollégiumi díjat, a diákigazolvány igénylését, és több más hivatalos ügyet kellett elintéznem. Ehhez sok időt töltöttem sorban állással, és sok űrlapot töltöttem ki. Ez egyáltalán nem volt olyan izgalmas, mint a gólyatábor...

De az egyik legnagyobb kihívást számomra a Neptun kiismerése jelentette. A Neptun egy online rendszer, amiben minden fontos információt megtalálhatunk az egyetemi tanulmányainkkal kapcsolatban, például itt tudunk jelentkezni a kurzusokra, megnézni az órarendünket, ellenőrizni az eredményeinket. De nem olyan egyszerű használni ezt a rendszert! Sok menüpont van benne, és nem mindig világos, hogy mit hol kell keresni. Ráadásul néha le is fagy, vagy nem működik rendesen. Az e-learning is hasonló rendszer, amiben a tananyagokat és a feladatokat találhatjuk meg. Ez is elég bonyolult volt számomra.

A kaposvári campuson lenni nagyszerű élmény, de nem mindig könnyű. Az első héten számos nehézséggel kell szembenéznem, mint például a tanterem megtalálása, a zárthelyi dolgozatok dátumainak megszervezése, a tanárok megismerése és a társaimmal való kapcsolatépítés. Viszont ezek a nehézségek csak átmenetiek, és hamarosan otthon fogom érezni magam az egyetemen. Szerintem élvezni fogom az egyetem eltöltendő éveket, és izgatott vagyok a folytatás miatt!

/Oszkó Katalin, öregdiák - 2023/



# NYÁRI MUNKA? DIÁKMUNKA? ALKALMI MUNKA? - ÍME A MEGOLDÁS!

A nyári szünetre olyan munkát kerestem, ami változatos, nem olyan monoton, így pár napos, alkalmi munkalehetőségek után néztem. Így rögtön júniusban lehetőségem volt rendezvényeken, büfében, bálban pultosként, beugróként kocsmában dolgozni.

Ezek a munkák nagyon sok tapasztalatot, de legfőképp rengeteg élményt adtak. Az országos íjászverseny egyik fordulóján, amit Gyönkön rendeztek meg, milliónyi új információt tudtam meg a sportágról. Egy versenyen, ahol mégiscsak vetélytársa egyik a másiknak, mégis kinek mondhatnák el legőszintebben a véleményüket, meglátásaikat, mint a büfésnek? Egy nagyon kedves versenyző körbevezetett a pályán és olyan dolgokat tudhattam meg az íjászatról, amire álmomban sem gondoltam volna. Például hogy a nyilak, amikkel a gyerekek bátran mászkáltak, több mint száz méterről is átmehetnek az ember testén. Rendkívül sok izgalmas történetet hallhattam, és nagyon jó hangulat volt az egész hétvége alatt.



Az O.Z.O.R.A. fesztiválon 12 órás éjszakai műszakban kasszás pozícióban dolgoztam. Iszonyatosan jó élmény volt az egész hét, és kérdés nélkül ma is mennék. Rengeteg embert ismerhettem meg, akik hajnali 6-kor hihetetlenül pozitív energiákat adtak 12 fárasztó óra után:



minden vendég kedvesen, mosolyogva kívánt jó munkát és kitartást. Ha esetleg nem állt kígyózó sor a büfé előtt, szívesen beszélgettünk is a vendégekkel, hiszen iszonyatosan jófej itt mindenki. Természetesen a pörgés mellett nekünk is jutott a jó hangulatból és a bulizásból. Akár vendégként, akár dolgozóként, egyszer mindenkinek el kellene mennie, hiszen teljesen más, mint a többi fesztivál. Az O.Z.O.R.A. területe kizárólag a fesztivál igényei szerint épült, tehát a kialakítás, minden a vendégek érdekeit szolgálja. Vizuális téren verhetetlen, hiszen az egész fesztivált nem mindennapi, különleges alkotások díszítik, például faszobrok, falfestések, fényjátékok.

Minden diáknak, aki nem vágyik a nyáron napi 8 órás munkára, tudom ajánlani, hogy próbálja ki magát ezen a területen. Ha az egész nyarat bulizással és nyaralással töltöttem volna, akkor sem tudtam volna ennél több élményt szerezni. És a ráadás, hogy ezek csak alkalmi munkák, így minden másra is jut idő a szünetben.

/Tillmann Vivien, öregdiák – 2023/



# AJÁNLÓK

Szeretnél nyáron egy kicsit bulizni és élményeket szerezni? Szeretnél különböző zenei stílusokat meghallgatni, és este egy-egy jó koncerten tombolni? Akkor a SZIGET neked való! Mint eddig minden évben a Sziget Fesztivál megadja mindazt, amire vágysz! Változatos programokkal várja vendégeit a budapesti Hajógyári-szigeten minden évben augusztus elején. A világ minden részéről érkeznek mind a fellépők, mind a nézőközönség, és mivel ez egy rendkívül színes és egyedi fesztivál (a másik neve is Island of Freedom), nemhiába tartják számon Európa legnagyobb fesztiváljaként. Számptalan lehetőséget kínál a rendezvény, ha szeretnétek ott tölteni pár napot akár sátorban akár igluban, amit ott a helyszínen igényelhetsz, de van lehetőség mobilházak bérlésére is. Napközben színes programokkal várnak: rendszeresen vannak cirkuszi és színházi előadások, de lehet kreatívkodni kézműves foglalkozásokon, vagy csak egy jó kártyapartira



## SZIGET FESZTIVÁL

összeülni a többi fesztiválozóval. Na de egy másik fontos dolgról se feledkezzünk el! Hát persze, hogy gasztronómia! Fontos tudni, hogy a fesztivál sokfélesége az igaz a különböző ételekre-italokra is. Számptalan lehetőség közül tudsz választani, legyen szó bármiről. Viszont ha nem szeretnél elveszni ebben a nagy rengetegben, akkor a kitelepült ALDI áruházban is minden megtalálható. Egy szó mint száz, az igazi buli éjjel indul a megannyi minőségi koncert után, amelyeken kiváló hazai illetve külföldi előadókat hallgathatsz. Ha pedig parti, akkor abban is mindenki megtalálja az ízlésének megfelelő helyszínt. Szóval ha egy igazán izgalmas és színes fesztivált keresel, akkor a Sziget Fesztivált imádni fogod!

/Herman Gréta,  
öregdiák – 2018/

## FILMEMPFEHLUNG

### OPPENHEIMER

Den Film würde ich hauptsächlich Leuten empfehlen, die auch ein kleines physikalisches Verständnis haben und auch Interesse für die Vergangenheit.

Oppenheimer ist ein Film, den man ernst nehmen muss, um ihn zu verstehen. Er verarbeitet ein schwieriges Thema, den Weg der Entwicklung der Atombombe. Das Leben des Entwicklers, J. Robert Oppenheimer. Wo er studiert hat, und welche Menschen er kennengelernt hat.

Außerdem sind die visuellen Darstellungen einfach erstaunlich. Christopher Nolan, der Direktor des Filmes wollte keine Computergrafiken in seinem Film, und deswegen sind alle Effekte echt. Der Film wurde auch 100% mit IMAX Kameras aufgenommen. Das bedeutet, dass die kleinsten Details auf dem Bildschirm sehr gut erkennbar sind. Wie zum Beispiel die feinsten Haare auf dem Gesicht der Schauspielerin.

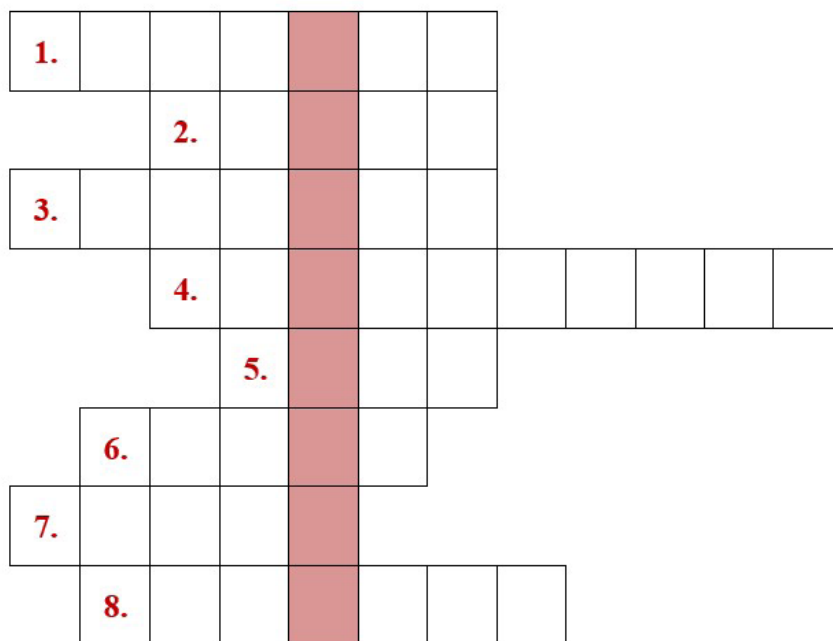
Die drei Stunden und der Preis des Tickets haben sich gelohnt. Wenn ihr die Möglichkeit habt, euch den Film anzuschauen, sollt ihr damit leben.

/Zoltán Neubauer 12. A/



# KERESZTREJTVÉNY

## #ÉLETÜNKATLG



MEGFEJTÉS: .....

1. „Itt kezdtem tanulni a valót, talán itt kezdtem tanulni az...” – írta Tolnai Lajos.
2. Ki a jelenlegi DÖK-elnök? (csak keresztnév)
3. Ő örökítette meg a médiatábor pillanatait. (csak keresztnév)
4. Ki volt az Ein-Stein legutóbbi főszerkesztője?
5. Hová járt Szegletes tanárnő gimnáziumba?
6. Ez Domokos Eszti kedvenc gyümölcse.
7. Itt zenéltek öregdiákjaink a tábor estéjén.
8. Amiért minden szünetben versenyzünk a felső folyosón.

/Bán Míra, Schäffer Edina 11. A/

az előző szám megfejtése: gyűjtemény



Fotó: TLG archívum



Fotó: Buzás Krisztián 12.B

# Impresszum

## Írták, rajzolták, fényképezték és szerkesztették:

### Táborozók:

Bán Míra  
Bräutigam Róbert  
Buzás Krisztián  
Csik László  
Dörmer Borbála Sára  
Fekete Mirill  
Folkmann-Papp Gréta  
Heincz Sarolta Zsófia  
Kling István Dominik  
Kollár-Bozzay András  
Lusinszki Fruzsina  
Mátis Barbara  
Nagy Amália  
Németh István  
Neubauer Zoltán  
Polácsi Zsolt  
Rabóczki Eliza  
Rabóczki Tirza  
Reining Nóra  
Schäffer Edina  
Szajkó Levente  
Szilágyi-Bárdos Balázs  
Tóth Árpád Sándor

### Öregdiákok:

Hejl Balázs  
Heincz Emma Krisztina  
Herman Gréta  
Karl Mátyás  
Lichtenberger Zsuzsanna  
Mayer Bence  
Mayer Fanni  
Nagy Brigitta  
Oszkó Katalin  
Scháf Domonkos

### Jelenlegi diákok:

Csapkoviics Árnika  
Horváth Virginia  
Kocsis Kíra

## Főszerkesztők:

Domokos Eszter  
Folkmann-Papp Petra  
Gerth Abel  
Orosz Csanád  
Tillmann Vivien

## Tanáraink:

Bán Tamás  
Szűcs Rozália

Bräutigam Éva  
Domokosné Zsiga Mónika  
Fork Rózsa  
Holcz Marianna  
Szegletes Zsuzsa  
Szverle Árpád  
Témer Zsuzsanna

**Címlapfotó:** Lusinszki Fruzsina

**Belső borítófotók:** Buzás Krisztián

**Hátsó borító:** Heincz Sarolta Zsófia



